ANTONIO AMURRI

Kako ubiti supruga

bez suvišnih zašto

Antonio Amurri

Kako ubiti supruga bez suvišnih zašto

Naslov originala:
Antonio Amurri
Come ammazzare il marito senza tanti perché
(1976)

PREDGOVOR

Svi znamo da je Kajin ubio Abela.

Mislimo da je to nepravovremeno bratoubojstvo na svaki način trebalo spriječiti kako bi prvo ubojstvo u Povijesti izvršila žena nad svojim suprugom.

Najvjerojatnije je Kajin pretekao svoju majku tek za koji časak, a kako je mogla jadna Eva sa još toplim lešom Abela misliti na to da likvidira Adama? Osim toga, ipak bi bilo suviše dva ubijena na četiri stanovnika Zemlje. A tko bi se i usudio pred Onim Tamo koji je napravio čitav onaj urnebes zbog jedne jabuke?

U svakom slučaju, uvjereni smo da Eva ne može prežaliti što nije ubila Adama.

Uostalom, nije li to i danas, kao i nekoć, žarka želja gotovo svih žena koje zbog ovog ili onog razloga uvijek moraju odgoditi ubojstvo bračnog druga.

Jeste li ikada vidjeli izraz dostojanstvene i sabrane vedrine na licu zatvorenice koja je smogla građansku hrabrost (i vrijeme) da smakne vlastitog supruga?

Povijest nas uči da kad god je neka žena mogla ubiti svoga muža, ona je to uvijek učinila s izuzetnim žarom. Čak je i »obrađivala« leš - pretvarala ga u sapun, sjekla na komade, palila u podrumu, zazidavala na tavanu ili bi, lukavo, napravila kobasice, od najmekših i najukusnijih komada.

Dakle, ne može se reći da ženama nedostaje inicijative. U tom slučaju muževi su, čudno, uvijek na protivnoj strani, u čemu ih podržavaju nepravedni zakoni koji štite njihov život.

Naravno, nećemo nabrajati rupe u krivičnom zakonu koji još uvijek ubojstvo supruga smatra zločinom. Stoga je i suvišno objašnjavati što nas je navelo da napišemo ovaj priručnik za savršeno suprugoubojstvo.

Želimo se ispričati svim ženama koje bi moglo uvrijediti

izdavanje ove posve nepotrebne knjige, budući da svaka žena već savršeno dobro zna kako, zašto, kada, čak i gdje će ubiti muškarca koji je bio toliko nepromišljen da je oženi.

Zaključit ćemo ovaj kratki predgovor s jednom napomenom tehničke naravi.

U knjizi Kako ubiti suprugu i zašto činilo nam se da je za određivanje različitih tipova supruge najprimjerenije latinsko nazivlje (izbor nam se činio upravo sretnim, ako se sjetimo da ono u stanovitom smislu galantno poistovjećuje žene sa cvijećem za koje se, kao što znamo, službeno uvijek upotrebljavaju latinska imena).

U ovoj knjizi, koja je prirodni pratilac prve, za različite tipove supruga radije smo se poslužili engleskim, budući da je jezik Albiona kudikamo najzajedljiviji, idealan za sastavljanje besprijekorno uvredljivih definicija kojima se uglađeno može izraziti očita odbojnost, riječju, koji nam pruža mogućnost da savršeno dotjerano izrazimo duboki osjećaj odvratnosti, a svejednako ostanemo uljudni.

Drugim riječima, the imbecile husband zacijelo je jasno, dopadljivo, ima stila, a u isti mah izražava onaj neodređeni osjećaj imbecilnosti što je mnogo slabije izraženo u našem izrazu imbecil, koji je, osim toga, tako vulgaran.

Preostaje nam da još samo zaželimo ugodno čitanje onim rijetkim ženama koje još uvijek nisu posve uvjerene u nužnost likvidiranja supruga i ugodnu konzultaciju onima koje su već isplanirale ubojstvo, ali još nisu odlučile kako.

UVOD

Svaka žena koja se uda naprti na vrat, bilo da je toga svjesna ili ne, škart druge žene: uzima čeljade kojemu je majka već isisala mladost, spontanost, odvažnost, riječju, najbolje godine.

Muško dijete dobiva dozvolu da se oženi tek kad majci, pošto je iscijedila sve dobro iz njega, dosadi kuhati, prati, glačati za sad već rastresenu i namrgođenu spodobu. Tada mu kaže: »Moraš živjeti svojim životom, ne smiješ se žrtvovati za mene. Nađi dobru djevojku i budi sretan!« i crkotinu predaje u ruke pridošlice.

Od tog trenutka mamima maza pretvara se u tlačitelja koji svaljuje na ženu tone neriješenih edipovština, bujice juhe minestrona koje je mama bolje pripremala, lavine košulja koje nikad neće izglačati kao što ih je mama glačala.

Prvi tragični prijelaz muškarca od majke ženi obično se slavi takozvanom »svadbenom« svečanošću, na kojoj su svi sretni i zadovoljni. Drugi, međutim, onaj od supruge ljubavnici, tužno je popraćen biljegovanim papirima, odvjetnicima, sudovima.

Mislimo da do drugog prijelaza nikada ne bi smjelo doći. Držimo da rabljenog muža valja savjesno ukloniti. Jedna supruga ne smije dopustiti da je zavedu nikakve pijetističke teorije, budući da je, na žalost, suprug još uvijek vrlo tražena roba: uvijek postoji kategorija nezbrinutih, romantičnih i željnih provincijalki koje su spremne rastavljenog uzeti kao novog. Žene bi, dakle, morale biti solidarne s tom kategorijom I ne puštati na tržište artikle s kojih je skinuta registarska tablica, budući da je svaki rastavljeni muškarac potencijalno tuđi suprug (muškarac je nepopravljiv u ponavljanju istih grešaka i, premda se u prvom braku lažno prikazuje čvrstim, poput najobičnijeg Edipa uvijek uleti u drugi kao muha u med, naprosto zato jer ne može biti sam, a mama nije baš raspoložena da ga opet uzme kući).

Prema tome, neka supruga koja bi se radije rastavila umjesto

da ga ubije, malo razmisli i neka se sjeti jadne nasljednice kojoj će prije ili kasnije zacijelo biti obješeni na nos njezini gulaši, njezin način odijevanja, njezina maštovita seksualna podavanja, itd. Ako ima srca, ako u njoj ima imalo ljudskosti, mora priznati da suprug bezuvjetno mora biti ubijen. Dobro, jednom se čak i možemo vjenčati, ako ništa drugo a ono da skinemo s vrata onaj sadomazohizam što ga svatko od nas nosi u sebi; ali muškarcu koji je već jednom bio oženjen, nikako se ne smije pružiti prilika da to ponovi, štoviše, treba ga spriječiti da se iznova prepusti svim svojim opačinama muža.

Ne zaboravimo da je oženjeni muškarac onaj, koji je, pošto je čitavu nedjelju proveo drogirano piljeći u televizor ni jednom ne pogledavši svoju ženu, za večerom kadar reći: »Opet minestra? Nikad nikakvih iznenađenja, ničeg novog!«

Ne zaboravimo da je suprug onaj koji čitav dan u uredu rješava križaljke ili priča viceve, a uvečer kad se vrati kući, očekuje obitelj iz EPP-a: žena u kariranoj pregači i s umjetnim trepavicama cvrkuće oko njega, djeca već u pidžami skakuću po jogi-madracu, večera za Plavu vrpcu u gala stilu, striptiz u crnim svilenim čarapama i veličanstveni finale u strasnom zagrljaju. Naravno, umjesto toga nalazi: ženu nervoznu jer se pokvario stroj za pranje rublja, razularenu musavu djecu, pelene i poderane čarape i »Laku noć, dragi, mrtva sam umorna!« Slijedi obična kletva: »Nikad ničeg lepršavog, ni trunka mašte! Nedostaje ti duha!« Naravno, kad se ona odluči za zloglasnu lepršavost i sve organizira (djeca kod bake - mađarski restoran - čarape sa šavom - striptiz uz ploču Je t'aime, moi non plus) dočekat će odgovor: »Zar ne znaš da sutra radim? Misliš da sam Robert Redford? Na spavanje! Sutra me čeka naporan dan!«

Suprug je ono prokleto stvorenje koje je uvjereno da svojom prisutnošću neprekidno čini neizmjeran ustupak sretnici kojoj je dao pravo na titulu »gospođe« i kad je raspoložen za praštanje dobrovoljno je upućuje u metodologiju koja joj može pomoći da sačuva tu veliku povlasticu: »Ja sam tako malih zahtjeva«, »Dobar sam kao kruh, samo treba sa mnom znati... « »Tolike godine si sa mnom, a još nisi shvatila da nisam zao, nego samo malo nervozan: čim se iskalim, odmah me prođe« (ova posljednja istina uglavnom se

izgovara uz bolničku postelju u kojoj supruga leži išarana modricama i povredama što ih je dobila od Neshvaćene Dobričine).

Suprug je ona ništarija koja rastreseno odgovara izronivši iza novina: »Zaista?«, ženi koja je izgubila glas govoreći mu o njihovoj očajnoj financijskoj situaciji, i koji kad ugleda ovrhovitelja pljenidbe urla: »U ovoj kući uvijek ja sve posljednji saznam!«

Suprug je onaj bijedni prevarant koji se, kad žena otkrije da ima ljubavnicu ili da je potpisao bjanko ček na njezino ime, čudi što otkriva uskogrudnost svoje žene i zaključuje: »Naša veza je važnija od tih sitnica!«, ali će taj isti zbog jednog neuspjelog ragua, jednog nešto dužeg telefonskog razgovora, ili jedne nevine ženine laži, jezgrovito i otresito izjaviti: »Duboko si me razočarala!«, »Držao sam te na pijedestalu...«, »Mi više nemamo kontakta!«

Suprug koji mnogo jede, profinjeni je sladokusac, a žena - ona je obična proždrljivica. Ako je suprug mnogo stariji od žene, on je uvijek onaj koji obara djevojčice, ako je ona starija samo godinu dana: zar se ubožnica ne zatvara u devet? Ako je suprug sijed, on može biti samo zanimljiv, ako je sijeda ona, postaje stara. Ako žena izađe sama i vrati se u sitne sate, sumnjiva je; ako to uradi on, zar se ne može ponekad i razonoditi? Ona s prijateljicama ogovara. On s prijateljima razgovara. Ako u kući ona vodi glavnu riječ zaslužuje titulu oštrokondže, ako je on despot, izvršava svoje sveto pravo gazde u kući. Ako ona voli pričati viceve naporna je, a on simpatičan čovjek. Kad suprug izigrava budalu pred ženinim prijateljicama, daje oduška svojoj prirodnoj potrebi. Ako žena pokaže da joj godi pažnja suprugovih prijatelja, ona je besramnica. Kad on puši po cesti, nitko na to neće obratiti pažnju. Ako puši ona - izaziva. Ako se ona ne uda, ostaje usidjelica; ako se on ne oženi, to je okorjeli neženja. Ako ona nema lijepe crte lica, ružna je. Ako je ružan on, muškarac je muškarac, nikad nije za odbaciti. Ako je ona grbava - gubi se, grbavice; ako je grbav on - nosi sreću! Kad ona navrši četrdesetu, već je polovnjača. On nakon četrdesete postaje privlačniji. S pedeset, ona je odradila svoje, a njemu nitko ne bi dao više od četrdeset dvije. Ako ona krije godine, obmanjuje sebe, a on, dobro čini, jer ionako još uvijek izgleda mlađi nego što kaže.

Da nastavimo? Ako baš hoćete da idemo do daske: na temelju čega je muškarac dobio povlasticu da se može popišati stojećki, i to

uglavnom gdje god mu padne na pamet, na bilo kojem mjestu, a žena mora čučnuti kao kokoš?

Možemo li poreći da se i Bog Otac kad je odlučivao o nekim anatomskim pojedinostima, ponio poput savršena antifeminista?

Već bi ovaj kratki prikaz o suprugu trebalo da nadahne ženu za maštovita rješenja likvidacije. Ako još imalo kolebate, sjetite se ove velike istine: bilo da je koleričan, nespretan, agresivan, pedantan, nesavjestan, nevjeran, muž je gori od Lesija - uvijek se vraća kući.

Postoji samo jedan način da ga se oslobodite i upravo o tom konačnom načinu govorit ćemo vam na ovim stranicama.

SUPRUG KOJI SE UPISAO U REKREACIONI KLUB

(The very deficienth husband)[1]

Skupini supruga koji se učlanjuju u rekreacioni klub (gimnastika, vježbe za mršavljenje, masaža, sauna, zatvoreni bazen itd.), pripadaju dvije kategorije muškaraca: oni koji bi mogli biti bez toga jer su već dobro građeni i oni koji bi se toga mogli odreći jer ionako nikad neće postati dobro građeni.

Odmah ćemo preskočiti pripadnike prve kategorije, koji su isto toliko blesavi, ali manje zanimljivi za dublje estetsko proučavanje.

Kobno je to što vitki kreten prije ili kasnije podlegne iskušenju i odlazi se kočoperiti među onim jadnicima što hodočaste po vježbaonicama s jedinom izlikom da se žele održati u formi i ne žele dopustiti da ih godine pregaze. Zapravo, slaboumnik odlazi u klub s jednom jedinom svrhom - da se sučeli sa svojim suparnicima (koji pripadaju drugoj kategoriji te su stoga već unaprijed oboreni) i kad god odlazi u saunu sa zebnjom pita vodenu paru: »Sauno, sauno, kaži, tko je najvitkiji na svijetu?«

Producira se s utezima ili na vratilu samo da pokaže svoju zaobljenu muskulaturu što se veličanstveno ističe u sjaju znoja kojeg je otužnim vonjem impregnirano čak i stepenište kluba.

Valja vidjeti kako znalački nonšalantno mršavko skakuće po vježbaonici kako bi pokazao da je on tu kod kuće (što nije istina). Prolazeći pored ispijenih stvorova koji dašću na rubu kolapsa, tupoglavac se ogleda oko sebe, bahato poput lava usred krda magaraca. Nadima prsa i opuštenim rukama njiše bokovima a la John Wayne.

Dobro građeni suprug jednako se tako ponaša i pred suprugom: šeta gol po kući kako bi nesretnica mogla uživati u

njegovoj čvrstoj stražnjici, nabreklim bicepsima i snažnim grudima. I u njegovom pimpeku koji, na žalost, nipošto nije u skladu s tijelom.

Dobro građeni suprug ustaje u šest ujutro kako bi otišao na footing; u osam je u klubu odakle se vraća u jedan kako bi otplivao prije ručka. Po izlasku iz ureda u šest sati odlazi na dizanje utega, a potom u saunu. U deset uvečer iznemogao zaspi nad nepojedenim odreskom, a to je dobro, jer sutra već u šest mora na footing.

Ne bi se moglo reći da je to dobro i za ženu koja misli da kadšto, makar i u šest izjutra, ne bi škodilo i malo fukinga.

Ali, suprug atletičar suviše je zaokupljen svojim ramenima, gipkom plastičnošću mišića, stražnjicom, ludo je zaljubljen u svoju monumentalnu golotinju, te zaboravlja koliko ljupka i dopadljiva može biti ženska stražnjica, da se jedan običan prsni koš uopće ne može mjeriti s rumenim dojkama, a ono u Kesslerovih, bogamu, to su noge!

No, pozabavimo se sada s drugom grupom supruga, onom prema kojoj priroda baš nije bila dobrostiva, a koja se, pak, dijeli u dvije niže podvrste: debeli mlitavci i smežurani suhonjavci.

Mlitavi debeljko ima trbuh u tri reda, ukupno četiri stražnjice (dvije gornje i dvije donje), butine poput abdomena, ruke poput butina, prsa broj pet, četiri brade, a diše poput astmatična psa čuvara.

I kad se žena sa svim tim pomirila i sve predala u ruke božje (svake mu večeri, zaista, pobožno preporuča da ga što prije uzme k sebi - za ovakvog debeljka infarkt je obična šala), mastodont izjavi da se upisao u rekreacioni klub.

»Gimnastika osnažuje i skida suvišne kilograme«, mudruje.

»A špageti utažuju glad i daju suvišne kilograme«, dobaci žena koja ga dobro poznaje.

»Probudi me ujutro u šest. Moram na fooling«, govori suprug čeznutljivo misleći na stas manekena koji u EPP-u pije Deit. Prvoga dana on je doista već u šest ujutro pred kućom u dresu. U šest i deset leži nauznak na divanu u dnevnom boravku s takvim napadom zaduhe da susjed s gornjeg kata telefonira misleći da je u vrtu otkrivena bačva puna boraksa.

U osam sati zakazao je sastanak s maserom, ali nije u stanju ustati jer mu još uvijek bilo lupa sto dvadeset u minuti. Žena mora

nazvati klub i izmišljati nekakve isprike da ga ne osramoti.

Drugoga dana trapavac preskače footing i odlazi u vježbaonicu. Srce mu se para kad začuli instruktora: »Samo hrabro! Započnimo s pola sata trčanja.«

Dvadeset minuta kasnije prva pomoć donosi ga kući. Šofer je ipak bio toliko obazriv da nije uključio sirenu.

Tako će, konačno, završiti sportska karijera ovog nesposobnjakovića, a ni masno plaćena godišnja članarina, niti prokleta mjesečna pretplata za sve preskupe usluge što ih klub stavlja na raspolaganje svojim članovima neće ga navući da se njima posluži ni po koju cijenu, čak niti po cijenu života.

Uz cijenu stoičkih žrtvi on, dakle, počinje pohađati manje zamorne sekcije (sauna, masaža, tuš, hidroterapija, oksigenacija: sve sportske vježbe u kojima se apsolutno miruje). Da spasi obraz, povremeno napravi neku atletsku vježbu, što mu izazove takav musklfiber da nakon svega deset minuta gibanja mora dva dana provesti u krevetu.

Na kraju prvog mjeseca smršavi JEDNU kilu: uspjeh ga toliko ponese da nepromišljeno obnavlja pretplatu za slijedećih šest mjeseci.

Uhvaćen je na lijepak. Ženi ne govori ni o čemu doli o gimnastičkoj dvorani i sauni, bogatstva troši na kreme za mršavljenje, a što je najgore, u klubu troši ono malo energije koju je ranije štedio da zadovolji, premda obeshrabreno, očekivanje supruge koja zna da je među naslagama sala u preponama skrivena neka stvarca. Barem je bila.

A gdje je sad? Možda se rastopila u sauni.

Mršav i smežuran suprug vjeruje da je ljepotan jer odjeven još nekako i izgleda. Ali on savršeno dobro zna da nije Paul Newman, jer većinu života provodi gol pred zrcalom u kupaonici.

Plisirani vrat nalijepljen mu je na rebrima izbrazdan prsni koš na kojem grudi »ne drže više«, to jest, labavo tkivo visi poput istegnute gumene vrpce.

Trbuh mu je išaran tisućama sitnih nabora i naslanja se na suhe noge kojih bedra mlataraju poput kukavnih starih mišića.

Straga, osim leđa s kožom namreškanom poput zgužvana pergamena, valja spomenuti i žalostan prizor dvostrukog reda

umornih nabora u kojima bi trebalo prepoznati stražnjicu. I'ko zna, možda su to nekoć i bili mišići, ali sad mi samo dvije bijele objesene palačinke koje nepopravljivi optimist uporno samozadovoljno promatra došavši čak dotle da ženi pokazuje stražnjicu s riječima: »Još uvijek dobra guza, zar ne?«, dok žena jedva zadržava povraćanje i ne može se oteti slatkoj misli na Belmondovu guzicu, koja je, bogamu, ipak guzica!

Terence Hill je fizički ideal kržljavca. To mu je zvijezda vodilja zbog koje se zanesenjak upisuje u klub potaknut nevjerojatnim koliko i besramnim oduševljenjem. Smrdljiva vucibatina nikad se u životu nije bavila gimnastikom. Stoga i vjeruje da će u tri mjeseca postati Mister Univerzum.

Ne prođu ni dvije večeri, a on već nepomičan izdiše na krevetu a bolovi mu razdiru posustalo tijelo. I dok ga žena obazrivo pokušava navesti da pokrene samo jedan jedini mišić, koji, naposljetku, nema razloga da ga boli jer njime uopće nije gimnasticirao, dok nesretnica pretpostavlja da dva dana dizanja utega ne bi trebalo onemogućiti strvinu da izvrši još jedno malo podizanje, dok razočarana misli kako bi nitkov mogao spojiti ugodno s korisnim i razgibati mišiće karlice i slabina, ruševina od supruga već hrče kao klada, a iz ugla usta slijeva mu se potočić mliječne kiseline.

Likvidacija supruga koji se upisao u rekreacioni klub

Odvedite ga na neko zdravlju vrlo korisno mjesto, na primjer, na neku lijepu okomitu hridinu nad morem i umjesto da on podiže utege, Sto ga toliko umara, naučite ga obrnutu vježbu: uteg koji će podići njega.

U tu svrhu objesite mu oko vrata 50 kilograma težak cementni blok i odmah ga bacite u more. Morat će za njim.

Kad je već u vodi, moći će malo i otplivati, što je uvijek žarko želio. Plivat će jednu, najviše dvije minute. Ali, valja započinjati postupno, zar ne?

SUPRUG KOJI SE OŽENIO SUPERIORNOM ŽENOM

(The absolutely impudenth husband)[2]

Suprug koji se oženio superiornom ženom, izravni je potomak matične kuće Son of mygnoth. To je biser nad biserima svih vucibatina.

Nije riječ o sretniku koji se vjenčao s izuzetnom ženom, nego o besramniku koji je ulagivanjem obmanuo nesretnicu.

Nema ničeg čudnog ako se suprug povremeno zagrije za neku djevojčicu ili održava vezu s nekom možda i udatom ženom. Uostalom, nećemo tražiti ljubavnicu u jajetu. Ali protagonist ovog poglavlja patološki je slučaj za sebe: on je kadar svaka tri mjeseca naći ženu svog života; ima fantastičnu sposobnost da mu danuncijevske strasti do samouništenja obuzmu srce, osjetila, intelekt. I što radi kad ga pogodi Kupidonova strelica? Trči ženi.

»Armida!« pozove je.

»Da se smijemo, dragi?« spremno kaže žena koja već unaprijed prepoznaje osjećaje svoga supruga (na žalost, samo one prema drugim ženama).

»Armida, ti si superiorna žena«, nastavlja suprug.

»To smo zaključili još prije nekoliko godina, Filippo. Nastavi«, uzdahne žena.

»Moram se isplakati na tvom ramenu, Armida. Samo me ti možeš razumjeti... «

»Naravno, dragi, mogu te razumjeti jer sam superiorna, zar ne?« kaže žena bezbojnim glasom.

»Armida, vjeruješ li da se mogu istovremeno voljeti dvije žene?« pita hulja glasom isprekidanim jecajima.

»Naravno, dragi, vjerujem. Ti si živi dokaz da je to moguće

najmanje šest puta godišnje.«

Suprug zaroni glavu u ženino krilo u stilu Zameo ih vjetar.

»Plava je, mlada, strahovito mila...«, počinje.

»Plava? Već tri godine nismo imali plavuše, Filippo...«, prihvaća radosno žena. U stanovitom smislu ponosna je na osjećaje svoga supruga.

»Oh, Armida, da znaš koliko je volim!«

»Možeš zamisliti koliko sam ja zbog toga sretna...«, glasi odgovor.

»Naravno, ne onako kako volim tebe... To je drugačija ljubav, shvaćaš?«

»Slutim razliku, Filippo.«

»Ludo se volimo. Ne možemo jedno bez drugoga... Koliko patim i kako sam sretan, Armida!«

Žena guta knedle. Kad se smirila, premda očito ne uspijeva kontrolirati i glasnice, ona upita: »Je li vrlo mlada?«

»Dvadeset godina, zamisli!« oduševljeno će troglodit.

»Zamišljam, Filippo.«

Suprug ustaje. Blago se smiješi. Misli na djevojku.

»Mnogo sam joj pričao o tebi«, kaže.

»Pretpostavljam da čitav dan samo o meni govorite.«

»Kad bi znala koliko ti se divi. Shvaća da si ti superiorna žena, žena koja sve može razumjeti i zna praštati. ..«

»Bila bi velika nesreća kad to ne bi shvatila, zar ne?«

»Naravno. Uopće nije ljubomorna na tebe!«

Stanka. Zatim: »Filippo, da nije i ona superiorna?«

Podignuta na tu razinu, besramna suprugova izvanbračna veza postaje glavna tema obiteljskog života. Govori se samo o plavuši, a vrlo često, kad zatekne nitkova kako plače pred ogledalom, žena ga čak i tješi.

»Filippo, što se događa?« pita zabrinuto.

»Je li moguće da joj se zaista sviđam? Sa svim ovim borama? Armida, učini nešto s molim tenom, preklinjem te«, jeca nitkov.

»Umiri se, dragi, divan si, sigurno joj se sviđaš. ..«

»Danas idemo na more. Kako izgledam u kupaćim gaćicama? Da uzmem slip ili s nogavicama? U kojima sam privlačniji? Armida, kaži mi istinu, kako izgledam?«

»Kao da si svoj vlastiti sin, Filippo!«

»Misliš?« govori nesretnik promatrajući se u ogledalu, a lice mu se ozaruje.

»Osim toga, ako te zaista voli, sigurno ne mari zbog koje godine više, zar ne?«

»Koje godine više? Hoćeš reći da sam ostario? Armida, da znaš: ako me ostavi, ubit ću se!«

»Neće te ostaviti, vidjet ćeš!«

»Koliko je volim, oh, koliko je volim!« jeca bestidnik grleći ženu i krijući lice u njezina njedra.

Prolazi sin i zastane zapanjen. Gleda ih. Zatim: »Mama, ta on te ipak voli!«

»Ne, ne mene, plavušu«, došapne majka dajući mu znak da ode jer je naletio u vrlo osjetljivom trenutku.

»Aha«, reče sin umiren i ode u svoju sobu.

Perverzni kreten vraća se kući u dva sata po ponoći.

»Jeste li se lijepo proveli na moru?« pita supruga koja još čita.

Klipan šutke skida košulju. Zatim sjedne uz rub ženina kreveta i gleda je prodornim, ali odsutnim pogledom: »Armida, vodili smo ljubav šest sati neprekidno! Bilo je čudesno!«

Žena se trgne. Šest sati. Rekord. Trebalo bi ga službeno ovjeriti.

»Srušio si sve rekorde, Filippo.«

»Da«, složi se on oduševljeno.

»I prevršio svaku mjeru! Ne čini li ti se da je pitanje dobrog ukusa govoriti mi o satima i minutama vašeg jednokratnog snošaja? Ne bi se moglo reći da primjenjujete coitus interruptus«, prosikće žena ne uspijevajući zadržati suzu bijesa. Ili možda suzu ljubavi? Tko zna.

»Armida, što ti je?«

»Dosta. Dosadilo mi je da ti budem ispovjednikom!« Prljava danguba razočarano zine.

»Draga, mislio sam da si superiorna!«

Zena plače.

»Da sam znao«, nastavlja idiot, »ne bih ti ništa govorio...«

Žena pojača plač na broj pet.

»Armida, nemoj tako...«, govori svinja. »Daaa, daaa,

superiorna. Ti si superiorna žena, Armida...«

Nekoliko dana prolazi u tišini. Superiorna žena izigrava superiornu i hini kao da se ništa nije desilo. Suprug, naravno, ništa ne primjećuje, jer je stalno vani sa svojom plavušom.

»Barem znamo s kim je«, tješi kćerka majku. »Ipak je utješno da nije s nekom prostakušom koja bi mu mogla dignuti i lovu...«

»Tata se opet zaručio«, priča najmlađi sin svom prijatelju. »Ovaj put je neka dobra plavuša!«

Jednoga jutra suprug ustaje zviždućući. Zviždukanje mu vraća zanos na mnogo razumniju mjeru.

»Znaš«, kaže besramnik, »imala si pravo: bio je to samo prolazni zanos. Svršeno je.«

»Nikad nisam rekla da je to samo prolazni zanos.«

»Ali nadala si se! Uvijek se nadaš. Shvatio sam da je to obična govnarka. Ostavio sam je... (zapravo, iznenada ju je zatekao s nekim njezinim vršnjakom).

Stanka. Zatim - uvijek ista pjesma: »Armida, malo je žena na svijetu poput tebe. Ti si doista superiorna!«

Ali, dvije večeri kasnije, smrknut dolazi kući.

»Ah«, misli žena, »opet ćemo se smijati.«

Dakako, smijat ćemo se, jer evo ga gdje opet izlijeće s uobičajenim pitanjem: »Armida, vjeruješ li da se istovremeno mogu voljeti dvije osobe?«

Žena se pravi da duboko razmišlja. Zatim odgovori: »Mislim da može. Vjerujem da zaista može, dragi. Jer, Filippo, ja tebe volim, a ipak me Giovanni neodoljivo privlači. Sjećaš li se Giovannija Merodija?«

Bitanga raskolači oči i zaurla: »Koji Giovanni?«

»Onaj zgodni, zar se ne sjećaš? Plave oči, crna kosa... Volim ga. Mnogo ga volim. Premda volim tebe, ali to je posve drugačije... «

Supruga hvata drhtavica.

»Ali ja... ti... mi...« muca. A onda rikne: »Armida, ubit ću tog Giovannija! Sve ću vas poklati! Otkad traje to ljubakanje? Priznaj! I to pred mojim očima... Stidi se!« Zatim brižne u prilično iskren plač.

»Ali, dragi...«, pokušava se opravdati žena, »sjeti se da sam ja superiorna... «

Muž eksplodira.

»Do bijesa«, urla tutnjeći po sobi, »TI jesi superiorna, ali ne i ja! JA NEEEEEE!...« i padne na pod u praktički nesvjesnom stanju.

Likvidacija supruga koji se oženio superiornom ženom

Duhovita je i okrutna.

Nastavite tobožnju vezu s Giovannijem Merodijem. Pretvarajte se da preko telefona vodite duge romantične razgovore. Samoj sebi šaljite naramke ruža s ceduljicom prisno potpisanom »Nanni«. Povremeno plačite. Uljepšavajte se i dotjerajte. (Nota bene: ako doista postoji neki Giovanni Merodi, to bolje.)

Kad suprug dođe do najvišeg stupnja ljubomore, kad ste sigurni da je revolver što ste mu ga gurnuli u ladicu pisaćeg stola dobio za njega samo jedno značenje, krenite u otvoreni napad. Recite mu: »Dođi, pokazat ću ti ga.«

Pobrinite se da sa sobom ponese revolver, a onda na ulici uprite prstom u nekog slučajnog prolaznika (ako Merodi uistinu postoji, dobro se čuvajte da mu ne kažete tko je).

Sekundu kasnije naznačeni čovjek ležat će mrtav na pločniku, žrtva ljubomornog bijesa vašeg supruga.

Čim se stanu skupljati radoznalci, stanite vikati: »Dragi, što si to uradio? Ta ja ga uopće ne poznajem!«

Sud, robija, možda i doživotna, a za vas - konačno sloboda.

Neka vas ne uznemiruje ta sitnica što morate žrtvovati život čovjeka koji s tim nema nikakve veze. Utješite se činjenicom da je to ipak samo muškarac, koji je sigurno upleten u neku drugu ljubavnu igru. Ah, ti muškarci!

SUPRUG »HEROJI SU UMORNI«

(The genius and sregolathezz husband)[3]

Pomalo nezakoniti nasljednici čuvenog Rocheforta, supruzi »herojisuumorni« ili, pak, prepotentna božanstva puna sebe, vrlo su rašireni, osobito u boemskim krugovima. Premda su najčešće obični računovođe ili građevinski tehničari oni osjećaju da im je dodijeljena uloga neshvaćenog genija i ugnjetavaju svoju suprugu kao da je u najmanju ruku žena ludog umjetnika.

Suprug »herojisuumorni« se ne ženi, nego dopušta da ga ožene. Podaje se užitku da je voljen i željen i vrlo odmjereno pokazuje naklonost prema željenoj polovici.

Sama njegova prisutnost stalni je ustupak ženi koja je imala sreće da ulovi njega, koji nije kao drugi i neprekidno mora paziti da ga »ne izgubi«, »ne zamara«, da mu »bude zanimljiva«, riječju, »ako hoćeš biti sa mnom, moraš me prihvatiti ovakvog kakav sam« (kakav?).

Život supruga »herojisuumorni« stalno je nastojanje da kao genijalnu ludost prikaže sve što su inače obične mane prosječnog muškarca (alkohol, cigarete, žene) i da uvjeri suprugu kako razumjeti njega i praštati mu znači biti drugačijom od ostalih, izdignuti se iznad prosjeka, biti doista neobična, štoviše, izvanredna.

Uglavnom, žena mora biti neka vrst uvijek nasmiješene vješte lutkice, a iznad svega uvijek mora biti svjesna da je pored nje pravi savršeni muškarac.

Njegova superiornost očita je i nezaobilazna istina koja satire ali uzdiže, guši ali uznosi, sapinje ali oslobađa. Primjerice, ono što drugi supruzi skrivaju, on objavljuje na sav glas kao najljepši poklon ženi: ona mora znati da on mnogo pije, jer će ga, ako zatreba, moći

doći izvući mrtva pijana u sitne sate iz sumnjivih barova ili iz kuće koje od usputnih ljubavnica.

Žena mora znati da je on ne voli, nego ju je oženio samo zato jer mu se smilila onako zaljubljena i stoga sto se onoga dana »pomalo ludo osjećao«. Žena mora imati razumijevanja, biti inteligentna (njemu je potreban dijalog), erotična (njemu je potrebna maštovitost, a osim toga, s kim će uspoređivati ostale?), mora imati utjecajno društvo (njemu je potrebno da se kreće u visokom društvu).

Nikakva njegova pakost ne može iznenaditi ženu, jer ona već zna. Suprug »herojisuumorni« često je do te mjere drzak da prisili ženu da mu se zakune da će se, u slučaju da on prvi umre, baciti s balkona, ni više ni manje nego kao Modiglijanijeva žena.

Divine husband pomalo je sadist i blefer: kupi lažne naušnice i baci u krevet prije nego što ga žena ujutro složi, jer, kad ih nađe među ponjavama, pomislit će: »Hm, hm, to smrdi na rogove...« a zbog toga mu se mora samo još više diviti (tako bar misli bijednik). Radnu sobu prekriva fotografijama golih žena s osobno upućenim posvetama (naručene preko »Playmena« za pet tisuća dinara u markama). Time će ženino divljenje prerasti u obožavanje (uvjeren je slaboumnik).

Za superior mana bila bi prava sreća da ga žena uhvati in flagranti naprosto stoga što se to, zvuči nevjerojatno, gotovo nikad ili rijetko događa. Ali on se i za to pobrinuo: kad žena izađe van, čitavu kuću isprska jebozovnim mirisima (Violetta di Parma, Mimosa di Tolone), tako da nesretnica kad uđe u kuću mora dobiti astmatični napad i preko toga otkriti da je kroz kuću projezdila čitava legija žena, đipala po divanu sa zgnječenim jastucima i po stoliću od orahovine izlijevala čaše za šampanjac isprljane Amarom (jer u kući nije bilo drugog pića).

I kad se ta čudesna žena (čudesna stoga što »ima« njega) usudi zinuti, ništarija mudruje.

»Draga«, govori zamamnim glasom (takav mu je), »pogodba je bila jasna. Ako ti ne odgovara - idi.« Stane pred ogledalo i slinom zagladi raščupane obrve (suviše ga ljube, suviše!) i dodaje s pomalo prezirnim smiješkom: »Znaš i sama da tvoja prisutnost ne može ispuniti prazninu što me iznutra izjeda.« Baršunastim koracima

(samo baršunasto korača) prođe gore-dolje po dnevnom boravku: »Znaš da mi je potreban moj prostor!« izjavi raširivši ruke prema najširem horizontu. »Dobro znaš da sam ja natprosječnih zahtjeva«, dodaje bahato, a zatim, približivši joj se, šapće: »Znaš da se ne može na silu voljeti...« Velikodušni finale: »Mogu ostati s tobom samo ako mi ne praviš probleme... «

Nakon toga odlazi u zahod napraviti pipi, jer čak i on, toliko »drugačiji« , toliko »iznad« mora to obaviti kao i svi ostali smrtnici.

Likvidacija supruga »heroji su umorni«

Pribavite mu ljubavnicu koja stanuje u nekoj vrlo prometnoj ulici (Cristoforo Colombo u Kimu). Kad vas u dva sata u noći pijan nazove da dođete po njega, parkirajte na suprotnoj strani ulice: ostalo će doći samo po sebi.

(P. S.: ne bacajte se s balkona poput Modiglijanijeve žene!)

SUPRUG KUĆANOID

(The domestic and terrific husband)[4]

Kad je suprug kućanica, nikad nije prava kućanica. To je onda hibrid kućanice, kućanoid, najštetniji primjerak supruga koji ozbiljno ugrožava psihičku ravnotežu svoje nesretne supruge. A ona će, pored svega, neprestano slušati svoje prijateljice kako joj pune zavisti govore: »I žališ se na taj biser koji na sve misli? Što bismo onda mi morale, ustrijeliti se?«

Nema supruge kućanoida koja ne mrzi iz dna duše taj svoj »biser«, toliko ga mrzi da bi se radije spanđala sa svakim supiračem (suprug pijanica razbijač) negoli iz dana u dan s pseudo-kućanicom postizala visoki sjaj, bogatu pjenu, bioaktivnu bjelinu.

Međutim, takav tip san je mnogih žena stoga što uvečer pažljivo objesi hlače na vješalicu, prazni pepeljare čim gosti odu i otvara prozore »jer će se tepisi i zavjese impregnirati dimom«, ne preza od pranja posuđa, a česta mu je razonoda odlazak na tržnicu. No, na žalost, on i jest samo san, jer je upravo manijakalno strog kad je u pitanju izvršavanje spomenutih kućanoidnih zadataka, te prema tome žena, premda korisnik poduzetnog i revnog supruga, često postaje nepažljiv i traljav izvršilac točno određenih i neodložnih naredaba izdiktiranih superpedantnošću SS-ovca u službi čistoće koji zna »kako« treba voditi kućanstvo, a od žene očekuje da to izvršava prema njegovim naređenjima, jer on »radi« i, naravno, ne može »sve sam«.

Dakle: naopako ako se nađe trun prašine na svjetiljci u dnevnom boravku, ako posuđe nije oprano Čarlijem, ako podovi ne blistaju poput zrcala, ako rublje nije oprano bio-deterdžentom.

Kad se vrati iz ureda hineći umor (čitanje dnevnih novina, pa makar i za neudobnim uredskim stolom, još nikoga nije ubilo), Generalni Inspektor laserskim pogledom kruži po kući - ugledat će i paučinu što se tek stvara ispod masivnog starog pokućstva i otisak

prsta u lijevom gornjem uglu prozorskog stakla.

»Carlotta«, odmah se javi njuškalo, »stakla na ovom prozoru nisu savršeno blistava!«

»Što?« odgovara žena ne baš druželjubivo.

»Čime si ih prala Blistalom ili Kristalom?, raspituje se washingman.

»Vetrolinom...« odgovara žena.

»Dobro znaš da Vetrolin ne daje blistavi sjaj. Ni kvake nisu posve sjajne! Naravno, uporno upotrebljavaš Sidol!«

»Nego što. Od mesinga su.«

»Ali bolji je Arf jer uklanja tamne mrlje i daje visoki sjaj!« mudruje polish-husband, koji, dakako, sve slogane s EPP-a zna napamet.

Pogled mu pada na pod dnevnog boravka. Zove ženu na raport:

»Carlotta, ovaj pod ne odiše toplim sjajem!«

»Premazala sam ga sa Četiri Asa!«

»Mutan je ispod ulaznih vrata! Osim toga, samo Clarex daje topli sjaj«, već je nestrpljiv Monsignor Čista Kuća.

Sjeda za stol i pažljivo pregleda tanjure i stolnjak.

»Tanjuri nisu oprani Čarlijem, zanovijeta, »a na stolnjaku je ostao menu od čitavog prošlog tjedna!«

Liježe u krevet. Prezirno odgrne ponjavu: »Žao mi je, ali ovom rublju nisi dodala Perborat!«

Establishment ove vrste skršio bi otpornost svetice, a kamoli obične smrtnice koja, umjesto da pruži i drugi obraz, zabrinjavajuće revno razmišlja o pravom gustom zelenom soku otrova, osobito kad se mrcina vrhunskog sjaja stane suviše zanimati za zaštitu zimskih odijela od moljaca i nalazi za potrebno da rukovodi slaganjem odjeće u plastične vrećice, kad prije odlaska na vikend zahtijeva da se svo pokućstvo prekrije čistim plahtama, kad odluči da stan osigura fotoosjetljivom sigurnosnom bravom, tako da svi moraju četveronoške ulaziti i izlaziti iz kuće, ili kada u nedjelju ujutro ustane i oduševljeno odluči:

»Danas ćemo urediti vrt, iščupati korov, pokositi travu...« (a ženi padne mrak na oči jer zna da hipermarljivi suprug glagole izgovara u množini a očekuje da prijedlozi budu izvršeni u jednini.

Primjer: »Uredit ćemo vrt« znači »Uredi vrt«).

Kućanoid zabada nos i u kuhinju. Nema jela kojemu suprug Zdrava Hrana (manijak za svježe povrće) neće naći zamjerku: ili nedostaje papra ili soli, ili mažurane, selena, bosiljka, ružmarina, češnjaka, ulja, octa, čak i samog jela.

Dakle, svako jelo prati leitmotiv: »Bilo bi odlično da...«

Budući da mu je kućanoidnost urođena, prema maminim običajima gaji neku vrst postdatiranog obožavanja. To znači da stalno prosipa izjave: »Kakve li je mama rezance pravila!« ili »A kad bi mama pokrpala čarapu!« ili »Kako je mama bila štedljiva!« i kad ženi doslovce pukne film pa mu baci u glavu užareno glačalo (na žalost, promaši) nitkov bezočno uzdahne. »A kako je tek mama glačala!«

Srećom, kućanoidni supruzi žive kratko. Nikada ne prekorače šestu, najviše sedmu godinu braka, jer njihova robinja u određenom času odluči neodložno provesti u djelo.

Likvidacija supruga kućanoida

Stavite ga u stroj za pranje rublja. Programirajte na biološki ciklus s pretpranjem i namakanjem. Dodajte izbjeljivač, omekšivač, odstranjivač mrlja, solnu kiselinu, živo vapno i ne zaboravite uključiti centrifugu za brzo sušenje kostiju!

SUPRUG NAVIJAČ

(The most exciting idiot husband in the world)[5]

Osim rijetkih idiličnih iznimaka svi su supruzi navijači. Doduše, ne možemo im zamjeriti ako su opsjednuti Dinamom ili k srcu uzimaju nedjeljne sudbine Hajduka. Jasno je, dakle, da je stanovita umjerena sportska strast, oduševljavanje ovim ili onim igračem, pa čak i »naprijed Plavi« što urla za TV prijenosa utakmice, više nego snošljiva, štoviše, čak i dopuštena.

Suprug navijač o kome će biti riječi i na kojem ćemo se, na žalost, zadržati, ona je sramna hulja koja uništava zastavu tjedno mlatarajući njome s tribina stadiona diljem zemlje.

Nesretnica koja je imala nesreću da se uda za takvog degena šije zastave od prvog dana povratka s medenog mjeseca. Sašila ih je već svih tipova, vrsta i veličina: stijegova što se povlače po zemlji, šiljastih, pravokutnih, četvrtastih, račvastih barjaka, s resama i bez njih, nabavljala najotpornije tkanine, nylon, dralon, u uzaludnoj nadi da će zastava izdržati barem dva tjedna. No bjesomučni zastavnik s toliko žara maše svojim barjakom, ponesen burnom navalom navijačke strasti da nikakav materijal, ma koliko otporan, ne uspijeva zadržati oblik zastave duže od dva tjedna: prvog kad se igra na domaćem terenu i drugog, onog kobnog, kad bezumnik prati ekipu na utakmicu u gostima te je, bilo u polasku ili u povratku, pusti da vijori kroz prozor vlaka. Naravno, ne vraća se kući sa zastavom, nego s kopljem na kojem mjestimice visi poneki dronjak bivše zastave čiji ostaci neodoljivo podsjećaju na Kosovo. Ovakva bitanga često je toliko bestidna da u takvim prigodama kaže ženi: »Ono što je moja majka šila, to su bile zastave!«

Suprug navijač ne živi normalnim životom. Njegova egzistencija uvjetovana je nogometom.

Svaki dan pohlepno guta čitave »Sportske novosti«, od prve do posljednje stranice. U uredu, kod kuće, za ručkom. To nije mrsko ni

supruzi kojoj je miliji kad šuti i čita negoli kad galami o veznim igračima, sucima kurvinim sinovima, posljednjim minutama drugog poluvremena.

Izrezuje fotografije igrača, trenera, predsjednika, psihologa i vješa ih po zidovima kod kuće i u uredu. Ako u snu zaneseno poviče: »Oblak... Oblak...« budite uvjereni da ne sanja nikakav romantični prizor. Vjerojatno bulazni o istoimenom igraču. Kad sretne prijatelja, ne kaže »Dobar dan«, nego »Što kažeš na onu fintu Zajeca, strašno?«

Ima raspored svih susreta za čitavu godinu, uključujući svjetsko prvenstvo, prvenstvo juniora, kupove Evrope, kup nacija, prvenstvo ulice i sve ostale postojeće kupove. Zna sve kupoprodaje u prijelaznom roku. I koji broj gaćica nosi Džoni.

Kad god je nekakav međunarodni derbi islužena se danguba uvijek kladi da će u gaćama prošetati gradom ako njegova momčad izgubi. A kad njegova momčad izgubi, on doista hoda u gaćama, ponosan što se drži oklade za ljubav svog kluba, uživajući što prolaznici upiru prstom u njega i nije mu ni na kraj pameti koliko sažaljenje pobuđuje, niti mu na um pada da bi ga u takvu stanju mogao sresti sin. A ponajmanje opazi izraz gađenja na ženinu licu kad ga vidi kako se vraća kući s kravatom, u sakou, gaćama, zasukanim čarapama i špicericama.

Tjedan ove ništarije sastoji se od komentiranja utakmica odigranih prošle nedjelje, prognoziranja onih koje će se odigrati iduće i konačno od same UTAKMICE.

Ponedjeljkom ujutro, u uredu, šeta iz sobe u sobu i komentira atraktivnije momente s utakmica prve i druge lige, polemizira s navijačima drugih klubova, kladi se da će se, ako njegova momčad izgubi s Veležom, nacrtati pred direktorom s našminkanim usnama, i tako dalje.

Za večerom pospanoj i rastresenoj supruzi iznova priča svoje mišljenje o golu Kranjčara, o sjajnoj obrani Stinčića u prvom poluvremenu, o krivom mahanju lijevog pokrajnog suca poradi čega je dosuđen slobodan udarac sa sredine igrališta što je pružilo šansu Vabecu da uputi onakav udarac zbog kojeg... i tako dalje, milost, i tako dalje.

Poslije večere ponovno u sportskim novinama čita šest različitih

izvještaja s iste utakmice, uspoređuje ih i crpi materijal za kasnije komentare.

U utorak ujutro u uredu ispunjava listiće sportske prognoze. Zanosi se kombinacijom 1-0-2, oduševljava običnim i vezanim kombinacijama, uživa u slaganju kombinacije iznenađenja (rekordan uspjeh mu je šest pogodaka).

U srijedu počinju rasprave o nedjeljnim susretima koje se mogu sažeti u nekoliko simptomatičnih rečenica, iako ih šarlatan izgovori barem deset puta toliko:

»Primit će najmanje četiri komada!«

»Rezultat je unaprijed dogovoren.«

»Zvezda u najboljem slučaju neriješeno.«

»Kladim se da će Čop sjedit'!«

»Ako sudi Šoštarić gotovi smo!«

»Gdje si bio? Nigdje. Što si radio? Ništa.«

»Ako Primorac ugajbi gol vratit ću se kući u gaćama!«

(I doista se vraća. Susjedi već sumnjaju da štedi hlače.)

U četvrtak pokazuje znakove nervoze. Svako malo poskoči (a žena se svaki put prestraši) i zaurla: »Majko moja, kakav susret, kakav susret!«

Napeto prati sportske TV-emisije u kojima reporteri postavljaju vrlo značajna pitanja igračima na treningu: »Kako ćete igrati u nedjelju protiv Sarajeva?«, a ovi, krajnje nepristojno: »Stavit ćemo ih u mali džep«, na što novinar izlijeće zlobno: »A što drugo!«, a igrač ga dočeka ubojitim odgovorom: »Mi smo takav tim.« Na sve ovo naša besramna bitanga pada u ekstazu. Po njemu, TV bi morala prenositi samo ovakve intervjue.

U petak - ako momčad gostuje - prezaposlen je organizacijom odlaska u Split. Najprije se pobrine za zastave. Barem jedna mora lepršati s prozora vlaka. Putnička agencija traži dodatak na zastave jer toliki barjaci koče kretanje vlaka i smanjuju prosječnu brzinu za najmanje deset kilometara na sat.

Zatim nedonošče misli na parole koje valja pričvrstiti na vagone, u prvom redu: U veselju i u bijesu uvijek vjerni plavom dresu.

U subotu se sprema za veliki dan. Na balkonu isprobava snagu vijorenja zastave i počinje gnjaviti ženu.

»Amelija, gdje je 'Plavi, Plavi, vi ste dečki pravi?'« pita suprugu rujući po ostavi.

»Zar ga nisi stavio u podrum?« odgovara nesretnica.

»Nemoguće. To mi je glavni transparent. Znaš da ga uvijek imam u kolima... «

Malo kasnije evo ga opet.

»Amelija, ovdje su 'Aoj Cico plavi ptiću, daj dva gola popizdiću' i 'Ak' šut dobar njemu služi sjajnu igru on nam pruži', ali ne mogu naći 'Sjajno mjesto Kranjčar ima, Cico drag je nama svima', da ga nisi slučajno bacila?«

»Misliš da sam poludila?« odgovara žena. »Oprosti, zašto bih bacila 'Sjajno mjesto Kranjčar ima, Cico drag je nama svima ?'« pita znajući dobro da bi, kad bi mogla, bacila ne samo transparente i zastave, nego i muža.

»Znači da sutra moram nositi 'Crne misli pored njega, gol je njemu prije svega ' i 'Svaka noć bi bila laka da je gol spram koraka. '«

»Odlično, uzmi te...« zaključi žena zamišljajući žalosni prizor kako se njezin suprug dere kao bilmez i razmahuje sa dva transparenta i zastavom i kako će ga najvjerojatnije vidjeti gdje se vraća kući u majici s cipelama na glavi i sakoom vezanim oko pasa (najobičnija izgubljena oklada).

U nedjelju od kuće odlazi u jedanaest sati kako bi na stadionu bio u jedan.

Budimo velikodušni, preskočimo samu utakmicu, što li sve ne radi, a pogotovo prostački rječnik. Ipak je to zabranjeno za mlade od osamnaest godina, a da i ne spominjemo dobre kršćane.

U šest sati trkom ulijeće u kuću, iscrpljen, ali na vrijeme da vidi Devedesetu Minutu i sebe u drugom poluvremenu igre na prvom programu, a u prvom poluvremenu na drugom programu. Jede pričajući ženi poteze Zajec - Kranjčar - Cerin i na kraju uživa u sportskom pregledu.

U ponedjeljak, sve iznova. Bez greške.

To čeljade ima troje djece. Ispričat ćemo vam koliko se mrcina napatila dok su se rađali.

Čekaonica rodilišta. Drznik puši.

Drugi muškarac nervozno korača gore-dolje po prostoriji.

On - I vaša supruga je u rađaonici?
Drugi - Da.
On - Prvo dijete?
Drugi - Zašto, i vama?
On - Daj ruku, kolega!
Drugi - Drago mi je...
On - Veliki dan! Šteta samo što je nedjelja.
Drugi - Da.
On - A igra se najuzbudljivija utakmica godine!
Dinamo - Zagreb...
Drugi - Eh! Prava je muka što se ne može otići na stadion. Ali što se može. Moja žena bi se uvrijedila...
On - Ah, tko bi razumio žene! I vi navijate za Dinamo?
Drugi - Ne. Za Zagreb.
On - Ah.
Gledaju se s manje simpatije. Razgovor zamire. Iznenada se otvore vrata i uđe bolničarka.
Bolničarka - Gospodin Rossi?
On - Ja sam!
Bolničarka - Ovog trenutka postali ste otac!
On - (baca šešir u zrak) - Hura! Zagrepčanine, kapiraš: jedan nula!
(Iz unutrašnjeg džepa izvuče zastavicu i stane bjesomučno mahati.)
Drugi - Polako, polako. Ovo su tek prve minute rađanja, dragi moj...
On - Ali ja sam napravio sina, a vi ne!
Drugi - Sestro, što radi moja žena? Spava? Bolničarka - Pogledat ću, gospodine...
On (žrtva najobičnije euforije) - Aoj Cico, plavi ptiću, daj dva gola popizdiću!
Drugi - Umuknite! Ne slavite pobjedu prije vremena!
Bolničarka (vraćajući se) - Gospodine, i vi ste postali otac!
Drugi - Bravo! Neriješeno!
On - Sestro, jeste li sigurni? Da liječnik nije pogriješio?
Bolničarka - Ta što to govorite, gospodine! (Izlazi uvrijeđeno.)
Drugi - Jedan jedan. Znao sam, znao sam da će moja žena

odmah izjednačiti!

On - Sad mi je jasno! Sigurno su joj pomogli anestezijom...

Drugi - Hoćete reći da moj nije regularan?

On - Ne znam ja je li regularan ili nije. Nisam držao svijeću dok ga je vaša žena pravila!

Drugi - Ponovite ako smijete!

Holničarka (uleti zadihana) - Gospodine Rossi!

On - Molim? Nećete valjda reći da je moja beba poništena?

Holničarka - Drugo! Rodila je i drugo!...

On (životinjskim urlikom) - Goool! Dva jedan! A što sad, Zagrepčanine?

Drugi - Sestro, jeste li sigurni?

Bolničarka - Više nego sigurna! Vidjela sam. (Vraća se u rađaonicu.)

On (podivljao od radosti) - Ak' šut dobar njemu služi, sjajnu igru on nam pruži!

Drugi - (Dere se u rađaonicu) - Što radi liječnik!... Naprijed, ženo, u presing!

On - Ma kakav presing. Umukni!

Drugi - Umukni ti! Vaša žena je sasvim slučajno rodila drugo dijete!

Bolničarka (vraća se ozarena) - Nevjerojatno! Još jedno. Ovaj put za vas, gospodine... (izlazi sva zbunjena).

Drugi - Za mene? Izjednačenje! Dva dva!

On - Nemoguće.

Drugi - Hej, Dinamovče, što ćeš mi sad zapjevati?

On - Isteklo je vrijeme! Ne važi. Liječnik, vrijeme!

Drugi- Moje drugo dijete je sasvim regularno! Može vas biti sram!

On - E, nije me sram, jasno?

Bolničarka (stiže sad već sasvim smetena) - Ovo je već suviše! Gospodine, još jedno.

On - Moj?

Bolničarka - Da.

On - Hurrraaa! Tri dva! Zagrepčanine, otpisan si, gotov, smrvljen! (Izvlači veliku zastavnu galu.)

Drugi - Još nije kraj...

Bolničarka - Liječnik je odsvirao svršetak rađanja.
On - Pobjeda! Moja tri sina bit će šampioni! Nogometaši će biti!
Drugi - I moji!
On - Buduće nade Dinama!
Drugi - A moji Zagreba!
On - Živio Dinamo!
Drugi - Živio Zagreb!
Bolničarka - Gospodo, nisam vam rekla da su curice...
On i drugi (uglas, prije no što se sruše u nesvijest)
- Liječnik rogonja...!

Likvidacija supruga navijača

Prigodom utakmice Jugoslavija - Italija (igrat će se prije ili kasnije) uvjerite ga da jedini način na koji će uistinu sudjelovati u događajima jest taj da se pretvori u živu zastavu.

Omotajte ga, dakle, od glave do pete dugim tamnim zavojem, ali pazite, ostavite mu slobodne otvore za vitalne funkcije: disanje, gledanje itd. Sad je postao pravo koplje. Valja još samo pričvrstiti zastavu.

Kad je povorka spremna za ulazak u vlak namjestite ga da visi kroz prozor, kako bi mogao čitavim putem od Zagreba do Rima vijoriti.

Kad stignete u Rim spustite zastavu i pogledajte što je ostalo od ljudskog koplja. Ako je već mrtav sahranite ga onako umotana, kao mumiju. Ako još uvijek daje znakove života pustite ga neka vijori i na povratku.

SUPRUG »URADI SAM«

(The trapanation husband)[6]

Supruzi se dijele u dvije osnovne kategorije: oni kojima bi bilo bolje da su sami sebi rasporili trbuh umjesto što su se kao supruzi nametnuli nekoj nedužnoj djevojci i oni kojima bi bilo bolje da su skočili kroz prozor negoli uvalili u nepriliku neku jadnu nevinu ženu.

Suprug »uradi sam« pripada u obje. Njegov pokazatelj netolerantnosti iznosi 96% (to jest, u 96% slučajeva je netolerantan) a u 99% slučajeva je kadar od najstandardnije supruge napraviti ubojicu.

»Uradi sam« je onaj suprug koji sam obavlja sve sitne popravke u kući, ne toliko da uštedi na stotine tisuća dinara koliko traže vodoinstalateri, električari, zidari, koliko stoga što je doslovce zaljubljen u bušilicu.

Čekići, čavli, pile, kliješta, kitovi, ljepila, lakovi, njegovi su talismani. Ako negdje treba zabiti čavao, ne čeka da mu se dvaput kaže: odmah dotrči sa svojim bušilicom, svrdlo broj četiri, brrrrrrrrrrrr buši zidove skroz-naskroz, često kroz cijevi od radijatora.

»Do bijesa, zašto hoćeš baš uvijek sve sam. Za to postoje majstori!« buni se supruga i prilazi telefonu.

»Majstori? Ti si luda! Dvadeset tisuća po rupi! Ne brini, ja sam savršen majstor!«, odgovara bušač zidova.

Dan kada treba zabiti čavao on ubilježava u kalendar kao praznik, čak ako je i ponedjeljak.

»Slika je velika, znači treba i veliki čavao. Za veliki čavao potreban je težak čekić i snažan udarac. Ovako!«

Čavao je doista uletio do balčaka, probio zid i uz fijuk se poput strijele zabio u suprotni zid susjedne prostorije.

»Nije važno«, odmahuje veliki strijelac, »sliku ćemo objesiti na onaj zid.«

»Ali ovaj je sada probušen!« prigovara supruga. »Valja pozvati

zidare!«

»Ti si luda, kakvi zidari! Čovjek mora biti sam svoj majstor! Imam sav zidarski alat. Hajde, donesi mi mistriju, vjedro, gips i kit.« Dok miješa gips bušilica u ljudskoj spodobi zaključuje da je rupa nepravilna.

»Moram je izravnati bušilicom«, mudruje.

Ruje svom snagom. Nakon pola sata rupa u pravilu naraste na pola metra u promjeru. Sat kasnije ruši se zid.

Žena mu, ne baš tiho, nabraja sve štete što je počinio u posljednjih pet mjeseci. Toliki je zaključni račun Exportdrva.

»Naposljetku«, ne predaje se tamanitelj zidova, »sliku si htjela u ovoj sobi, zar ne? E, pa, sad su te dvije sobe spojene, dakle, slika ti je u ovoj!«

Ne daj bože da je neki utikač klimav. Sa strašću se baca na njega odvijačem u ruci.

»Kvar je u žici«, zaključuje. I stane izvlačiti. Vuče, vuče, vuče, navlači sve dok u tri sobe ne popadaju lusteri sa stropa i razbiju se u paramparčad.

Žena je očajna. Hoće ga prijaviti elektri. Kad je riječ o prijavljivanju, mogla bi usput upozoriti i gradski vodovod, jer se buldožer nezadrživo uputio prema začepljenom umivaoniku.

»Neee!« urla supruga pokušavajući ga spriječiti. Kasno. Manijak već drži specijalnu sisaljku s pojačanim djelovanjem, stavlja je na otvor i bjesomučno trgne - ne samo da je umivaonik otčepljen, nego se uz zvonki glogot podigne čudesan mlaz na kojem bi mu mogao pozavidjeti svaki naftni bunar u Kuvajtu.

»U tri dana demolirao si pola kuće«, kipti žena s pjenom na ustima.

»Ali sam! Da sam zvao majstore digli bi mi najmanje šesto tisuća!« uzvraća rabdomant pokušavajući zaustaviti slapove.

Vatrogasci stižu u zadnji čas da ga spase od utapanja, ali trud im je uzaludan jer se sad već i supruga u pravi čas odlučila za drastičnu

Likvidaciju supruga »uradi sam«

Prije ili kasnije bušilica mu mora iskliznuti iz ruke i ozlijediti prst. Kad vidi krv, sigurno će tražiti vašu pomoć.

»Elvira, prosvrdlao sam ruku!«

On još i ne zna što ga čeka. Čak će se i obradovati kad vas ugleda kako mu brižno letite u pomoć sa zavojima, jodom, nožicama, praškovima, mastima.

Pažljivo pregledajte ogrebotinu na prstu i zabrinuto izjavite:

»Samljeo si ga, ljubavi.«

»Brzo, učini nešto«, zapomagat će sumanuto, »zovi liječnika!«

»Liječnika? Ti si lud! Za to bi digao najmanje trideset tisuća!« odgovorite. »Ne brini, sama ću. Znaš da sam vješta u tim stvarima... prvo ću ti dezinficirati ranu...«, nastavite i izlijte mu na prst čitavu bočicu sumporne kiseline.

»Uradi sam« odurlikat će tri skale krikova, no, za koji čas otpast će mu čitava šaka.

»Oh, oprosti!« ispričajte se. »Uzela sam pogrešnu bočicu... Ali nije važno, snaći ću se... «

»Zovi... liječnika...«, zapomagat će mrcina gubeći svijest.

Samo naprijed, bez milosti!

»Ma kakav liječnik! I sam kažeš da valja znati sve sam uraditi!« ne popuštajte. »Imam u kući kutiju prve pomoći.

Pogledaj što je zgodan ovaj mali kirurški nožić...«

Ne dajte mu vremena ni da trepne. Zarijte mu slatki mali kirurški nožić duboko u trbuh.

»Oh, oprosti dragi, skliznuo mi je iz ruke...«

Umirući bi možda nešto i rekao ali jedva prokrklja pešto poput »Uh... uh...«

»Ne brini, odmah ću ti izliječiti prst. Samo da dezinficiram rupicu na trbuhu... «

U provaliju izlijte sadržaj čitave bočice jodne tinkture s dvostrukim superkoncentriranim djelovanjem. Nemojte se iznenaditi ako vaš suprug učini nekoliko pogrešnih plesnih koraka zapomažući i skačući po sobi. Možete biti sigurni da će se za koji čas srušiti.

»Oh, zaboga, što ti je?« pitajte ga zabrinuto i pov ucite vrh crijeva što se pomolio iz rane. Vucite, vucite, vucite, navlačite sve dok ne ugledate slijepo crijevo.

»Eto, gotovo je. Usput sam ti izvukla i to gadno slijepo crijevo koje bi ionako prije ili kasnije morao izvaditi!«

»Umirem...«, posljednje su riječi nesretnika.

»U redu, dragi! Znaš i sam da bi i uz cijeli konzilij rezultat bio isti, a to bi nas stajalo najmanje osamsto tisuća. Hoćeš li da ih stavim na štednu knjižicu?«

Nadajmo se da zadovoljan odlazi na onaj svijet pošto je zaključio koliko je radina i pažljiva bila žena koju je odabrao.

SUPRUG KOJI NE SLUŠA SNOVE SVOJE ŽENE

(The intolerable husband)[7]

To je vrlo raširen primjerak supruga. Nema žene koja prije ili kasnije ne shvati da se udala za takvog.

Riječ je o nepouzdanom slatkorječivom tipu na kojeg se ne možete osloniti. Pretvara se da sluša ženu koja mu priča što je sanjala, a zapravo je uopće ne prati, tko zna kud mu blude misli, i ako žena zatraži da joj ukratko ponovi sadržaj sna koji mu je tog časa ispričala, podlac će je odsutno pogledati poput učenika kad ga mučki zateknu s pitanjem što su Bospor i Dardanele.

Zamislite samo anđelka koji čim otvori oči, ne kaže »Dobro jutro« da ne gubi vrijeme, nego odmah razveže: »Sanjala sam da smo bili u nekoj dolini, ali nestvarno zelene boje, kao u snu... Najednom se pojavio gepard i rastrgao te, a lijepi lovac s bujnom bradom zaljubi se u mene i hoće me oženiti... «

Nećete mi vjerovati, ali na ovu uzbudljivu priču suprug ostaje mrtav hladan. Puca mu prsluk za zelenu dolinu, prelijepog bradatog lovca. Sad vidite koliko je to suhoparna, kukavna, bezlična ništarija. Uopće ne sudjeluje. Odbacuje ženine snove koje mu ona s toliko ljupkosti priča u nadi da će muškarac pokazati zanimanje i da će ga taj dokaz njezine velike ljubavi baciti u zanos.

Okorjeli eskivator snova podlo se izvlači iz kreveta i četveronoške grabi prema kupaonici dok mu svetica, kao i svakog jutra, oduševljeno priča: »Bio je to kao neki dvorac pun nekakvih preklopnih vrata... Ti si ušao unutra i vukovi su te raskomadali, a kralj se zaljubio u mene i htio me oženiti... Ali onda smo se svi najednom našli u Najrobiju. To je sigurno bio Najrobi jer je bilo mnogo zebrinih koža... Ti si stajao s uperenom puškom, ali jedan slon te zahvatio

surlom i stao mijesiti, dok se vođa safarija zaljubio u mene i zaprosio me... Ali, Amilcare, ne slušaš me? Amilcare, gdje si?...«

»Gospodin je otišao u ured, gospođo«, kaže kućna pomoćnica. Razočarana i potištena žena ustaje zadržavajući suze. Možda je danas morao izaći ranije, misli. Sigurno ne može prežaliti što nije mogao čuti svršetak sna. Vjerojatno se tiho išuljao da me ne prekida. Odmah ću ga nazvati.

»Halo, Amilcare, jesi li čuo san do slona koji te mijesio surlom? Onda slušaj dalje: najednom kao da smo se našli u Kini i nekakav užasno bogat mandarin zaljubljuje se u mene i hoće me ženiti, a tebe komada bengalski tigar... halo, Amilcare! Šteta, prekinula se veza!«

Odvratni sanofob spustio je slušalicu na riječ »slon«. Nečuveno kako uporno, tvrdoglavo, besmisleno odbija tu lijepu stranu života udvoje - ženino prepričavanje snova.

Za objedom slatka ženica govori donoseći puding: »Šteta što nisi mogao čuti jučerašnji san. Noćas sam sanjala nastavak. Da znaš kakav svršetak!«

Suprug mrmlja. Žena ne opaža njegovu neizmjernu neodgojenost i nastavlja: »Moram ti ispričati i prvi čin. Dakle, slušaj ovo. Bila je kao neka plava livada na kojoj si ti ležao ispružen na mjesečini. Onda je došao valjak i isprešao te kao palačinku, a vozač valjka ludo se zaljubio u mene i s valjkom me odveo u Taorminu na kupanje. Međutim, ti si postao čuvar plaže, stajao si u moru i prožderao te morski pas... Amilcare, odlaziš?«

»Idem na zahod«, hladno odvrati neotesanac, a oči su mu poprimile oblik revolvera i zjenicama mecima nišani u neki vitalni ženin ganglij (vrh mozga, na primjer, gdje se kriju snovi).

»Dobro, kad se vratiš ispričat ću ti ispočetka«, dobroćudno uzdahne žena u svojoj svetoj prostodušnosti.

Naravno, suprug se ne vraća. Izdajnički izlazi u vrt kroz prozor kupaonice i besramno bježi u ured.

Poslije večere ženica mu umiljato prilazi dok hulja gleda utakmicu na TV.

»Amilcare, budi spreman! Tko zna kakvu ću ti neobičnu priču sutra ispričati! Za noćas mi je naviješten nevjerojatan san!«

»Naviješten?« pita suprug glupo.

»Naravno, dragi.«

»Nećeš mi valjda reći da sanjaš i unaprijed?«, prodere se neuljudno mrcina.

»Da, ljubavi, uvijek sanjam kratki sadržaj budućeg sna... Ali ti me nikad ne slušaš... «

Suprug se posprdno cereka: »Da ne sanjaš možda cjelovečernje filmove s filmskim žurnalom?«

»Ponekad, ali to je užasno dosadno... Spomenula sam ti da ću noćas sanjati nešto izuzetno. U kratkom sadržaju vidjela sam savanu, tebe je rastrgao bufalo, a poglavica plemena Gula-Gula ludo se zaljubio u mene i htio me oženiti... Čekaj, kamo ćeš? Ako hoćeš, noćas ću naviti budilicu u tri sata tako da ti prvi čin ispričam odmah, dok je još posve svjež... «

Ali ova pakosna hudoba i ne mari za toliku nježnu pažnju. Dobacuje joj iz spavaće sobe najuvredljivije pogrde koje ženica srećom ne može razabrati jer bi inače njezino sanjalačko srdašce prepuklo od žalosti.

Kad legnu na počinak ona susretljivo nasrne sa sažetkom prethodnih snova, ali nije stigla ni do trenutka kad njezinog supruga pregazi vlak dok ona zaluđuje mašinovođu, a bitanga joj sav svoj prezir hrče u lice.

Prevršio je mjeru. Mila djevojka gubi strpljenje. Ipak mora poštivati neke granice. Budi ga (napravno, vrlo obazrivo).

»Dragi...«, šapće nježno, »ja ti pričam svoje snove, a ti spavaš!«

»Uronio sam u temu«, bjesomučno zaurla vucibatina, okrene se na drugu stranu i bezočno stane sanjati vlastiti san.

I tako uvijek, već godinama iz dana u dan. Da je bar jednom žena uspjela do kraja ispričati san! I to je bračni život? Zar se takvo stvorenje može nazvati suprugom? Bolje da i ne živi. Stoga vam evo ideja za

Likvidaciju supruga koji ne sluša snove svoje žene

To je vrlo lako ostvariti.

Nabavite lava. Držite ga u ostavi.

Pozovite supruga i recite mu: »Bili smo, kao u dnevnom boravku a tebe je rastrgao lav... «

»Opet jedan obični prokleti prljavi san?« zatulit će suprug.

»Ne, dragi, živa istina...« odgovorite suzdržano i pustite zvijer iz sobice. Ostavite ih zajedno u dnevnom boravku i pričekajte dok lav ne dovrši s doručkom. Onda pozovite policiju i javite: »U kuću mi je ušao lav i pojeo supruga. Čitavog. Ni nokte nije ostavio. Ali, zar o tim blaženim lavovima ne bi trebao voditi računa Zoološki vrt? Zar ih uvijek moramo privatno hraniti?«

SUPRUG ŠLAMPAVAC

(The hurricane husband)[8]

Ako razvijemo čitav spektar njegovih značajka, možemo mirne duše zaključiti da su svi supruzi šlampavci. Onaj s kojim ćemo se ovdje pozabaviti ipak je najužasniji primjerak, jer u vlastitoj kući iživljava svoje izuzetno šlamperske sposobnosti. To otprilike izgleda ovako: ako prođe kroz sobu, reklo bi se da su kroz nju protrčala djeca.

No, krenimo redom.

Prvo nam se nameću pitanja: kako mu uspijeva da uzimajući košulju iz ormara povuče za njom još dvije-tri? Zašto umjesto da ih vrati na mjesto ostavi te dvije-tri košulje viška da zgužvano vise iz ladice, koju sigurno ostavlja otvorenu?

Zašto kad oblači cipele mora izbaciti iz ormarića sve koje ima? Dakako, ostavlja ih onako pobacane, kako bi se žena malo razonodila slažući ih natrag u ormarić, a osim toga i djeci valja pružiti priliku da ih kao papuče navlače po kući.

Zašto kad uzima kravatu sve ostale moraju pasti na pod? Zašto mu nikad nije prostrujalo kroz glavu da bi ih mogao i pokupiti? Zašto žena mora svakoga dana skupljati i vješati taj džumbus?

Zašto danguba nikad ne obriše cipele o prostirač, nego ravno ulijeće u kuću i ostavlja svoje prljave tragove na ulaštenom parketu, bijelom tepihu u dnevnom boravku?

Zašto kad zabije čavao u krugu od šest metara ostanu rasute hrpe otpale žbuke, čekić, kutija za čavle, prosuti čavli, kliješta, zavijači, odvijači itd.?

Ali na ova, i na stotinu drugih zašto nikada nećemo dobiti odgovora: suprug šlampavac nije svjestan svoje natprosječne sposobnosti stvaranja nereda, on ne zna biti mali kućni Atila, ne shvaća da je između njega i krda slonova mala razlika (u korist slonova).

Tektonski potres od osam stupnjeva po Richterovoj skali ne bi

ostavio knjižnicu u onako žalosnom stanju u kakvom je on ostavio pošto je potražio jednu knjigu. Ako ode u kuhinju popiti čašu vode iza njega će na sudoperu ostati tri polupane čaše, četvrta smrskana na podu i lokve od njegovih mokrih stopala po čitavom stanu. Ali njegova nadahnuta kreativnost u stvaranju nereda, njegov neponovljivi talent remek-djela ostvaruje u kupaonici. Ta prostorija ima neku čarobnu moć nad svim supruzima, ali što je od nje kadar stvoriti naš klipan, teško je opisati. Pokušat ćemo.

Prvo: pasta za zube. Nepogrešivo se zna kad ju je on upotrijebio jer je tuba nemilosrdno zgnijećena posred srijede, a ne uredno pritisnuta pri dnu. Međutim, izraz »zgnječena posred srijede« suviše je blijed da bi pružio pravu predodžbu o uistinu iakasapljenom stanju u koje je doveo tubu paste za zube. Zapravo, ona nije zgnijećena, nego savijena, uvrnuta, zauzlana. Ostavljena je na umivaoniku nezačepljena. Kroz otvor curi potočić crvene paste. Reklo bi se da je zadavljena.

Naravno, suprug šlampavac nikada nije začepio tubu, jer kako bi mogao propustiti da mu čep svakoga dana ne upadne u slivnik?

Pere ruke nad začepljenim umivaonikom. Što mislite kamo je vucibatina odložila Guerlain sapun (najskuplji na svijetu?). Možda u držač za sapun. Ne budite naivni, zacijelo nije. Ostavio ga je da se topi u toploj musavoj vodi, tako da ženi pruža užitak da upeca dalijevski sapun što nadrealistički curi na sve strane.

Kad se kupa napuni kadu do ruba, tako da se kad uroni u vodu može diviti slapovima Nijagare domaće proizvodnje. Ako mu se brzo potroše potrudit će se da ih opet stvori skakutanjem, mlataranjem i svim mogućim kretnjama, tako da gotovo sva voda završi na podu. Kad se uspravi u kadi ostane jedva prst vode. Sasvim dovoljno da niškoristi brižno ostavi dva sapuna na raskvašavanje.

Kad je već ustao, mora se isplahnuti tušem (to jest, mora potrošiti svu toplu vodu iz bojlera, za što mu je cijela obitelj vječno zahvalna). Ako je voda iz kade završila na podu, s razlogom možemo očekivati da će se tamo naći i voda iz tuša, to više što hulja upravlja mlaz tako da isplahne i sve zidove u kapaonici.

Naposljetku, kad smrdljivac iziđe iz presahle kade, nađe se do gležnjeva u vodi.

Vrijeme je da se obriše. U ormariću ima osamnaest ručnika.

Polako, ali neumitno upotrijebit će sve! Ostavlja ih onako nakvašene pobacane po čitavoj kupaonici. Reklo bi se da se zajedno s njim brisao cijeli konjički puk.

Pošto je potrošio i posljednji ručnik, sjeti se da valja osušiti kosu. Ali najprije mora obrisati vodenu paru s ogledala. Mogao bi uzeti jedan od osamnaest upotrijebljenih ručnika. Ali ne. Na vješalici visi ženina svilena jutarnja haljina.

Osušio je kosu i izlazi iz kupaonice, kad se sjeti da je zaboravio onaj posljednji završni potez, praktični potpis na apokaliptični prizor što će se ukazati onomu tko uđe za njim (supruga) - talk.

Uzima, dakle, punu kutiju talka i stavlja je na rub umivaonika. Dvaput se nježno potapša ispod pazuha i vraća jastučić u kutiju. Vjerujete da je doista vratio jastučić u kutiju? Ni govora. Kutija je pala na pod (kako bi drugačije?).

Eto, tu je i potpis.

Sad umjetnik može zadovoljno izaći iz kupaonice.

Likvidacija supruga šlampavca

Zavedite prvog vodoinstalatera i odmah postanite njegovom ljubavnicom.

Nagovorite ga da vam samo za jedan dan podesi bojler tako da se može napuniti kaustičnom sodom u superkoncentriranoj kristaliziranoj otopini (na izgled se ne razlikuje od vode).

Kad suprug zaroni u punu kadu zacijelo će vas odmah pokušati zazvati. Neće stići izgovoriti niti prvo slovo.

Nekoliko sati kasnije, kad se smiri ključanje kaustične sode, uđite u kupaonicu i otvorite slivnik. Zajedno sa sodom kaustikom oteći će i suprug daleko, daleko, zauvijek.

Ako hoćete možete zadržati vodoinstalatera. Ako vas, pak, novac ne zanima, radije ga zamijenite nekim maharadžom.

SUPRUG KOJI JE OBOLIO OD PEDESETITISA

(The fifty-aged husband)[9]

Godine su kao bolest.

Osamnaestitis, primjerice. Prilično je zarazan. I ne napada samo osamnaestogodišnjake. Neki ga dobiju već u šesnaestoj, čak petnaestoj godini. Ima vrlo teških slučajeva, a osamnaestitis je uvijek opasan.

»Što je mom sinu, doktore?«

»Osamnaest godina, gospođo.«

»Opasno?«

»Prije ili kasnije, svi to moraju dobiti. Srećom, vaš sin ima lakši oblik: ne izgleda mi toliko kreten koliko su obično svi s osamnaest godina, osobito ako obole prije vremena... «

»Ima li lijeka?«

»Ne, gospođo. Proći će samo od sebe. Treba vremena i strpljenja, ali proći će. Poslije toga razbolit će se od dvadesetitisa, zatim od dvadesetpetitisa, a kad i to prođe može se reći da je van opasnosti... «

Prvi simptom osamnaestitisa može se otkriti kad sin izjavi da želi živjeti sam. Isto tako i suprug koje je navukao pedesetitis sasvim sigurno želi živjeti s ljubavnicom.

Nekoć se pedesetitis zvao četrdesetitis, ali to je bilo doba kad su muškarci rano starili jer se uopće nisu opirali neumoljivom nadiranju godina i već u tridesetoj svi su imali trbuščić. Prema tome, logično je da je u to doba četrdeset godina značilo početak dočeka starosti. Ali danas, s dijetama, rekreacionim klubovima, Gerovitalom, doktoricom Asian i željom da pošto-poto ostanu mladi, neki od pedesetitisa ne obole prije šezdesete.

U svakom slučaju, nema supruga koji prije ili kasnije ne podlegnu akutnom obliku te opake bolesti.

Pojavu bolesti lako će uočiti svatko kad na uobičajeno vječno pitanje oboljelog: »Koliko bi mi dao godina?« mirno odgovori: »Pedeset i jednu, dok međutim, ovaj ima svega četrdeset i devet, a nitko mu ne bi dao više od četrdeset i tri.

Od tog dana nesretnik više nikoga neće pitati koliko bi mu dao godina, zatvorit će se u kupaonicu i pred ogledalom ispitivati svaku boru, prebrojavat će sijede vlasi (točnije, pravit će popis onih koje su još smeđe)... ukratko, zaražen je pedesetitisom.

Iako je svoj miris nabavljao samo u onoj šik brijačnici na Bond Streetu, iako je samo u najelegantnijoj češljaonici u gradu uređivao nokte, odlazio na masažu, parenje lica, saunu, dosad je uza sve to samozadovoljno gledao ženu kako po licu tračka kojekakve kreme, losione, tonike, maske. Poslije onog kobnog trenutka, jedne večeri konačno se odluči. Prilazi supruzi i umiljato (što mu se već desetljećima nije omaklo) cvrkuće: »Oprosti... draga... Pogledaj... moj kapak... Mlohav, zar ne?«

»Mlohav? Da, naravno, kao uvijek«, odgovara žena iznenađena ne njegovim mlohavim kapkom, nego ljubaznim i nježnim tonom.

»Kao uvijek? Što to govoriš? Omlohavio je tek nedavno, ovog ljeta. To je od sunca... Uništilo mi je ten! Suh je, zar ne vidiš da je suh?«

»Vidim. Gledam već dvadeset godina.«

»Što upotrebljavaš protiv svojih bora oko očiju?«

»Mojih bora?« zapanji se žena.

»Ništa ne stavljaš?«

»Ja nemam bora oko očiju! Ipak, postoji Adieu rides, »Zbogom bore«. Zateže kožu i vraća joj mekoću i elastičnost...«

Drugoga dana uobraženko je u parfumeriji i tobože čita ceduljicu koju je dugo tražio po džepovima.

»Dakle...«, sriče kao da čita kineski, »moja supruga želi Adieu rides... «

»Izvolite, gospodine. To je odlična krema. Za vas je?« tankoćutno pita prodavačica.

»Mene? Rekao sam za moju suprugu...«

»Ali možete je i vi upotrijebiti, tu, oko usana. Vidjet ćete kako će

vam nestati sve ove sitne borіće... i ove na vratu... i...«

»Dosta!« prekine je prenerаženi čovjek.

»Dvadeset i pet tisuća, gospodine. Još nešto?« uglađeno kaže prodavačica.

»Ništa, hvala«, odgovori naš junak kojemu se čini da je sasvim dosta dobio. Toliko da se osjeća izboranijim od Tutankamonove mumije.

Proklinjući prodavačicu i potraćenih dvadeset pet tisuća trči kući i grabi ogledalo za brijanje, ono što povećava. Ispituje lice centimetar po centimetar i mrmlja: »Kakav užas... Prokleta prodavačica ima pravo!« Uzima sićušnu bočicu Adieu ridesa i sav sadržaj razmaže po licu.

Za stolom se pojavi sjajniji od bilijarske kugle.

»Opekao si se?« pita žena.

»Adieu rides...«, šapće da ne čuju djeca. »Namazao si svih dvadeset pet tisuća dinara kreme?« poviče žena izvan sebe. »Sad ćeš podbuhnuti kao prasac! Poludio si! Moraš staviti samo malo i višak odmah obrisati, jer inače ima suprotni učinak!«

»Neću obrisati dvadeset pet tisuća dinara za svega osam minuta! Ostat će sve dok ne nestane i posljednja borića!«

»Što očekuješ? Čudo?«

»Zove se Adieu rides. Pa, hoću vidjeti taj adieu !«

Sutradan ujutro lice mu je poput zgužvanih novina. Bore su se još dublje urezale. Očajan, nesretnik otvara ženin ormarić u kojem sve vrvi od bočica, kutijica, tuba. Čita natpise: Frescabel, Tonic Douceur, Royal Secret, Creme Ravitalisante, Lait Galatee, Bienfait du Matin, Empreinte de Beaute, Creme Sculpturale... Polako, misli, da vidimo što piše... Dakle, ova »regenerira nadraženu epidermu«. Ovo je »zaštitna krema obogaćena vitaminima, koja regulira lučenje žlijezda«. Tu je »hidratantna krema koja olakšava disanje kože«. Ta bi mogla biti dobra. Da vidimo što kažu na ovoj bočici... »Obnavlja tkivo i vraća koži prirodan sjaj«. Zar je moja koža ikad imala prirodan sjaj? Ne sjećam se. U krajnjem slučaju, ova krema vratit će joj njezinu prirodnu ružnoću...

Žena ga zatekne usred pomamnog premišljanja.

»Što tražiš među mojim kremama?« pita.

On se baca na koljena, ljubi joj noge.

»Daj mi neku kremu protiv bora! Samo jednu! Ne želim ostariti, ne želim ostariti!« vapi.

Drugog dana evo ga opet u parfumeriji. Isprva se pretvara da brka sve te nerazumljive nazive ženskih krema. Zatim se s naporom pokušava sjetiti marke, a naravno, sve je savršeno zapamtio.

»Da, mislim da je Frescabel... i Bienfait du Matin... pa, malu bočicu Empreinte de Beau te. Ah, da! I kremu za sunčanje That Man...

» That Man za suprugu?«, pita prodavačica. »To obično kupuju muškarci... «

»Moja žena to upotrebljava umjesto pudera...«

Prodavačica čiji pogled otvoreno govori »Kome ti to pričaš« izriče osudu: »Četrdeset i devet tisuća šesto.«

Čovjek podnese, udarac, plati bez pogovora (ali uz duboki uzdah) i dvadeset minuta kasnije već je zaključan u kupaonici i tracka se.

Rezultat: odlazi u ured s iznenada preplanulim masnim licem i podbuhlim očima (suviše je trljao). Očekuje da će mu reći: »Kako vam je svježe i revitalizirano lice, inženjeru!«. Umjesto toga, svi gledaju u njega pomalo zaslijepljeno, kao da su ugledali neko nezemaljsko biće. Idiot misli: »Uspjelo je. Iznenađeni su promjenom!« I zaista je u pravu: nisu mogli biti iznenađeniji.

Sve češće posjećuje parfumerije, osobito kad čuje za neki novi proizvod, što ga reklamiraju svaka tri dana na EPP-u. Postao je lukav: da izbjegne podsmijeh prodavačice stalno mijenja parfumerije.

Kod kuće, sa ženom je na micek-mucek.

»Čini mi se da je ova emulzija odlična«, govori razmazujući s mesarskim ručetinama preskupu kremu.

Žena ga šutke osuđuje, strijeljajući ga ubojitim pogledom.

»Creme Sculpturale je suviše hidratantna. Ne misliš li da bi mi poslije Tonic Douceur koji steže pore trebalo nešto hranjivo poput Creme Totale?«

Žena bijesno odmahne. Ta nije valjda i kozmetičarka!

»Baldacchioni, onaj iz personalnog, dao je napraviti peeling. Sve razmišljam... da i ja... Što mišliš, draga?«

Žena ga šutke krvožedno gleda.

Naravno, debil svako jutro ustaje u šest sati i radi gimnastiku, a

jadnica, ma koliko pokušavala i dalje spavati mora se barem povremeno trgnuti, a kad otvori oči pogled joj padne na par dlakavih nožurina što se brzo podižu i spuštaju. To se glupan ispružio u podnožju kreveta i izvodi svoje smiješne pokrete, duboko diše, dašće i svako malo cvili: »Ne mogu više«, »Gotov sam«, »Umirem«.

Nakon nekog doba više mu nisu dovoljni samo gimnastika, kreme, tonici, koliriji (za sjaj očiju). Opsjednut potpunim pomlađivanjem jednog lijepog dana odluči obojiti kosu.

»Idem s tobom Klari«, kaže ženi.

»Mojoj frizerki?« zapanji se žena.

»Ofarbat ću se. Bacaju me u očaj ove sjedine.«

U sedam sati izjutra ušulja se polako polako, dok još nikoga nema, u frizerski salon. Klara ljubazno požuri da mu u cik zore oboji kosu kako bi ga poštedila poniženja pred tolikim gospođama. A kad iziđe iz separea u kojem su ga ljubomorno krili, salon već kipi od gospođa pod haubama što bruje. No, nitko ništa ne bi opazio da naučnica ne zaviče blagajnici na suprotnom kraju salona: »Inženjer plaća farbanje, pramenove i vodenu!« Za trenutak zanijeme čak i haube, a čovjek crveni, pocrveni toliko da mu peeling više nije potreban.

Kad se pojavi u uredu s kosom boje nerca i ponekim pepeljastim pramenom, najpobožnija sekretarica stane prebirati krunicu. Druga mu ljubazno kaže: »Ofarbali ste se, inženjeru. Odlično vam pristaje. Uopće se ne vidi da je farbana!«

Sve bi dao da se nije upuštao u to. Gorko se kaje. Ali, kad je jednom počeo, mora nastaviti.

»Valjda razumiješ da se više ne mogu izvrgavati ruglu i odlaziti Klari! Ofarbaj me ti!« gnjavi ženu.

I tako mučenica mora svakih petnaest dana raditi za supruga ono što za sebe nije htjela niti svaka dva mjeseca.

Ponovimo ukratko: kreme protiv bora, losioni za revitaliziranje, tonici, hidratantne emulzije, boja za kosu, gimnastika, steznici, tijesne farmerice, kožne jakne dva broja manje... Ali to još nije sve.

Pedesetitis postaje otrov koji ga sve više vuče nizbrdo, u nepovrat.

TELEFONSKI RAZGOVOR S ODVJETNIKOM

GIORDANIJEM

»Je li istina da si napravio peeling?«

»Ne, lifting.«

»Gdje?«

»U Švicarskoj.«

»A što je to?«

»Švicarska? Država što graniči s Italijom...«

»Ma ne, što je lifting?«

»Navlače ti kožu...«

»Čitavu?«

»Tamo gdje je treba nategnuti...«

»Meni bi trebalo posvuda nategnuti. Sav sam izboran. Gdje si ti imao opuštenu kožu?«

»Po licu. Malo su mi ga zategli...«

»I sad?«

»Ako zatvorim oči otvore mi se usta. Ako u snu zatvorim usta automatski se probudim... «

Odlučio se za veliki pothvat i odlazi u Ženevu.

Radoznalom specijalistu za plastičnu kirurgiju izlaže svoje prohtjeve: »Htio bih ukloniti ove bore oko očiju, zategnuti kapke koji mi, kako vidite, sad već smetaju kad gledam, skinuti ove naborčiće oko ušiju, odstraniti podbradak, podignuti obješena prsa, malo izglačati namreškana leđa i skinuti trbuh... «

Specijalist nešto računa na komadiću papira i priopćava mu da sve to može napraviti za petnaest godina operacija i uz cijenu od trideset i pet milijuna.

»Dinara, nadam se...«, skupi snagu da zapita prije nego zauvijek zahvali.

Ali, pedesetitis ne prašta. Kad se dočepa žrtve teško ostavlja plijen. Slaboumnik se i dalje zanosi da mu kozmetika još može pomoći. Odlazi kozmetičarki. Farba čak i trepavice, da istakne oči. Oblači se po modelima »Playboya«, udvara sinovljevim prijateljicama i naposljetku, nakon godinu dana tog paklenskog života, jedne večeri upadne u zamku: uvjeren da je neodoljivo »privlačan« zapita neku mladu ženu koja stalno pilji u njega: »Da čujemo, što mislite koliko mi je godina?« Gospođa se mačkasto

smiješi, očito mu se želi dopasti: »Možda imate i više, ali ne bi vam se dalo više od pedeset i tri!«

Gospođa se vraća kući s modricom na oku, a on, kao obično, jeca pred zrcalom u kupaonici.

Likvidacija supruga koji je obolio od pedesetitisa

Iznenada mu kažite: »Otkrila sam kirurga koji radi besplatno lifting na licu!«

»Besplatno?« zapanjit će se on.

»Ima samo jedan mali problem...«, nastavite.

»Znao sam!«

»Taj kirurg vrši operacije samo na svojoj klinici u Santiagu de Chile.«

»Iza ugla!« narugat će se vaš suprug prebrojavajući bore pred ogledalom.

»Ali dragi, postoji avionska pošta, zar ne?« kažite pripremivši u međuvremenu sjekiru.

»Kakve veze ima avionska pošta...«

»Ljubavi, tvoju glupost poslat ćemo avionski...« zacvrkućite smjestivši mu lijep snažan odlučan precizan prokleti udarac sjekirom po vratu.

Osim svega, nestat će i bora na čelu, kesica ispod očiju, podbratka... ukratko, svega!

A neki govore da plastična kirurgija nije ni za što?

SUPRUG KOCKAR

(The lasvegas husband)[10]

Kad bi suprug bio mračni tajanstveni posjetilac kockarnica, katkada bi donio kući i poneku oveću svotu kojom bi opravdao svoju teleću glupost. Ali suprug o kojem ćemo govoriti samo je obični manijak za tresetu, lud za brbljavom briškulom, a u doba najvećih troškova (Božić, Nova godina, Uskrs) opsjednut je pokerčićem s milijunskim ulogom (zapravo, petsto dinara).

Živi poput svakog čestitog službenika, može biti vrlo uvažena osoba, no osjetljiviji je na uspjehe za kartaškim stolom negoli na zadovoljštine uspješne karijere. S nestrpljenjem iščekuje večer kad će se s prijateljima okupiti oko zelenog stola, pošto je dan proveo u telefoniranju na sve strane kako bi organizirao partiju briškule; živi isključivo za velike adute, sedmice i novac koji bi lopatama mogao zgrtati; sa strašću čezne za trenutkom kad će s drskošću znalca, sa samodopadnošću okorjela kockara reći: »Neviđeno dalje!«

Život žene nije tako miran. Ona živi u paklu.

Ne može se reći da njezine večeri nisu raznolike, ali imaju jedan veliki nedostatak - sve su usredotočene na suprugovo kartanje.

Ako dobro pogledamo, najuzbudljivije su joj one večeri koje prevodi sama pred televizorom jer on igra kod Oresta, i kad se jadnica barem može dosađivati kako se njoj sviđa. To joj nije dopušteno kad Mister Kockar igra kod kuće, jer gotovo uvijek »dolaze i žene da se malo zabavite...«.

U tim tragičnim slučajevima jadna žena mora se smiješiti trima neznankama koje mrzi, koje se međusobno mrze i koje barem znaju plesti (ona nije kadra niti nametnuti očice). Logična posljedica: najmanje dva sata govori se o bodovima, izrezima, ovratnicima, pravo-krivo, dok iz druge sobe povremeno odjekne uzrujani muški glas: »Bogamu, zar sam se sa tri dame trebao povući?«

Ponoć dočekaju u razgovoru o djeci i receptima (tu žena barem može sudjelovati u razgovoru), onda se tema iscrpi, razgovor zamre poradi umora, šminka se topi od zijevanja, oči se sklapaju, glave klimaju.

U dva iz sobe se čuje proročanski glas: »Odredimo još tri kruga!« Za to vrijeme, međutim, najkrhkija je od divana napravila ležaj (nove presvlake), pružila se (u cipelama, naravno), pokrila ogrtačem i za pet minuta doslovce hrče. Druga iz dosade neurotično natače whisky i za jedan sat iscijedi čitavu bocu (srećom Ballantine's koji je poznat, a ne stoji mnogo). Treća lista »Burdu« i ne diže pogled kako ne bi morala nastaviti razgovor. U tri sata u noći supruga odlazi tamo i pita: »Zar niste prije jedan sat odredili krugove?« Odgovor je: »Da, ali Mario gubi i dok se ne popravi...«

Mario se popravi u četiri, ali gubi Luigi. Luigi se izvadi u pet, i tako dalje.

Nekih večeri suprug igra kod prijatelja, a žena mora s njim, jer »tako ćete vi žene moći baciti kanastu«. Međutim, Eusebijeva supruga ne karta i tako večer prolazi gore negoli ona prethodna, s tom razlikom što ovaj put ona mora podnositi pogled domaćice koji joj s mržnjom govori: »Da nije vas sad bih slatko spavala.« Kad se umor i dosada pretvore u mučninu žena pokušava pozvati taxi. Ali, jasno, »već brojimo krugove, kad si čekala dosad strpi se još deset minuta...« TRI SATA KASNIJE, na povratku u sivu maglovitu zoru još mora prikrivati zijevanje i hiniti da je ludo zanima što je on »imao full, a znaš što je upalo onom guzičaru Fabriziju? Skala na boji! Na brzinu sam se izvukao potjeravši ga ludim relansom, a imao sam samo dva para! Uglavnom, dobio sam pet stotina tisuća«.

Naposljetku, ima večeri kad the joker poziva na kartanje prijatelje vrlo uglađenih žena kojima nije ni na kraj pameti da dođu s njima. Rijetko se događa da mučenica zelenog stola, pošto je natočila četiri whiskyja, poslužila tortu od oraha, pronašla olovku i papir za »plaćam«, pošto je obavila »kad si već na nogama molim te čašu vode... da, s ledom, hvala...« i »kad već ideš u kuhinju mogla bi prirediti koji zalogaj!«, ukratko, da nakon svih narudžbi kao u zadnjoj krčmetini žena konačno može otići iz prokletog dnevnog boravka i poći u krevet. Ne na spavanje, tek da se ispruži, jer je svako pola sata bude iznenadni prodorni prostački urlici, udarci šakom o stol

(kristalni: jedne večeri otići će u paramparčad). Na te urlike se probudi i dijete koje, budući da sviće, misli da je jutro i hoće svoje mlijeko. Slijedi: »kad si već ustala skuhaj nam kavu!«

I na kraju, kao da sve ovo nije dosta, užasni kartoman u šoku zbog gubitka od dvije tisuće petsto prije odlaska u krevet, gdje će prespavati čitavu nedjelju, dobaci podrugljivo: »Baš si morala donijeti kavu onako razgolićena poput zečice? I na kartama bi prevarila samo da se pokažeš u novoj spavaćici!« (sic).

Smrt supruga kockara

Odmah upozoravamo: ako je nekoj ženi draže da bude Anonimni Ubojica ili će mu radije sama smjestiti pola tuceta sačme, mi joj sigurno nećemo ništa prigovoriti. Ali iskreno, mišljenja smo da je šik ubiti supruga zabavljajući se pritom, dajući ubojstvu male živahne spretnosti i notu originalnosti, i to u pravi čas, što ni kad se radi o ubojstvu supruga nikada nije na odmet.

Stoga uzimamo slobodu da gotovo uvijek preporučimo neobična ubojstva, savršeno odigrana u taktu, fino iznijansirana, posebna. Da ne budu s predumišljajem, nego uzročno povezana.

Dakle, suprug kockar može se ubiti na različite načine.

Kad igra poker, čim kaže: »Dalje«, odmah ga udarite laktom i: »Ne, dragi, ne dalje, diži«.

Tankoćutno rješenje, zar ne?

Ili kad bubne relans: »Tri puta!«, a vi odmah tri puta u srce Coltom (po mogućnosti s prigušivačem, da ne stvorite pometnju i ne uznemiravate ostale igrače. Naposljetku, mogu nastaviti igrati s mrtvacem).

Ukratko, poker vam pruža beskonačno mnogo mogućnosti da čak i za vrijeme zločina budete duhoviti.

Dakako, pobrinite se da se na sahrani osim cvijeća[11] nađu i pikovi, herčevi i kare.

To će dati ton osnovnom stilu, što će vas sigurno istaknuti.

SUPRUG KOJI SE OKREĆE NA DRUGU STRANU

(The frigid husband)[12]

Suprug koji se okreće na drugu stranu nikad se ne počinje okretati na drugu stranu prije pete ili šeste godine braka.

Žena koja se udala za takvog uopće ne zna da ima supruga koji se okreće na drugu stranu sve dok ne opazi da se suprug okreće na drugu stranu već čitavu godinu dana.

Rijetki poljupci u čelo što joj ih varalica dodijeli prije nego što će zijevajući izvršiti večernji manevar: »Ah...«, i pospano, lupkajući je pritom po leđima: »Laku noć, stara moja...« s podlo proračunatim naglaskom na ono »stara«.

Nježno tapšanje po trbuhu i već joj okreće leđa (a ona, međutim, sva napeta od želje, misli: »Nikad se ne zna. Moram biti spremna, katkad se i okrene...); ukratko, svi najgluplji predznaci što su je u posljednje vrijeme upozoravali, polako se vraćaju u sjećanje ženi i poprimaju sve manje nebulozno značenje.

Posljednjih mjeseci nije prošla večer a da se taj stvor koji se okreće nije potužio na nekakvo neraspoloženje. I to, čudno, neraspoloženje se pojavi kad valja ići u krevet!

Do dva sata u noći smijali su se i šalili s prijateljima, bili su u kinu ili na plesu i - neraspoloženje ga spopadne iznenada, dok pere zube ili navlači pidžamu.

Kad je već o tome riječ, valja spomenuti da suprug koji se okreće na drugu stranu navlači pidžamu zbunjenim pokretima krivca, jer zna da ta radnja ima sasvim nedvosmisleno značenje u očima žene: upravo suprotno od onog jasnog iz boljih vremena što ga je imalo nenavlačenje pidžame (što, uostalom, doista nije najromantičniji način da se partnera obavijesti o svojim nakanama).

Kad je potrebno, supruge imaju sjajno pamćenje. Stoga je lako prisjetiti se značajnijih večernjih neraspoloženja u posljednjih nekoliko mjeseci: glavobolja, migrena, kao da mu se nekakav obruč steže oko čela, vrat mu se koči, vrat mu je ukočen, posljedice ukočenog vrata, boli ga uho, upala srednjeg uha, upala sinusa, upala dušnika, tu ga nešto žiga, tamo probada, mučnina, kao da će povraćati, boli ga trbuh, još uvijek ga boli trbuh, opet ga boli trbuh, konačna dijagnoza - gastritis, ne, gastralgija, ili kolitis, možda čir, ne, kolitis, a da nije upala slijepog crijeva, kako bilo da bilo, boli ga na desnoj strani, jao, ne diraj, moj trbuh, uh, rame, uvijek to rame, čudno se osjećam, što mi je, kao da mi se oko glave steže obruč...

Riječju, nema bolesti koja nije svake večeri u posljednjih nekoliko mjeseci napala neki dio njegova tijela.

Kad je dotle došla, pošto je pažljivo razmotrila situaciju i zaključila da nešto ne valja, žena odluči izvesti stvar načistac, uhvatiti bika za rogove (to se samo tako kaže).

»Dragi, zar nisi opazio da već godinu dana... ?« kaže uistinu blago, ali ništa manje odlučno u očekivanju objašnjenja.

»Što kažeš?« skameni se on s dopola navučenim gaćama od pidžame.

»Dobro si me razumio, mili.«

»Godinu dana? Ali... nemoguće!« kaže zabušant ni za milimetar ne promijenivši položaj.

Žena uzima kalendar u koji je uvijek crvenom olovkom bilježila opasne dane, a crnom neopasne. Pruži ga suprugu. Ovaj ga prelista. Posljednjih osam mjeseci stranice su potpuno bijele. Ni jednog kružića, niti jednog. Čak niti za Uskrs.

»Ni za Uskrs?« pita drhtavim glasom češući se po bedru, tek toliko, da se češe.

»U ožujku si svake večeri imao kolitis.«

»Draga, ne mogu vjerovati... Uvjeravam te da uopće nisam opazio... «

»I ja sam uočila tek prije dva tjedna...«

»Eto vidiš...«, muca i sa smiješkom, koji bi samo ženska samilost mogla nazvati »tupavim«, dodaje: »Kako brzo proleti godina, ha?«

Razgovor je toliko mučan da žena drži da ga je najbolje

prekinuti gašenjem svjetla. A on, kukavica, već vidi kako mora u znak predaje spustiti gaće od pidžame, podiže ih naglim pokretom, baca se u krevet, okreće na drugu stranu i hrče, sve u isti čas.

Druge večeri primiče se krevetu kao osuđenik električnoj stolici.

Žena ga šutke gleda. A on, bezočno, ali ipak sa strepnjom: »Jeli li ikad čula za frigidnost?«

Podlost, kukavičluk, nečovječnost ove rečenice ipak promaknu zatečenoj ženici koja i nehotice postaje najbolji suprugov saveznik jer, umjesto normalnog: »O čemu pričaš, idiote?«, ojađeno izlane: »Frigidnost? Ljubavi, što se to s tobom događa?«

Svršeno je. Suprug se osjeća genijem. I doista, frigidnost drži narednih šest mjeseci. Međutim, kad riječ »frigidnost« kad god je žena izgovori stane poprimati mučan podrugljivi ton, suprug se odluči na sve ili ništa.

Jedne večeri stane pred ženu koja čita u dnevnom boravku, i spusti hlače.

To ispuni nadom srce nesretnice, ali njegove riječi odmah je bolno rane.

»Ne funkcionira više«, kaže bezbojnim glasom.

»Što ne funkcionira više?« pita supruga.

»On«, odgovara ništarija. »Bio sam kod liječnika. Dijagnoza je obeshrabrujuća, Lucilla: postao sam impotentan!« nastavlja zadržavajući jecaje.

»Impotentan?« ponavlja žena koja ama baš ništa ne razumije ili se nada da ne razumije.

»Shvaćaš li sad zašto ti već dvije godine govorim da se ne osjećam dobro? Nisam ti htio priznati da sumnjam na to sramotno... «

»To znači da... ne možeš... nikad više?« muca žena, iako tonom obazriva razumijevanja.

Suprug se pretvara da gubi strpljenje. Ponovno neuvjerljivo zajeca i kaže slomljenim glasom: »Naposljetku, draga, zar i sama ne vidiš? Pogledaj ga!...«

Iznenađena žena instinktivno s užasom pokrije oči. Najradije bi viknula: »Ne, ne!«, ali ne odalijeva. Pogledava iskosa.

Očekuje da će ugledati jeziv prizor skvrčenih ostataka nečeg što je nekoć, koliko se sjeća, bilo atribut štovanja dostojne

živahnosti, a kad tamo, dočekuje je iznenađenje - našla se pred nečim što ničim ne pokazuje prijevremeni stečaj za koji je optuženo, štoviše, izgleda kao mehanizam koji savršeno funkcionira.

»Vidiš li kako se smanjio?« upita suprug žalosno; ali žalost u njegovu glasu nikako ne pristaje uz, možemo reći krepak izgled stvarce koja je, čini se, čak spremna pokazati svoju potpunu raspoloživost.

Žena ne umije spremno odgovoriti na okrutan i prostački (ali ne baš psihološki) juriš muškarca koji baca posljednji očajni pogled prema dolje, duboko udahne i navuče gaće kao da u bijelu pamučnu grobnicu sahranjuje odsad zauvijek mrtvu stvar.

Drugoga dana, ne baš posve uvjerena da je takva nesreća zadesila njezinu bračnu postelju, naziva obiteljskog liječnika.

Ispriča mu sve kako je i koliko mogla.

»Doktore...«, kaže na kraju »je li moguće da se tako nešto dogodi muškarcu od četrdeset godina?«

»Trebalo bi znati više...«, odgovori liječnik.

»Oh, doktore«, nastavlja žena sa suzama u očima, »Nemojte mi ništa kriti, molim vas! Kažite otvoreno što je mom Robertu?«

»Ljubavnica, gospođo!« glasi nepogrešiva dijagnoza.

Likvidacija supruga koji se okreće na drugu stranu

Prilično je jednostavna...

Kad je šaljivčina na poslovnom putovanju u Melanu (to jest, s ljubavnicom u Mokricama) iskopajte jamu pored suprugova kreveta.

Potom nazovite zoološki vrt i naručite dva, bolje tri bengalska krokodila, da se razumijemo, od onih koji, kad netko u kaputu upadne u rijeku ni pojas ne ostave.

Napunite jamu vodom (ne mora biti bengalska) i uronite krokodile. Prekrijte jamu pločom koja se uz pomoć elektronskog mehanizma otvara i zatvara pritiskom na puce. Puce postavite na svoj noćni ormarić.

Prema proračunima najčuvenijih stručnjaka nakon mjesec dana prisilnog posta krokodili dostižu vrhunac razdraženosti. Dakle, točno nakon mjesec dana, čim se vaš suprug okrene na drugu stranu s uobičajenom besmislenom izlikom, pritisnite puce i ujedno pošteno ritnite hulju, neka se okupa zajedno s krokodilima. Odmah zatvorite

ploču, okrenite se na drugu stranu i mirno spavajte.

Nakon nekoliko dana pozovite zoološki vrt da dođu po svoje krokodile uz ispriku da vašeg supruga kudikamo više uzbuđuju slonovi, te ćete se radije preseliti u Keniju.

SUPRUG ZALJUBLJEN U AUTOMOBILE

(The ferrari husband)[13]

Rasi supruga koji su zaljubljeni u automobile pripadaju različiti tipovi really-stupid-mena: bogati koji mijenja automobil kad mu se napune pepeljare; zaljubljenik u motor koji kupuje Fiću i frizira ga u 127; fanatik za karoseriju koji ukrašava svoja kola dok od rijeke svjetala poredanih duž blatobrana ne postanu nalik na cirkus, koji stavlja brisače na stražnje staklo, koji je neurotik za prostirače i psihopat za presvlake; ima manijaka za trke (ovaj je naprije really-stupid-man) koji misli da je njegov Minić Maserati, spušta sjedala, dodaje karburatore, probija ispušne prigušivače.

Ima još najmanje dvadesetak drugih tipova, a svi se svode na zajednički nazivnik: automobil brkaju s ljubavnicom. Reklo bi se: Bolje Citroen-žaba nego prsata plavuša. Slažem se, ali ima jedna vrlo značajna sitnica u korist plavuše: o svojoj ljubavnici suprug nikad ne govori. O svom automobilu uvijek.

U svakom slučaju, najnepodnošljiviji od svih supruga koji su zaljubljeni u automobile jest onaj koji stalno priča o automobilu kojeg nema.

Pretplaćen je na »Četiri kotača«, »Motor«, »Spyder 2000«, listove koje svake večeri lista u krevetu i oduševljava se različitim karoserijama, dok katkad čak i izvanserijsku karoseriju zlosretne supruge uopće ne udostoji svoje pažnje.

Govori samo o rezervoarima, o tome koliko se kilometara može prijeći s litrom goriva, o svjetlima, paljenju.

Proučava sve mogućnosti podizanja kredita, raspituje se o cijenama rabljenih automobila, s mahnitošću psihoneurotika izračunava visinu učešća, a poradi svega toga u ženi mora polako ali

neumoljivo uskipiti neumoljiv ubilački bijes.

Svake subote poslije podne mrcina se smuca po salonima automobila. Pregledava izložene automobile, pipka ih, proučava, pretražuje unutrašnjost, ispituje mekoću sjedišta, udaljenost volana, provjerava komande, poteže ručnu kočnicu, gleda marku presvlake, visinu sjaja laka, farove, ukratko, ponaša se kao netko tko hitno mora odlučiti koja će kola kupiti.

»Što mi vi savjetujete?« naposljetku pita voditelja salona.

»Ovisi koliko kanite potrošiti...«, ljubazno odgovara čovjek.

Automan pogleda suprugu s izrazom onog koji želi reći: »Novac? On govori o gnusnom prljavom novcu?«

»Zaboga, ta nije pitanje cijene, nego stvarne vrijednosti vozila«, odgovara s visine. A žena, nesretnica, kima glavom da ne bi morala govoriti.

Voditelj salona odmah je ljubazniji.

»Najbolji automobil na svijetu je ovaj«, kaže pokazujući na najlošiji, ali najskuplji.

I tako se pokrene bujica obrazloženja, tehničkih podataka, tabela, proba, usporedbi, rasprava, zaključaka, oduševljenja, razmišljanja, odlučivanja, obećavanja popusta, besplatnih prostirača. Nakon dva sata žena je obeznanjena, suprug izmožden, a voditelj salona doslovce satrt. Ali uistinu mu pozlije tek kad, uvjeren da je pošteno nasamario kupca, začuje: »Hvala. Još ću malo razmisliti. Laku noć.«

Sjedajući na motorkotač, oprezno parkiran na osami, zaljubljenik u automobile kaže ženi iza sebe: »Jesi li vidjela kakva divna kola? Zapravo, osam milijuna... i nije tako skup... Ah, da, ne zaboravi, sutra moram uplatiti treću ratu za motorkotač... Imaš li dvadeset tisuća u kasici prasici?«

Dakle, žena bi još i podnijela činjenicu da je udata za automobil, ali ne i za varljivu misao da ga ima.

Prema tome, logično je da u njoj sazrijevaju dvije odluke: da nađe čovjeka koji uopće ne govori o automobilima ali ima dva, i da se pobrine za neodložnu

Likvidaciju supruga koji je zaljubljen u automobil

Već deset godina gine od želje da se popne u Porsche? E, pa,

vi ga gurnite pod Porsche.

SUPRUG KOJI OČEKUJE SINA

(The gestanth husband)[14]

Kad neka žena ostane u drugom stanju najčešće zajedno s njom zatrudni suprug.

I tako se jadnica koja bi trebala biti u onom što se naziva »blaženim stanjem« začas nađe u »kukavnom stanju«.

Već u prvom prizoru navještenja što bi morao biti ganutljiv monolog supruge na kraju kojeg se suprug još samo može onesvijestiti od uzbuđenja, to ubitačno čeljade pokvari svojim atavitističkim pomanjkanjem takta.

Sanjareći i stežući čvrsto čvrsto na srce nalaz analize mokraće, slatka buduća mamica sanja o trenutku kad će se suprug vratiti kući da mu izdeklamira veliku novost. Vježba ulogu.

Najbolje da uradim kao filmske dive - misli - onda neće biti problema. Past ću u nesvijest njemu u naručaj i odmah će znati da čekam bebu. Ali on nije uvježban niti domišljat kao Cary Grant ili James Stewart koji su tu scenu odigrali u desetak filmova. Nikad se ne bi domislio.

Možda je bolje da mu kažem: »Dragi, uskoro će te netko zvati tata...«, ne, to je kao u komediji. Bolje je jednostavno: »Trudna sam, dragi«. Ali trebalo bi barem malo poetičnije. Onda možda: »Ove godine u proljeće cvrkutu ptičica pridružit će se nježno kmečanje našeg djeteta...« Ne, to je kao iz herz-romana. Ovako ću: čim otvori vrata od kuće potrčat ću mu u susret, sretno se nasmiješiti, čvrsto ga zagrliti i...

On je bez daha uletio u kuću jer je trčao uza stube, pridržava se za dovratak da se ne sruši i urla prema kuhinji: »Kućepaziteljica mi je rekla da čekamo bebu! Je li istina?«

Supruga koja je već zaustila svoje proročansko navještanje, splasne, spusti glavu; više kao priznanje negoli potvrdu bezbojnim glasom procijedi: »Da.«

Prezira dostojan novopečeni budući otac baci se na divan s rukom na trbuhu (prva tri mjeseca samo će povraćati) i šapće u ekstazi: »Dobit ću bebu... dobit ću bebu...«

A supruga stidljivo: »I ja...«

Odmah zatim nesretnik telefonira majci: »Mama, dobit ću bebu!«

Žena ga obazrivo nastoji ispraviti: »Dobit ćemo bebu, dragi... «

Sutradan u uredu slaboumnik objavljuje: »Dobit ću bebu!«, a brižni kolege odmah ga posjednu da se ne premori, sekretarice mu donose kavu, svi mu govore: »Sila si! Očekuješ bebu!«

A za mučenicu je počelo užasno razdoblje čekanja: užasno ne zbog čekanja poroda, nego zbog suprugovih telefonskih poziva:

»Halo, kako je?«

»Ja dobro...«

»Ne ti, dijete. Je li dobro?«

»Što ja znam?«

»Jesi li opet povraćala?«

»Da«

»Molim te, povraćaj pažljivo. Tko zna kakav šok može doživjeti moje dijete dok se ti naprežeš povraćajući. Rodit ćeš mi ga s psihičkim opterećenjima!«

Šesti mjesec

»Halo, što radi?«

»Tko?«

»Kako tko? Dijete. Skače li danas?«

»Ne jako.«

»A ti, znaš, nemoj slučajno ležati na trbuhu! Ugušit ćeš mi ga!«

»Ne brini, nastojat ću da ti ga ne ubijem!«

»Moraš ga pustiti da se rita. Gimnastika je korisna za nožice...«

Osmi mjesec

»Kako je? Upire li ručicama?«

»Upire.«

»A nožice? Jesi li ih osjetila?«

»Da.«

»Koliko puta?«

»Dva...«

»Danas je miran. Što radiš?«

»Čitam.«

»Što?«

»Uliks, od Joycea.«

»Baš si čudna! Kako hoćeš da dijete razumije Uliksa ? Čitaj Miki Mausa! Tako ćeš i njega zabaviti!«

Kad je kod kuće troglodit je stalno s uhom na ženinu trbuhu - sluša što radi dijete.

»Sunce tatino! Pozdravio me udarcem nožice. Hajde, ljubavi, pokaži kako upireš ručicama! Hajde, jako, srce... Gle, odgovorio je! Udario je!«

Supruga šuti. Tek povremeno duboko uzdahne i u mislima se prenosi na trenutak kad će mu ga konačno iznijeti i okončati tu svoju ulogu posrednika.

Stiže i taj trenutak.

Jedne noći žena budi supruga i kaže mu: »Mislim da je vrijeme. Imam bolove svakih dvadeset minuta.«

Ništarija skoči, iskolači oči, padne, ponovno ustane, nesuvislo se muva, na koncu se baci ženi na trbuh, zavapi: »Molim te, budi miran! Sve će biti dobro... Ne žuri jer bi moglo biti buc u glavicu... Sretan porod sunce tatino!« i izgubi svijest.

Nedugo zatim u polusvijesnom stanju leži u naručju supruge u taksiju što ih vozi u rodilište.

Ugledavši ga u takvom stanju stavljaju ga na nosila i u prvi mah u rađaonici se nađe on. Međutim, odmah spaze ženu kako dolazi sama, pa radije ipak njoj prepuste rađanje.

Budala je prebačena u čekaonicu. Daju mu kisik i na jedvite jade vraćaju k svijesti.

»Pustite me!« vapi, »Moram biti tamo kad se rodi!«

»Želite biti pored svoje supruge?« pita sestra.

»Želim biti pored djeteta! Mog djeteta!...« izjavljuje plemenito čeljade.

Malo kasnije liječnik mu mora dati sedativ da ga smiri. U bunilu je. Bulazni: »Moj dečko... recite mi da se rodio moj dečko!«

Nakon pola sata: »Rodio se, a vi mi krijete jer nema šake! Bez

ruke je! Bez nogu!«

»Zaboga, što to govorite!«

»Onda nema oka!« pomirljivo popušta kreten.

»Još se nije rodio...«

»Ali što čeka toliko dugo? Kriva je moja žena, želi me sasvim izluditi... «

U krevetu je. Infuzijom mu daju umirujuća sredstva. Nad njim bdiju dva liječnika i tri sestre. Kad se pojave znakovi šizofrenije pozivaju i trećeg, posljednjeg liječnika u bolnici koji se, međutim, ne može maknuti, jer se dijete ipak konačno rađa.

Dok prostak urliče: »Muško! Hoću muško!« u salu za oživljavanje mrcine ulazi sestra i obznani: »Curica!«

Na to drznik skoči s kreveta strgnuvši igle od infuzije i bocu s kisikom, veličanstveno se uspravi u svoj svojoj bijednoj veličini, nadme se u beskrajnom očinskom ponosu i zaurla od sreće gromkim glasom čovjeka koji se nikad u životu nije bolje osjećao: »Curica«! Rodila mi se curica! Obožavana kćeri moja!«

U narednoj fazi vidimo ga kako jeca ispred dojilišta i sanjarskim pogledom pilji u kolijevku u kojoj se koprca crveno derište. Imbecil šapće: »Kćeri moja...« i ne sluteći da je to Ettorijev Pedercino koji se rodio dan ranije.

Čitav tjedan pokazuje rodbini svu novorođenčad u dojilištu i nikako da pogodi koje je njegova kći. Napokon je nosi kući i otad se više ne može zabuniti.

Supruga koja je već za devet mjeseci nošenja iskusila pakleni život doživljava čisti užas kad shvati da se situacija iz dana u dan samo još više pogoršava.

Kolijevka

»Kolijevka je uz radijator. Suviše je toplo.«

»Onda je stavimo tamo...«

»S ove strane je hladnjak.«

»Ali hladnjak je u kuhinji.«

»Točno, ali uz ovaj zid gdje ti hoćeš staviti kolijevku. Ako prodre hladnoća pa malu nađemo napola smrznutu.«

»Što misliš, da kolijevku stavimo između prozora?«

»A propuh?«

»Na sredinu sobe?«

»Padne luster i ode kćer!«

Kolijevka prošeta po čitavoj kući i na kraju završi u ostavi jer je otac odlučio da će beba spavati na madracu na podu kako bi se izbjegla eventualna opasnost da se kolijevka prevrne.

Čini se da je odluka konačna (ponoć je), kadli blezgan izleti iz kreveta vičući: »Ne! Miči je odatle! Ako zaplače ti ćeš ustati snena, zgazit ćeš je i ubit mi je!«

Stoga novorođenče naposljetku spava u sredini bračne postelje, na mjestu koje će pobjedonosno zauzimati najmanje pet godina.

Papica

»Pazi, vrelo je!«

»Kad ti kažem da nije.«

»Jesi li mjerice uzimala razom?«

»Naravno.«

»Znaš li uopće što to znači razom?«

»Naravno da znam!«

»Jer ako nije razom mala će mi pokvariti želudac.«

»Ne brini, bile su razom.«

»A vitaminske kapi?«

»Stavila sam ih.«

»Mlijeko je sumnjivo žućkasto. Pokvarilo se!«

»To je od vitaminskih kapi.«

»Koliko si stavila vode?«

»Šezdeset grama.«

»I tri mjerice razom?«

»Tri razom.«

»Što onda čekaš? Da se ohladi pa da mi pokvari želudac?« Podrigivanje »Je li?«

»Što?«

»Podrignula.«

»Ne znam, mislim da jest.«

»Misliš da jest! Tvoja kćer mora podrignuti, a ti dangubiš! Podigni je!«

»Ali spava!«

»Mora podrignuti.«

»Kad je mirna znači da je podrignula.«

»A ako podrigne dok spava? Ako povrati? Ako se uguši? Ako mi umre?«

Plač

»Mala plače. Što joj je?«

»Morala sam je probuditi da podrigne. Sad je nervozna.« »Ljuljaj je malo...«

»To i radim!«

»Hej, probudi se! Još uvijek plače! Okreni je na bok...« »Razumijem, generale...«

»Spavaš? Hej, probudi se!«

»Što je opet?«

»Još plače!«

»Što ja tu mogu...«

»Okreni je na drugu stranu...«

»Probudi se, bogamu!«

»Smiluj se, prestani više!«

»Mala!«

»Što je napravila?«

»Već čitav sat ne plače. To nije dobro. Digni je da podrigne!«

Sličnost

»Sliči na mene. Pljunuta ja!«

»Ne bih rekla.«

»Dobro, ja imam brkove. Da ih i ona ima bila bi moja slika!« »Ta što pričaš! Kakvi brkovi!«

»U što se kladiš? Nacrtat ću joj ih tvojom olovkom za oči... Ovako. Gledaj, kao jaje jajetu!«

»Sliči mom ocu!«

»To kažeš samo da bi meni prkosila. Kad bih joj stavio svoje naočale vidjela bi da mi je potpuno nalik. Čekaj, sad ću joj nataknuti... Gledaj, zar ne vidiš, ista!«

»Ne vidim.«

»Radi ovog velikog madeža na obrazu... Da ga i ona ima... Čekaj, sad ću joj ga nacrtati... «

»Ipak, ne sliči na tebe.«

»Znaš zbog čega? Crne obrve, sad ću joj ih nacrtati... Što kažeš?«

U tom trenutku stiže baka iz Venecije da vidi svoju unučicu i nađe se pred ni malo ženstvenom curicom s crnim obrvetinama, naočalama, brkovima i madežom što joj pokriva pola lica. Gleda zapanjeno i pokušava se nasmiješiti. Ali baka je ipak baka. Naposljetku uzvikne oduševljeno: »Ah, pogledajte ove noktiće. Kakve divne noktiće ima moj anđelak! Jeste li ikad vidjeli ljepših noktića?... «

Likvidacija supruga koji očekuje dijete

Odgodite je za kasnije, jer mi se čini da je lukavije i oštroumnije osuditi ga na doživotnu robiju posegavši za Osvetom suprugu koji čeka dijete.

Mjesec dana poslije poroda iznebuha mu kažite: »Nije tvoje. Poštarevo je.«

SUPRUG KOJI JE DOBIO DIJETE

(The doctor-spock husband)[15]

To je prirodni nastavak prethodnog supruga. Počinje ondje gdje ovaj završava.

Za razliku od supruga kojemu uopće nije stalo (kad žena rađa on je u New Yorku, na Havajima kad dijete puni godinu dana, tko zna gdje kad djetetu izbije prvi zub, kad kaže »mama«, itd.), ovaj o kojemu ćemo govoriti neprekidno se bavi sudbinom novorođenčeta. Osim podrigivanja, papice, mjerica o kojima smo već čuli, on brine o svemu i do ludila dovodi ženu koja, osobito za puna mjeseca, žali što se nije udala za doktora Jeckylla.

Za razliku od običnog supruga koji ne dira novorođenče od straha »da će ga slomiti«, doktor-spock zna sve, progutao je sve vrste publikacija, od Vaše dijete i vi do I vaše dijete je ličnost; pun je mudrih izreka i savjeta.

Za vrijeme trudnoće držao je supruzi učene lekcije o promjenama njezina uterusa s obzirom na širenje placente, izrađivao grafikone i crteže dnevnog razvoja fetusa. Osobno je nadgledavao pripremanje opreme, pletenje benkica i papučica. No, sve to bila je tek priprema za lavlji skok na dijete kad zađe u treći mjesec, za strast s kojom će preuzeti rukovođenje njegovim životom.

Dakako, on se ne bavi izravno djetetom, nego očekuje da to radi žena po njegovim direktivama (žena je često u iskušenju da mu tresne bebu u glavu s riječima: »Na ti ga! Uradi sam, i oboje se nosite u...«).

To je Maestro Medolino, Profesor Duda, Magistar Antištucavica, Docent Frutamix, Asistent Baby Etic Direktor Svih

Vitamina, Nadzornik Crvene Guze, Generalni Inspektor Pelena.

Ništa ne može promaknuti njegovu sveprisutnom oku. Rijetko je zadovoljan zdravljem bebe. Ujutro temeljito pregleda čedo koje spava u kolijevci i hladno pogleda ženu: »Ovo dijete mi nije dobro. Diše na usta. Prehladila si ga!« Odmah postaje Akademik Kapi za Nos i mudruje: »Kapni mu jedan posto u svaku nosnicu i stavi u sobu raspršivač Chicco!«

Supruga ne daje djetetu papati, nego ga »nastoji zagrcnuti«, ne kupa ga, nego »želi utopiti«, ne vodi u šetnju, nego »da uhvati upalu pluća«.

Suprug doktor-spock prisutan je i kad ga nema. Jedan sat pošto iziđe iz kuće telefonira:

»Novosti?«

»Nikakvih.«

»Dijete?«

»Spava.«

»Još?«

»Da.«

»Dobro. Do viđenja.«

»Do viđenja.«

Deset minuta kasnije:

»Kako je?«

»Dobro.«

»Novosti?«

»Nikakvih od prije deset minuta.«

»Dijete?«

»Spava.«

»Diše?«

»Da.«

»Pođi, pogledaj diše li.«

»Idem...«

»Nesretnica! Po njoj bi moglo i prestati disati! Nikad ga ne gleda. Da nisam nazvao ne bi se niti sjetila da postoji...«

»Halo.«

»Da?«

»Diše.«

»Kako?«

»Prvo udahne zrak, pa ga onda izdahne.« »Kakvim ritmom?«

»Sporim.«

»Misliš da si duhovita?«

»Ne. Rekla sam: sporo, pravilno...« »Nazvat ću za deset minuta.«

»Znam... «

Deset minuta kasnije:

»Je li budan?«

»Probudila sam ga.«

»Zašto?«

»Da mi ti to sad ne narediš...«

»A što sad radi?«

»Gleda.«

»Kaže li nge?«

»Kaže nga!«

»Promijenio je. Kako je bistar!«

»Sad je rekao ngu.«

»Zaboga, to je suviše za njegovu dob!«

Italija je zemlja u kojoj je biti tata zanimanje. Prema tome, ovaj tip supruga toliko je općepoznat da nije vrijedno truda više se zadržavati na njemu. Međutim, valja upozoriti na ovo: kako dijete raste meinpapa će se sve manje baviti njegovim fizičkim zdravljem i sve više posvećivati karakteru svoga djeteta, njegovim sklonostima, psihi, te će, prema tome, od doktora Spocka postati

doktor Freud. Da to spriječite prije no što luđak naudi djetetu više nego što je prema pravilima dopušteno, bez odlaganja poduzmite

Likvidaciju supruga koji je dobio dijete

Prisilite ga da proguta pet litara Milton tekućine, usta mu pažljivo obrišite Lines pelenom za noć, pritom ga za svaku sigurnost lupnite limenkom polumasnog kondenziranog mlijeka, a za to vrijeme uključite raspršivač Chicco koji će po sobi širiti pare arsenika.

SUPRUG KOJI UVIJEK NALAZI KOŠULJU BEZ PUCETA

(The usual husband)[16]

Suprug koji uvijek nalazi košulju bez puceta široko je rasprostranjen primjerak iz obitelji Usual domestic broken-box (doslovce »Običan domaći gnjavator«).

Dok se nije oženio suprug koji uvijek nalazi košulju bez puceta nikad nije nalazio košulje bez puceta. Dokle god je živio s majkom tiranin je uvijek nalazio košulje s uredno prišivenim pucetima i nikad se nije mogao požaliti da je našao nepokrpane čarape...

Čudno, puceta su stala nestajati s košulja nekoliko mjeseci nakon vjenčanja, a isto tako su se počele pojavljivati i rupe na čarapama.

»Ljubavi, na ovoj košulji nedostaje puce...«, kaže pakosnik budeći ženu i pokazujući na tek navučenu košulju.

»Uzmi drugu, srce...«, zijevne supruga.

»Ali već sam obukao ovu. Šteta je izvlačiti drugu. Zar mi ga ne bi prišila?«

»Što?«

»Puce.«

»A gdje si ga stavio?«

»Ja? Oprosti, gdje si ga ti stavila?«

»Nećeš me valjda obijediti da se zabavljam skrivajući puceta tvojih košulja?«

»Što to govoriš, Jolanda?«

»Da si pažljiviji, pa kad visi...«

»Ali uvjeravam te da ovo nije visilo!«

»Slušaj, dragi, obuci drugu košulju, a ja ću puce prišiti u miru. Strašno mi se spava...«

Drugoga dana suprug ponovno budi ženu.

»Ovo visi«, govori s drugom košuljom u ruci.

»Visi?« mrmlja žena. »Što visi?« pita izronivši iz jastuka.

»Puce. Visi«, govori suprug pokazujući na puce što se još drži o tanahnom ostatku bijelog konca.

»I zbog toga me budiš?«

»Rekla si mi da te upozorim kad visi.«

»Jesi li ti priseban? Svako jutro praviš popis puceta na košuljama?«

»Htio sam je obući i onda sam opazio da puce visi.«

»Slušaj, molim te. Užasno mi se spava... Skini tu košulju, uzmi drugu. Puce ću kasnije u miru sašiti...«

Suprug uzima drugu košulju. To je ona jučerašnja. Stane se zakapčati, i otkriva da nema puceta.

Opet budi ženu.

»Ovdje puce ne visi«, kaže.

»Dobro. Jesi li zadovoljan?«

»Na ovoj ne visi, jer ga uopće nema!« zagrmi suprug. »To je ona ista košulja! Još ga nisi prišila!«

U prvo vrijeme nedostaju ili vise samo puceta na ovratniku. Zatim se kukavica odvaži i stane pronalaziti viseća ili otpala puceta i na orukvicama, koja mu, kako kaže, ostanu u ruci kad god ih želi zakopčati. Postaje uistinu bezobrazan kad otkrije da puceta nedostaju i na prednjici, a kad ga žena sa zanosnim osjećajem za praktičnost upozori da baš to mjesto pokriva kravata, te se, prema tome, uopće ne vidi, licemjer upleće u razgovor savršenstvo svoje majke koja je očito njegovo rublje svakodnevno podvrgavala strogoj mother-controli.

Od puceta na košuljama do rupa na čarapama nije daleko. U stanovitom smislu, to je već pitanje mentalne izopačenosti.

»Jolanda, na čarapi je rupa!« viče zanovijetalo.

A supruga ljubazno:

»Lijepo od tebe da mi pričaš svoje intimnosti, ljubavi, ali zaista ne vidim zašto bi to mene trebalo zanimati... «

I tko bi razumio zbog čega na tako mio odgovor lupa glavom o zid i oponaša visoke tonove čuvenog Giacoma Lauri Volpija?

»Jolanda, našao sam čarapu oko rupe!« opet cvili mrcina

nekoliko dana kasnije, kad naleti na čarapu s tolikom rupom da mu se, ako je malo žustrije navuče, peta nađe na koljenima.

S vremenom stekne još jednu đavolsku sposobnost: pronalaženje mrlja. Izvadi iz ladice pulover i ukoči se:

»Jolanda, znaš li da je na sivom puloveru mrlja?« zapita podrugljivo-ironično-cinično.

»Ako je siv, vjerojatno se ne vidi...«, spremno uzvrati svetica.

»Mrlja je ljubičasta i odlično se vidi!«

»Ljubičasto se divno slaže sa sivim...«, dodaje raspolož eno nježna supruga.

Ali suprug ne shvaća tankoćutnost tog blaženog stvorenja koje nastoji ublažiti stvar, jer jasno je, samo je on mogao zamrljati pulover. Nelojalni tip se razljuti, baci pulover na pod i uzima vjetrovku.

»Jolanda, na vjetrovki je odšivena podstava! Visi mi preko guzice!« urla nakon kratkog predaha.

Perverznjak ima poseban njuh za odšivene podstave: ako je odlučio obući jaknu, možete biti sigurni da će uvijek odabrati onu na kojoj se odšila podstava oko rukava, zbog čega će mu, naravno, ruka zapeti između podstave i štofa, a kako je podstava već godinama odšivena, strvina predobro zna da mora poduzeti neke mjere opreza. Dakako, zar bi mogao propustiti priliku da ponizi ženu?

Kad odlazi na svečanu večeru koju će maramicu uzeti? Prvu po redu, onu s veličanstvenom rupom po sredini. I kad je raširi da obriše znoj nakon plesa s groficom de Bornis rupa je toliko uočljiva da na trenutak izazove pometnju među uzvanicima.

Prljavi provokator namjerno je izabrao rubac s rupom kako bi svi mogli zaključiti s kolikom ljubavlju njegova žena brine o njegovoj garderobi.

Da ovakav licemjer i dalje životari?

Mišljenja smo da ne bi bilo uputno. Stoga vam evo, u ime ugodne odmazde, jedna zabavna

Likvidacija supruga koji uvijek nalazi košulje bez puceta

Uspavajte, ga bilo kakvim uobičajenim napitkom (možete ga uz umjerenu cijenu nabaviti kod svake vještice).

Zatim uzmite škare, iglu, konac, puceta i prihvatite se šivanja, što je on oduvijek želio da uradite.

Kakva je to poderotina preko lica? Zar je moguće da je još nitko nije zakrpao? Dakle, sašijte usta, čvrsto, usitnjenim bodom.

A ove dvije grozne rupetine na nosu? Uredno ih pokrpajte da se ne vide zakrpe. I to na trbuhu, kao da se otrgnulo puce. Ne oklijevajte, šijte!

Tu između prepona visi nekakav izdanak? Brzo, otkinite hitrim potezom škara i opšijte križićima. Gle, koliko je sad ljepše, urednije!

I ta užasna napuklina na stražnjici. Sašiti, brzo sašiti!

Eto. Gotovo je. Sad vam više ne može spočitavati da ga zapuštate; ponajprije stoga što su mu usta zašivena, potom, jer već dobrih pola sata ne diše i naposljetku, izgleda čak da je crk'o!

Nazovite bolnicu da dođu po njega, otrgnite sva puceta sa svih njegovih košulja i bacite ih kroz prozor umjesto korijandola.

SUPRUG UDOVAC

(The inusual husband)[17]

Udovac je onaj tip supruga koji više ne može naškoditi svojoj ženi jer joj je već do te mjere naudio da ju je zauvijek izbacio iz igre ne pruživši joj mogućnost da ga ubije. To je oštroumna igra s vremenom u kojoj je, na žalost, pobjednik on umjesto nje...

To ne znači da i udovac nije tip supruga kojeg valja ukloniti (premda se, na žalost, njegova ex-gospođa ne može osobno pozabaviti tom sitnicom).

Od niza bezočnih perfidnosti udovca rasvijetlit ćemo onu najgoru, to jest, onu koja će najbolje istaknuti nepodnošljivu ravnodušnost tog čovjeka. Osvrnut ćemo se na njegovo ponašanje odmah poslije ukopa žene, za vrijeme kojeg je odglumio pola tuceta melodramatičnih scena što su dosegle vrhunac u srceparajućoj rečenici: »Zakopajte me s njom!« (na što nazočna čeljad reagira salvom uzrujanog žamora).

Kad se vratio kući, okružen rođacima i prijateljima koji bdiju nad njim da »ne uradi nešto nepopravljivo«, udovac kruži po sobama, zaljubljeno dodiruje stvari koje je ona svakodnevno upotrebljavala i slomljenim potresenim glasom šapće: »Jadnica... jadnica... Više je nikad neću vidjeti.«

A rođaci i prijatelji, brižno: »Nemoj tako...«

»Tko će mi vratiti moju Elisabettu! Betta, Bettina moja...«, krešti čovjek i prinosi maramicu očima.

A rođaci i prijatelji, tonom blagog prijekora: »Federico, obećao si da ćeš biti razuman...«

Ali plačljivac ih poklopi jecajima. »Betta«, tuli pred slikom pokojnice, »vrati mi se, Betta!«

Rođaci i prijatelji se pogledavaju. Očajni su, neki su iscijedili i poneku suzu, a udovac bez sustezanja jeca - ta tako će zaslužiti pridjev »neutješan«!

S ucviljenim poštovanjem i prilagođavajući glas prilikama pristupi mu jedan prijatelj: »Federico, u dva dana popio si samo čašu vode... Razboljet ćeš se!«

»Ne, ne! Ne mogu jesti!«, jadikuje čovjek, »Tu mi je kao nekakav uzao«, dodaje hvatajući se za trbuh i podižući uplakane oči prema nebu.

»Moraš, dragi...«, upada jedna prijateljica anđeoski melodioznim glasom.

»Ne mogu. Čini mi se da bih time uvrijedio moju Bettu«, ponavlja udovac ljubeći sliku žene.

Prijatelji nastoje utjecati, ako ne na srce, a ono barem na njegov želudac.

»Ne moraš ručati...«, kaže jedan prijatelj, bliskiji od ostalih.

»Ali mogao bi uzeti barem gutljaj juhe.«

»Juhe? Milost! Ne, juhu ne!« govori udovac, »Onda bi mi nedostajalo drugo jelo.« Trenutak iza toga: »Juha iz kesice?«

»Ma kakve kesice! Prava, od miješanog mesa! Piletina, svinjetina i teletina! Izvrsna je... Stavit ćemo jaje da te okrijepi...«

Udovac se pretvara kao da se opire: »Stisnuo mi se želudac, ne mogu... Kažeš pile, svinja i tele?«

»Da, dragi, s mrkvicom...«

»Ali, kako mogu...«, zajeca udovac. »Još se nije ni ohladila... «

»I juha je još topla, Federico... samo jedan tanjur...«

»Jeste li obrali masnoću?«

»Naravno!«

»Ah!« uzdahne čovjek rezignirano, »dajte mi jednu žlicu, ali samo jednu žlicu... «

Pet minuta kasnije već listi treći tanjur.

»Jadna moja Bettina, ona je obožavala juhu s jajem«, jadikuje srčući na sav glas. »Kako bih i mogao jesti! Ne ide mi niz grlo...«, nastavlja, iako mu bez problema klizi. I kad je smazao: »Bila je izvrsna!«!

»Vidiš! A nisi htio probati!«

»Ne juha! Ona je bila tako dobra!« popravlja se udovac brišući usta ubrusom. Zatim pažljivo: »A vi, jeste li jeli?«

Rođaci i prijatelji mlako se bune: »Nije važno za nas, misli na sebe!«

»Uzmite barem sendvič!« ne popušta udovac.

»Samo ako ćeš i ti jesti!« prihvaća jedan prijatelj, zadovoljan što se dosjetio.

Udovac raširi ruke kao da želi reći: »Nadigrali ste me!« Pokušava časno pružiti otpor: »Jedva sam progutao juhu«... a onda dodaje: »Sendvič? Od čega?«

»Pršut, mortadela ili salama«, nabraja jedan prijatelj ne uspijevajući prikriti glad što mu razdire utrobu.

»Salama koju je ona kupila!« zaječi iznenada udovac prinoseći maramicu ustima - u pravi čas da priguši podrigivanje.

»Dobro, napravite mu sendvič sa salamom u spomen na Bettinu... kako bi bila sretna kad bi mogla vidjeti...« savjetuje jedna prijateljica krajnje uvjerljivo.

Odmah stiže pladanj sa sendvičima. Udovac ih gleda odmahujući glavom.

»Moraš pojesti barem jedan«, govori mu prijateljica pružajući udovcu sendvič sa salamom. Udovac stane žvakati. Na miris salame (ne zna se da li salame ili poradi toga što ju je ona kupila) ponovno se gane i između jecaja i zalogaja mumlja: »Naravno da je teško vratiti se u normalni život nakon ovakve nesreće . .. Što je dobra ova salama!«

Prijatelji stoje oko njega i poslužuju se sendvičima.

»Moraš biti razuman, Federico... Moraš se trgnuti...« govori jedan prijatelj slatko žvačući sendvič s pršutom.

»Znam, znam...«, odgovara udovac zgrabivši sendvič s mortadelom.

»Život teče dalje. Ne smiješ biti utučen...« kaže drugi prijatelj pohlepno žvačući.

»Utučen? Ma što utučen, slomljen!« jadikuje udovac. Zatim: »Je li ostao još koji komadić janjetine?«

»Naravno. Hoćeš li i kuhane piletine, dragi?« razdragala se prijateljica i ustrčala od sobe do kuhinje.

»Donesi... Čini mi se da mi se želudac malo proširio...« kaže udovac i posegne za drugim sendvičem od salame. Ali odmah se opet zagrcne.

»Federico, opet plačeš?«

»Ne, štucnuo sam. Sendvič mi se zaletio u grlo... Donesite mi

nešto da popijem... «

»Tu je boca šampanjca, Federico...«, reče prijatelj i stavi bocu na stol.

»Dobro«, prihvaća udovac, »otvorite je da gucnemo.«

Prijatelj otvara bocu.

»Pazite na čep!« šali se drugi prijatelj.

Čep pogodi udovca posred lica. Svi se smiju.

»Mladoženja u kući«, kaže jedan prijatelj pokazujući na udovca koji se odmah ukoči poput zbunjena zaručnika.

Šampanjac je natočen u čaše, a jednom prijatelju za dlaku ne izleti: »Zivili!«

»Popij još!« nudi udovca drugi.

»Zar si poludio? Već mi je udarilo u glavu... Vrti mi se...«

»Zabora, zar si toliko oslabio! Jedi, Federico, jedi... Ima gljiva s parmezanom .. .«

Petnaest minuta kasnije svi su za stolom pretrpanim svakovrsnim đakonijama. Tu je već i osam boca šampanjca koje se otvaraju u neurotičnom ritmu. Udovac je mrtav pijan.

Zvoni telefon.

»Tebe traže. Gospođa Persichetti...«, kaže prijatelj pružajući, udovcu slušalicu.

»Gospođo Persichetti, kakvo iznenađenje, kako ste?« viče udovac ozareno. Zatim se sjeti da mora biti tužan. »Da, jadnica... jadna moja Bettina... hvala, gospođo... naravno, naravno... svakako navratite! Dođite odmah! Tu su samo prijatelji, gospođo... dođite svakako da se malo proveselimo!« završava udovac.

I jedva se suzdrži da ne zaurla: »Jupiiiiiii!«

Likvidacija supruga udovca

Kad ste posve sigurni da ćete morati s ovoga svijeta prije svog supruga, napišite oporuku i zatvorite u običnu eksplozivnu omotnicu. Prije nego izdahnete potrudite se da kažete privremeno nadživjelom: »Ljubavi, sve sam ostavila tebi. Osobno otvori oporuku, unutra je iznenađenje za tebe!«

Kad otvori, morat će vam se pridružiti.

No, ako bolje razmislimo, ne bi li bilo bolje pustiti ga da živi, nego ga opet imati na grbači?

SUPRUG KOJI SE OSTAVIO PUŠENJA

(The no smoking and irascible husband)[18]

Odvratna podvrsta supruga koji su prestali pušiti izravni je potomak velike obitelji Broken-ball, koji je pomalo praotac svih najodvratnijih vrsta oženjenih muškaraca upravo stoga što je u sam način mišljenja ovih spodoba ugrađeno pričanje bajki.

Suprug koji je prestao pušiti nalazi se na vrhu skale prezira dostojnih, jer je, najčešće, prestao pušiti tek prije nekoliko dana. Teško ćemo se namjeriti na supruga koji je prestao pušiti prije tri ili četiri godine, koji se sad već oslobodio robovanja nikotinu, te prema tome uspostavio stanovitu, premda teško zamislivu ravnotežu.

Gotovo svi supruzi uvijek su prestali pušiti prije barem tjedan dana. Ova pojava nastaje odatle što bitange u pravilu narednog tjedna ponovno propuše, slijedećeg opet prestaju, i tako dalje.

Posljedica svega toga je ta da suprug koji je prestao pušiti ne izgleda poput ljudskog bića, nego dobiva bolan i žalostan izraz poput izrešetanih tabla na streljanama (s tom razlikom što se table na streljanama nikada ne žale, a supruzi da).

»Od jutros ne pušim!« važno izjavljuje suprug drugog ponedjeljka (ne zna se zašto uvijek prestaju ponedjeljkom i ponovno počinju odmah slijedeće nedjelje).

»Da?« prihvaća žena tonom kao da govori kondukteru u tramvaju: »Prijelaz, molim.«

»Ovako više ne ide«, nastavlja suprug (isto kao i prethodna dva ponedjeljka).

»Zar?« prihvaća žena bezbojnim glasom, pripremajući doručak.

»Pluća su mi izgorila«, nastavlja suprug udarajući se po prsima.

»Guši te katar, budi te nekakvo zviždanje, a onda opaziš da to

zvižde tvoja pluća, uostalom, uopće nije teško prestati, samo malo snage i volje...«, bugari supruga.

»Kako znaš?« pita suprug.

»Ženska intuicija«, podruguje se žena koja te riječi već godinama dva puta mjesečno sluša.

»Moraš mi pomoći«, nastavlja on.

»Naravno.«

»Jer čovjeku koji prestaje pušiti treba pomoć kao i...«

»... djetetu kad uči hodati.«

»Točno. Baš tako...«, prihvaća suprug ugodno iznenađen što ima tako savršenu suprugu.

U međuvremenu supruga je doručkovala.

»Imaš li cigaretu?« pita rastreseno.

Bolni krik uzdrma pluća puna katara raspetog mučenika.

»Ali zaboga, ja te molim da mi pomogneš, a ti imaš srca tražiti od mene cigaretu nepunu minutu nakon što sam odlučio prestati pušiti! To znači da bi mi tu pod nosom dimila?«

»Oprosti, ali ako ti više nećaš pušiti, daj mi svoje cigarete.«

»Maločas sam ih zgnječio i bacio u zahod«, stojički izjavi tikvan tonom a la Gassman.

»Ah, da! Zaboravila sam: prvi čin, prvi pri zor«, kaže žena pripaljujući cigaretu.

»Ali... ti pušiš?« zagrmi suprug.

»Naravno. Oduvijek.«

»Preda mnom? I to je tvoja solidarnost?« cvili.

»Slušaj, Alberto, ako želiš moralnu podršku, mogu ti je dati koliko god hoćeš, žaliti te od jutra do mraka, ali ako očekuješ da i ja zajedno s tobom svaki drugi tjedan prestajem pušiti, ne računaj sa mnom. Kad vidiš da palim cigaretu, otiđi.«

»Ali kako ne shvaćaš? Sam smrad duhana...«

»Smrad? Do jučer je bio miris.«

»Nije važno, jučer sam još pušio...«

»Ne očekuješ li možda da pušim u kupaonici?«

»U kupaonici? Nipošto! Nikada!«

»Ah, sreća.«

»U podrumu, jer u kupaonicu i ja ulazim, a ne mogu osjetiti miris cigarete... Neću odoljeti... propušit ću opet!«

»Podlegni, ljubavi! Popusti napasti. Hajde, bolje sada nego tek u nedjelju.«

Ženina ironija zaista je nepodnošljiva. Izlazi uvrijeđen.

Pola sata kasnije nalazi ga kako se na podu svija u grčevima i trese - živčani napad.

»Alberto, opet?« zavapi žena.

»Nikotina... nikotina...«, grca kukavica s pjenom na ustima.

»Da ti pripalim svoju?« praktično ponudi žena.

U tom trenutku protuha odmah prelazi na delirijum tremens. Urla: »Veži me za stolicu, ne daj da zapalim... Brzo, veži me!«

Faza delirijuma tremensa traje dva dana, za koje vrijeme danguba hini da će prerezati vene, bulji u prazno, lupa glavom o svaki zid na koji naiđe, najprije izgrize nokte, onda ruke, a noću se zatvori u kupaonicu i zavija poput likantropa (čudno, za puna mjeseca bolje mu uspijeva).

Stiže srijeda, a to je obično dan za bombone. Strvina stane prežvakavati dvadeset šest različitih vrsta bombona i kuća odzvanja od njegova cuclanja, što je, istinu govoreći, pomalo i gadljivo. Hulja žvače bombone čak i za vrijeme ručka.

U četvrtak postaje agresivan. Od neshvaćene žrtve pretvara se u hrabra i nervozna svadljivca. Za objedom baca kroz prozor dimljenu šunku optužujući ženu da ju je namjerno kupila jer ga i hranom želi podsjećati na pušenje.

Ulazi u kuhinju i praska jer je prostorija zadimljena od pare što izlazi iz lonca kipuće vode.

»Dobro! Recite otvoreno da želite da podlegnem!« viče, svjestan da je sutra petak i ne bi bilo loše unaprijed pripremiti teren.

U petak ujutro u uredu ispljuska kolegu koji priča o događaju koji je doživio prošle godine te stoga sasvim opravdano upotrebljava perfekt.

»Lijepo su nas dočekali«, priča kolega, »pogostili nas u jednoj prekrasnoj vili. Bili smo sretni što smo zajedno, sve dok nismo morali otići...« u tom času - dvije pljuske.

»Alberto, što ti je?«

»Smeta mi fummo[19]!« histerično urla nitkov.

Iste večeri slučajno ide u Operu. Daje se Butterfly. Kad sopranistica zapjeva »Jednog lijepog dana ugledat ćemo trag dima«,

jedan čovjek se baca iz lože na trećem katu. Naravno, to je on.

Subota je dan kad se zatvara u tvrdoglavu šutnju. Ali, nitko mu se ne obraća, te da i hoće, ne može iskaliti jal. Ipak, krišom prelomi dva dimnjaka na brodu-igrački svog sina, jer ga podsjećaju na »muratti«.

Evo konačno i nedjelje: napokon se može pojaviti u kuhinji s ironično-cinično rezigniranim izrazom razočarana čovjeka. Sijeva očima i ledenim tonom kao da kaže da će se ubiti jer je život besmislen, izjavljuje: »Od danas opet pušim!«

»Ah, da?« prihvati žena ravnodušno.

»Pored vas nema spasa«, nastavlja nitkov. »Svakoga odmah pokopate! U redu, nek' vam bude!«

»Upravo tako«, čini se da govori lice žene koja se prisiljava da šuti.

»Ali ti si kriva« zaključi muž mikelanđelovski upirući prst prema ženi.

Trenutak kasnije možete ga vidjeti kako se sa tri cigarete u zubima zavalio na divan u dnevnom boravku i blaženo prelistava novine. Čak zviždući.

Likvidacija supruga koji je prestao pušiti

Nagovorite ga da puši, ali u smislu da izbacuje dim. Riječju, dajte mu vatre. Na lomači od cigareta. Zapaljenih.

SUPRUG EGOCENTRIK

(The son of mygnoth husband)[20]

Kad na vjenčanju matičar pita egocentričnog zaručnika: »Hoćaš li uzeti za ženu ovdje prisutnu...«, on odgovara upirući prstom u onu koja mu upravo postaje suprugom: »Ona hoće!«

Već ovo bi moralo otvoriti oči budućoj supruzi i dati joj snage da izjavi: »Na brak se ljudi dobrovoljno odlučuju...«, ali žene su slabe. Zaljube se i udaju za nekoga tko je također nedvojbeno zaljubljen, ali u sebe.

Ovaj izuzetni tip supruga nije svjestan svog egocentrizma. Naprosto je uvjeren da se svijet vrti zbog njega.

Bolesna pažnja što je pridaje vlastitim problemima toliko ga zaokuplja da je neodređeno rastresen za probleme svih ostalih, osobito žene.

Kad sretne prijatelja kojeg dugo nije vidio uzviknut će: »Gle, gle tko me vidi! Kako sam, kako sami«

Dakle, lako je zamisliti koliki tek stupanj bezočnosti može dostići kod kuće.

»Dobro jutro«, zaželi mu žena kad ustane.

A on, uljudno: »Hvala.«

Sve samo njemu pripada, čak i želja za dobar dan, za što, ipak, pristojno zahvali (on jest egocentrik, ali dobro odgojen).

Žena mu na poslužavniku donosi doručak (u krevet). Ponizno se ispričava što mu nije mogla pripremiti čaj, jer je potrošen, i nudi mu dobru bijelu kavu s uobičajenim prepečencem, maslacem, marmeladom, salamom. Ne. On će je prisiliti i da pliva, ali mora otići u trgovinu po »njegov« čaj.

»Ali Antonello, Tibar je noćas poplavio. Na ulicama je pola metra vode...«, napominje žena.

»Srce«, odgovara sa smiješkom, »ti odlično plivaš«, i mir no otvara novine čekajući čaj.

Poslije doručka odlazi u kupaonicu i mora zamoliti ženu da iziđe.

»Ali Antonello,... povraćam!« jedva procijedi žena zgrčena nad zahodskom školjkom, a po zvukovima uopće nema sumnje zbog čega stoji u takvom položaju. Nitkov će s izrazom gađenja ipak pristati da pričeka dok žena dovrši svoj srcedrapajući najobičniji napad žuči. Sjetio se: »Danas za ručak želim tortelline u vrhnju i janjetinu u umaku od kapara!« S krikom užasa ženina glava nestane u školjki, a on, ne shvaćajući što se događa, nastavlja o svom ručku i zaključuje: »I na kraju kremu od lješnjaka s prelivom od čokolade.«

Dok se oblači vrti se pred ogledalom poput zvrka i stalno zove ženu.

»Kako mi stoji?« pita za sve što navuče na sebe, čak i za svilenu maramicu u džepu. »Uz plave oči i svijetlosivo odijelo pristaje li bolje modra ili svijetloplava kravata?« gnjavi. »Ne čini li ti se da me loden širi?«

Oblačenje Pape za bilo koju ceremoniju ili toreadora za koridu samo su usputna manekenska preodijevanja u usporedbi s operacijom »izbor i bogatstvo odjeće« kojoj se egocentrik svako jutro podvrgava dok na kraju ne zaključi: »Spreman za divljenje.«

Brije se po metodama Stanislawskog: proučava u zrcalu sve moguće izraze, kompozicije gorkih, tužnih razočaranih bora, dugih pogleda što ističu duge guste trepavice, i svaki čas: »Draga... dođi čas ovamo... «

»Molim, Antonello?« javlja se žena na raport.

»Ne čini li ti se da mi ovo svjetlo još jače ističe plave oči?« pita top-man sa samodopadnim drhtajem ganuća u glasu.

Kad joj prijateljica dođe u posjetu smjesti se na divan, tamo gdje svjetlo najbolje pada i dva sata priča o sebi, a kad ova ode pita ženu: »Što ti je rekla za mene? Jesam li joj se svidio? Je li ti rekla da sam zgodan?«

Ako ga netko pita: »Kako ste?«, neće odgovoriti »Dobro, hvala«, nego će zapravo pričati kako je i što mu se sve dogodilo u posljednjih šest mjeseci.

Za ručkom pita ženu: »Zašto nikad ne prirediš dobar tatarski odrezak?«

Ona strpljivo: »Antonello, ljubavi, jedan odrezak stoji više od pet

tisuća, dva je odmah deset, a to je za nas suviše velik izdatak... «

A on, blaženo: »A ti, ljubavi, uzmi jedan za mene!«

Kad uvečer izlaze stane se spremati tri sata ranije i odguruje je od svakog ogledala u kući, tako da se jadnica naposljetku mora našminkati u liftu.

O izboru odijela ima posve jasne ideje. Ženi uvijek savjetuje: »Jednostavno, bez suvišnih ukrasa. Ti si tip Lize Minnelli, traperice i pulover najbolje ti pristaju!« On, međutim, mora obući crno baršunasto odijelo, košulju od batista, crvenu satensku kravatu, lakirane cipele (netko ipak mora zablistati, zar ne?)

U restoranu uzima jelovnik, pola sata ga proučava, pomno bira svoja jela, a kad konobar zapita: »A gospođa?« važno joj pruži jelovnik i nervozno požuruje: »Draga, konobar te pita što želiš!«

Ako mu ona kaže: »Čini mi se da sam dobila gripu...« odmah trči u ljekarnu po antigripin. Za sebe. (Ta ona je već ima!).

Njegove želje po njemu su naređenja.

Palo mu je na pamet da želi imati alat. Kutija koju je izabrao užasno je skupa. Žena skupi snagu i usprotivi se (»Ili alat ili ja«). Ali kad im se rodi prvi sin, što će pokloniti ženi zajedno s buketom najjeftinijih crvenih karanfila? Zloglasnu kutiju s alatom na kojoj udara u oči ljubazna ceduljica: »Obožavanoj majci moga sina posvećujem sebe i sve što mi je najdraže!«

Likvidacija supruga egocentrika

Evo jednog zgodnog načina da malo zagolicate njegov Ego.

One večeri kad osjetite da ste izuzetno raspoloženi za likvidaciju (ubojstva se nikada nemojte prihvaćati preko volje, jer inače sve pođe naopako) priđite mu umiljato i počnite:

»Tko je svjetlo mojih očiju?«

»Ja« reći će ne trepnuvši.

»Tko je najljepši muškarac na svijetu?«

»Ja« reći će ne oklijevajući.

»Za kim sam luda od ljubavi?«

»Za mnom.«

»Tko je najelegantniji na svijetu?«

»Ja.«

»Tko obara s nogu sve žene?«

»Ja.«
»A tko će dobiti nož u trbuh?«
»Ja!« povikat će radosno.
»Odmah ću ti ispuniti želju, ljubavi!«
»Ovaj, ne .. . htio sam reći. ..« zahroptat će nakon udarca.
»Žao mi je dragi, ali računa se prvi odgovor!«

BUČNI SUPRUG

(The niagarafalls husband)[21]

Bučni suprug spada u obitelj Quadriphonic terrific calamity persons kojoj pripadaju ne samo supruzi, nego i gotovo svi sinovi (ploče, kasete itd.), s tom razlikom što mladi zapravo slušaju glazbu, premda ubitačno glasno, dok supruzi samo stvaraju buku, i to čak niti dodekafonsku.

Bučni suprug po danu je relativno bučan. Ili barem njegova buka ne nadglašava okolnu galamu. Međutim, njegova sposobnost bučenja dostiže vrhunac u noćnim satima. Tada se tako neobuzdano razulari da kida živce čak i alarmnim sirenama koje često stanu zavijati, zadovoljne i sretne što mogu upozoriti na ono što prema njihovoj logici uzbunjivača mogu biti samo zvučne vibracije što ih proizvodi bataljon lopova.

Bučni suprug bio bi manje bučan kad bi rano lijegao. Svoju bučnost iživio bi u sočnom hrkanju u d-duru. Ali takva mrcina radije se vraća kući u sitne sate i s neskrivenim ironičnim sarkazmom kaže ženi: »Ti zaspi, ne brini za mene...«

No, žena mora brinuti. Uzroke njezinoj nervozi valja tražiti u ovome što ćemo sada nepristrano opisati.

Usred noći trgnut će se od treska automobilskih vrata na ulici, čak ako stanuju i na petom katu. Vrata od dizala stvaraju seizmičke vibracije. Škripa starih željeznih vrata podsjeća na zatvaranje grofa od Montecrista. Po tupom udarcu može zaključiti da ih je zatvorio.

Ovo je tek početak epopeje bučnog muža koji tumara po kući i sprema se za spavanje. Prvo odlazi u kupaonicu. On ne pušta vodu nego stvara slapove. Pretpostavlja da prije spavanja mora oprati zube, ali četkica će doslovce nestati kad je gurne pod mlaz kipuće vode. Iznenada majstor za stvaranje urnebesa odlazi u kuhinju ostavljajući nesputane slapove Nijagare. Boravak u kuhinji obilježen je jezivim zveckanjem šalica, tutnjavom prevrnutog brda lonaca,

lomljavom srušenih tanjura, klokotanjem, brektanjem, treskom. Ne brinite, samo uzalud traži tko zna što!

Protestirajući na sav glas, galamdžija se u dva koraka (slonovska, naravno) dočepa dnevnog boravka. Trenutak neprirodne tišine (zar će spavati na divanu?). A onda - čitavu četvrt potrese prodorna tutnjava. Pale se svjetla u susjednim stanovima, u čitavom bloku škljocaju sigurnosne brave. Žena kao s katapulta izleti iz kreveta i juri u dnevni boravak. Ima što vidjeti: ništarija blaženo služa Traviatu. Doduše, sa slušalicama, ali zaboravio je isključiti četiri pojačala. Da izbjegne (bučne) raspre ona šutke pritisne off, dok on i dalje s blaženim osmijehom dirigira gromoglasnom uvertirom.

Susjedi gunđajući gase svjetla, čak je i žena ponovno usnula. No, u međuvremenu je i bjesomučnik odlučio poći na počinak. Uz dužni tresak otvara i zatvara sve ladice u ormaru.

Traži pidžamu. »Bum! Ne, tu su maramice!«, »Tras! Čarape!«, »Pljas! Gospode, košulje!«, »Tres! K vragu, prst!« Konačno! Evo pidžame! U posljednjoj. Kao i obično: Bum!

U kupaonici se, međutim, Nijagara pretvorila u šum koji nije baš ugodan, ali uspavljuje ženu. Iznenada šum prestaje i zamjenjuje ga neobuzdano glogotanje: grglja vodicu protiv grlobolje.

Evo ga konačno u spavaćoj sobi. Sad je galama ponešto prigušena, ali ništa manje nepodnošljiva: spotaknuo se o ženin toaletni stolić i prevrnuo svu silu bočica, krema, parfema. Ona pali svjetlo. »Što se dogodilo?« viče ogorčeno.

»Ništa, spotaknuo sam se u mraku.«

»Pogledaj što si uradio! Zašto ne upališ svjetlo?« bjesni žena.

A on mirno, besramno-bezočno-bezobrazno: »Draga, nisam te htio probuditi... «

Likvidacija bučnog supruga

Zaboga, zar se niste dosjetili? Pištolj. S prigušivačem.

SUPRUG KOJI OČIJUKA S PRIJATELJICAMA SVOJE ŽENE

(The husband who goes always in white)[22]

Suprug koji očijuka s prijateljicama svoje žene (čak i znanicama; kadšto i onima koje žena uopće ne poznaje, što doista vrhunac neotesanosti) pripada velikoj grupi Porcs and svergognated men.

Suprug koji očijuka s prijateljicama svoje žene vrsta je koja na svakom tlu dobro uspijeva, a osobito buja u provinciji gdje su kino, bridge ili večera s prijateljima jedini načini da se razbije jednoličnost svakidašnjice. Stoga i udvaranje prijateljicama svoje žene za tu dangubu postaje neka vrst mondene društvene obveze. Ljubazno ih izvlači iz sivila provincijske dosade i velikodušno im poklanja nove i uzbudljive osjećaje.

Zapravo, ništarija se time bavi samo zato da se oslobodi dosadne i ružne žene, a iznad svega da utoli svoju prljavu, kroničnu, pohotnu glad. Dobro znamo što on podrazumijeva pod uzbudljivim osjećajima.

Kad taj šampion za osjećaje odluči pokloni ti pažnju jednoj od prijateljica svoje žene, uzvišeno stanje svog duha iskazuje joj pljeskanjem po stražnjici.

To ne može ostaviti ravnodušnim predmet tako romantične pažnje. Sretna odabranica iznenađeno se okreće i šapće: »Ah, Enrico, to si ti!« U obranu časti nesretnice valja reći da je njezina rečenica prilično usiljena, kao da se pravda. Ta njezin muž ima mnogo prijatelja i ovo je već dvanaesto pljeskanje po stražnjici u posljednja tri mjeseca.

Pošto se sladostrasnik očitovao započinje »veza« koja se sastoji u upornom gledanju, potajnim štipkanjima u prolazu, pipkanjima iza zastora, telefonskim razgovorima koji se svode na:

»Mislim samo na tebe«, »Noćas sam te sanjao«, »Večeras u devet pogledaj u zvijezde i pomisli na mene« (možda je i oblačno, ali on to nije opazio) a ponajviše na iscrpljujuće plesanje obraz uz obraz za ludih večeri u nekom otužnom provincijskom baru.

Jer suprug koji udvara prijateljicama svoje žene najčešće ih obrađuje plešući. »Stiskavac« mu je glavni adut. Nema mu premca u plesu oznojeni-obraz-uz-oznojeni-obraz. Jedna ruka slobodno visi, a drugom stišće ženu kao da je Michelinova guma.

Ako u zlo doba orkestar udari nekakav rock, šeprtlja se uskomeša. Sažalili biste se da vidite to neprirodno izvrtanje podlaktice, cupkanje, skakutanje, kreveljenje. Nesretnik je uvjeren da je šampion stila. Žena ga s početka pokušava pratiti, a onda joj sine spasonosna ideja: »Da se odmorimo?«

Ali budala ne grize. I dalje vrcka, znoji se, plazi jezik u uzaludnom naporu da se barem trza u ritmu. Hoće da ga vide sve ostale ženine prijateljice, one koje još nisu bile počašćene svojim pljeskanjem po guzici. To je, uostalom, njegov najveći domašaj, jer muž koji se vrti oko prijateljica svoje žene zapravo se samo i vrti. Za njega nije važno uspjeti, nego da se misli da je uspio. Iz toga slijedi da u grupama parova koji se međusobno dobro poznaju svi misle da su ro gonje, a nitko nije. Ili gotovo nitko.

Dakle, posve je prirodno da na povratku s večere žena supruga koji se mota oko njezinih prijateljica mora barem spomenuti da njegovo ponašanje s Marisom, (ili Elenom ili Fiorellom itd.) nikako nije kako treba.

»Zašto? Što sam uradio?« pita besramnik nevino.

»Da i ne spominjem kako plešeš polagane plesove. Imam dojam da bi mnogo bolje plesao kad bi stajao iznad umjesto ispred svoje partnerice. Osim toga, vidjela sam vas kad ste se izgubili i nakon pola sata izišli iz toaleta... «

»Pošli smo se malo osvježiti...«

»Ili ugrijati?«

»Milena, molim te! Osim toga, mislim daje muškarac dužan udvarati prijateljicama svoje žene!«

U pravu si! I Alfonso je pokušao sa mnom!«

»Pokušao? Kako pokušao?«

»Valjda znaš, dragi. Ti to godinama radiš!«

»Ali zašto je to uradio!«

»Pretpostavljam zato što sam prijateljica njegove žene. I sam kažeš da je muškarac dužan udvarati prijateljicama svoje žene...«

»To znači«, sikće pohotljivac, »hoćeš reći da si ti kao prijateljica mnogih žena podnosila udvaranja mnogih supruga?«

»Da. Upravo to sam htjela reći.«

»Zacijelo si ih izazivala.«

»Pretpostavimo da ih nisam izazivala, dragi...«

Suprug koji se smuca oko prijateljica svoje žene ne podnosi da se supruzi njezinih prijateljica motaju oko njegove žene. Reži: »Od sutra više ne izlazimo! Više nikoga ne posjećujemo!

Zatvorit ćemo se u kuću! Živi zakopani! Dostaje tih lascivnih prijateljevanja!«

Svega dvije večeri iza toga žena ga iznenadi kako u kupaonici telefonira njezinoj prijateljici. Jedina račenica koju uspijeva razabrati od mnogih što ih je bijednik izgovorio možda je najtipičnija, najkarakterističnija: galantno šapće onu čuvenu, užasnu rečenicu: »Hvala ti što postojiš«.

Likvidacija supruga koji očijuka s prijateljicama svoje žene

Rasporite mu trbuh. Otrujte ga. Ili objesite. Riječju, ubijte ga kako god hoćete. I odmah mu, prije nego izdahne umilno šapnite u uho: »Hvala što više ne postojiš.«

SUPRUG KOJI SE VOLI RASKOMOTITI

(The throglodith husband)[23]

To je, na žalost, strahovito rasprostranjen tip supruga.

Budući da je danas na filmu u proračunu troškova ukinuta stavka kostima, to jest, golotinja je shvaćena kao kostim, možemo očekivati da će prije ili kasnije i suprug koji se voli raskomotiti prihvatiti posljednju riječ suvremene kinematografije i šetati gol po kući, a možda neće ni biti svjestan da mu je to jedina prilika da se kočoperi svojim sumnjivim čarima.

Suprug koji se voli raskomotiti raskomoćuje se od prvoga dana braka. Međutim, s početka to se samo tako zvalo. Kad bi se vratio s posla strasno bi ljubio ženu (strastveni poljubac iz prve godine u drugoj se pretvara u poljubac u čelo, u trećoj u obraz, u četvrtoj u nekakvo mrmljanje, i tako dalje, silazno) i pitao je izazovno prigušenim glasom: »Draga, smijem li se malo raskomotiti?«

Zatvorio bi se u sobu, svukao do gola, navlačio najnoviju pidžamu, a preko toga kućni ogrtač od kamelhara beige boje sa smeđom maramicom u džepiću; oko vrata bi vezao fular od sirove svile, navlačio svijetle čarape i mekane antilop papuče. Pošto bi kapnuo iza uha nekoliko kapi Dunhilla pojavio bi se blistav pred ženom koja bi ga, zaposlena u kuhinji, rastreseno zapitala: »Izlaziš? Kamo ćeš?«

»Ali draga, u kućnom sam haljetku. Malo sam se raskomotio...« pobunio bi se tupoglavac i stao šepiriti po kući poput pauna. Nedostajao mu je samo štap s drškom od slonove kosti.

Nekoliko tjedana kasnije ženi je pružena prilika da opazi kako je njezin suprug više ne pita za dopuštenje kad se želi raskomotiti. Od prvotne kućne odore najprije je nestao svileni fular, zatim maramica

u džepiću, potom čarape. Kasnije se otarasio i kućnog haljetka.

Otad se potuca po kući u pidžami i antilop papučama koje je pretvorio u natikače što su nesnosno lupkale po podu (u to doba još uvijek bez tepiha).

Još i danas kad se žena sjeti onih dana ne može zadržati suzu nostalgije.

Međutim, srozavanje se odvijalo sporo ali neumitno. Nakon sedam godina braka situacija je katastrofalna.

Preskočimo čudesno raskomoćivanje te strvine kad je na dopustu, jer to pokriva samo nekoliko sati - od povratka s posla do lijeganja u krevet. Što mari ako se pojavi u donjoj majici, kratkim hlačama sa zarolanim čarapama i drvenim Sholl nanulama? Žena se već privikla i umije kontrolirati nadražaj na povraćanje. Kadšto pozlije novoj kućnoj pomoćnici, a prijatelji djece kad se iznenada nađu pred tim prostakom nisu sigurni trebaju li pristojno pozdraviti ili zviždati za njim.

Preskočimo, dakle, njegove podvige kad je na dopustu i radije se zadržimo na njegovu ponašanju preko vikenda.

Za početak ništarija subotnje jutro provodi u krevetu. Raščupana kosa nakostriješeno strši na sve strane: jedan čuperak neprirodno visi na zatiljku, druga dva na čelu, sa strana mu se spljoštila poput palačinki, a na vrhu ponosno leluja lokna a la Baby Johnson.

Subotom za njega ne postoji spasonosni šampon koji bi tu rijetku i masnu kosu doveo u red; subotom strvina ne mora u ured, ne mora se dotjerivati za crvenokose sekretarice. Čemu bi se onda i češljao? Zbog žene? Rugate se.

Jasno je dakle, da će kosa ostati tako ne samo u subotu, nego i u nedjelju. Uostalom, već smo se prilično navikli na te džungle na glavama naše djece, te žena jamačno ne negoduje suviše zbog zapuštene kose. Zacijelo joj daleko više smeta što će danguba ljenčariti u postelji do ručka u moru neurednih ponjava, pobacanih pokrivača, zagnječenih jastuka, zgužvanih novina.

»Na ručak!« zove žena i govori djeci: »Pozovite uspavanu ljepoticu!«

Deset minuta kasnije bitanga stiže u blagovaonicu.

»Eugenio, u majici si!« upozorava žena.

»Što? Zar se u vlastitoj kući ne mogu malo raskomotiti?« buni se kreten.

»Htjela sam reći samo u majici!«

»Što?« poviče gološavac i pobjegne uz salvu dječjeg smijeha.

Malo kasnije evo ga nešto manje raskomoćena, no učinak je još gori, majica, gaće od neke stare ljetne pidžame vise mu do koljena (izgledaju više kao suknja negoli bermude), bijele kratke čarape bez papuča (sad su već nabavili tepih).

Žena izgubi tek.

»Zašto ne jedeš«, usuđuje se pitati.

»Tata...«, kaže njamlađi sin, »sav si crn po licu.«

»To je neobrijana brada...«, tumači žena bezbojnim glasom u kojem bi bilo teško naslutiti imalo ljubaznosti. Suprug koji se voli raskomotiti ne brije se subotom i nedjeljom.

Poslije ručka nitkov se baca na divan u dnevnom boravku. Pod prljavu glavu gurne nekoliko ukrasnih jastuka, raširi novine, pobaca svaki list na svoju stranu, puši, od sedam pepeljara šest će isprljati, zijevajući pilji u TV, a onda, najednom osjeti umor.

Vraća se u spavaću sobu upravo u času kad je žena s teškom mukom uspjela krevetu vratiti pravi oblik.

»Moram malo prileći...«, govori danguba. Razvlači prekrivače i s toliko žara ulijeće u krevet da ga u hipu pret vori u žalosnu hrpu, reklo bi se da je uragan prešao preko njega.

Sa svetačkim strpljenjem nesretna supruga stidljivim pokretom daje oduška svojoj malodušnosti (pokret se sastoji u snažnom udaranju lijeve ruke u udubinu lakta desne, koja je savijena pod kutom od 90°) i šutke iziđe iz sobe.

U osam i trideset budi ga sin:

»Tata, večera je na stolu.«

Nešto kasnije stiže troglodit. Dotjerao se. Vesta s dugim rukavima (večernja), tijesne gaće od pidžame (stisle se od pustog pranja) sežu mu do ispod koljena, bosonog, s mrežicom na glavi (nije oprao kosu, nego samo sakrio od pogleda zgađene obitelji).

Kad ugleda mrežicu žena ne izdrži:

»Ne, Eugenio, ne... bolje raščupana kosa, dragi . . . Vidiš i mali se prestrašio...« govori očajna žena i okreće se sinčiću:

»Ništa, dušo, ništa... Nije Baba Roga, to je tata...«

»Točno«, kao da želi reći pogled nevinašceta.

Naravno, tvrdoglavo čeljade ne skida mrežicu. Štoviše, kad dođe punica u posjetu uživa u užasu starice koja uz ispriku odmah odlazi, jer joj je milije povraćati kod kuće.

Nedjelja je manje-više ista, uz neke zgodne varijante.

Na primjer: nepočešljan, zarastao u dvodnevnu bradu, s jednom čarapom na nozi otvara vrata od kuće i nalazi se licem u lice s dvije ženine prijateljice. Mirno ih uvede u sobu za primanje, čak i ne opazi da dvije žene nisu sjele, nego se ošamućeno srušile na divan.

»Moj suprug se voli nedjeljom raskomotiti...«, ispričava se žena bespomoćno šireći ruke. A prijateljice zabrinuto: »Nije li malo pretjerao?«

One i ne znaju da blesan u gaćama i majici izlazi i na balkon. Jednom je čak »na trenutak« sišao u garažu. Naravno, u liftu se našao s dvije osobe u večernjim odijelima. Išli su na proslavu vjenčanja kćerke susjeda s trećeg kata. Odmah se sjetio što u takvoj prilici radi Jack Lemmon (»Netko to voli vruće«) i stane zviždukati s otmjeno ozbiljnim izrazom. Dok su se oporavile od šoka dvije osobe su još dva puta prošetale gore-dolje u dizalu.

I tako pidžama-life supruga koji se voli raskomotiti teče vrlo jednolično u četverokutu majica - gaće - steznik - papuče.

Žalosni podatak: kad jednoga dana ugleda ženu kako šeta po kući u posve propisnom kombineu, hulja će je odmjeriti od glave do pete i zagrmiti: »Što radiš tako razgolićena po kući?«

Likvidacija supruga koji se voli raskomotiti

Može biti zabavna i vrlo raznolika.

Ako vam je posebno odvratno što suprug šeta po kući bosonog prospite po tepihu sitne čavliće za tu priliku umočene u cijanovodičnu kiselinu s trostrukim otrovnim djelovanjem.

Ako, međutim, mrzite steznik kojim se suprug ponosno šepiri kao da je u najmanju ruku trobojnica predsjednika, nabavite mu električni, koji je lako pretvoriti u visokovoltažni. Tri dobra udara i stvar je sređena.

Ako ne podnosite masnu i raščupanu kosu koju gordo drži poput perjanice, samo mu poklonite šampon koji kod prvog pranja

uklanja prhut i čini kosu mekanom i svilenom! Idiot će odmah otrčati u kupaonicu i doista, kad opere glavu nestat će prhuti, ali zajedno s glavom. Jer, to je šampon sa solnom kiselinom. Kad se pogleda u zrcalo i vidi da mu je ostao samo vrat shvatit će da je gotov.

Riječju, ima bezbroj načina da sebi priuštite zabavnu smrt supruga. Važno je samo da ga zaozbiljno ubijete. Ako ništa drugo, a ono stoga što ste zaslužili zadovoljstvo, užitak, čak i hir da ga konačno vidite uredno odjevena s kravatom, ulaštenim cipelama, čistom i počešljanom kosom, obrijana, riječju besprijekorno dotjerana - u lijesu.

Videći ga tako udešena onaj tko ga dobro poznaje umjesto »Kao da spava«, reći će, »Kao da je u uredu«.

LJUBOMORNI SUPRUG

(The persequtor husband)[24]

Ljubomorni suprug stereotip je bračnog života i dijeli se u mnogo podvrsta. Primjerice: ljubomoran-moralist, koji se šutke mota oko žene dok se ona uređuje za odlazak na neku proslavu, a u trenutku kad izlazi iz kuće baca joj u lice klasičnu optužbu: »Tako namazana izgledaš kao djevojčura!«; ili, ljubomoran-estet koji, pošto su stigli na spomenutu proslavu sikće ženi u uho »S tim dekolteom izgledaš poput taxi-girle!«; ili, ljubomoran staleški opterećen, koji čim mu se učini da žena razgovara s portirom duže nego što on misli da bi trebala, odmah plane: »Ti bi se slizala i sa smetlarom«; ili ljubomoran-selektivac, koji drži da mu nije dorastao ni jedan mogući suparnik (»Sve mogu razumjeti, ali onaj kreten od Ubalda! To mi nikako ne ide u glavu!«). Kad bi doznao da njegova žena ljubaka s Alainom Delonom bio bi kadar izjaviti: »Ne razumijem, što to ima Alain Delon a ja nemam?«

Najrašireniji primjerak ljubomornog supruga je moralist estet, staleški opterećen selektivac koji doista ne krije svoju ljubomoru.

Ljubomorni suprug ljubomoran je u načelu. Žena može biti ružna da je ne bi pogledao ni gorila iz zoološkog vrta, suprug će svejedno biti ljubomoran.

Dakle, njegovo je ponašanje na cijeni jer se i najgori buldožer od žene pored takvog osjeća predmetom želja i ciljem seksualnih nasrtaja, što joj nitko nikada ni u snu ne bi priuštio. Kad je već o tome riječ valja spomenuti da ljubomorni supruzi često u svojoj ženi precjenjuju vlastitu ženstevenost, te onu koja je obična blijeda i bezbojna supruga pretvaraju u čudesnu preljubnicu.

Za novopečenu suprugu koja je još svježa od medenog mjeseca suprugova ljubomora je nešto laskavo što je ispunja ponosom: »Ljubomoran je na zrak koji udišem, znači, voli me!«

Ne zna, golupčić da to nema veze s ljubavlju, jer ljubomora

najčešće izaziva napadaje nezadovoljstva, teške oblike nepovjerenja, galopirajuće omalovažavanje, kronične groznice.

Još uvijek ćete u boutiqueu sresti mladu prpošnu ženu koja vrteći se pred ogledalom u suviše sexy haljini govori: »Dobro mi stoji, ali da je obučem suprug bi me ubio!«, i u ovom »Ubio bi me« leži sva snaga tog ljubomorom opsjednutog primitivca.

Ali kasnije, iz godine u godinu, iz ljubomorne scene u ljubomornu scenu i najnaivnija žena shvati da je ljubomorni suprug kazna koju ne zaslužuje.

Ne može otići krojačici a da gangster ne upre svojim zlokobnim prstom na ono što smatra otrcanom izlikom iza koje se krije vatreni ljubavnik koji, umjesto da joj oblači haljine, bijesno ih zdire i uživa u njezinim dražima...

Ne može otići frizeru a da joj bjesomučnik na povratku ne razastre do u tančine razrađenu satnicu po kojoj je za pet sati izbivanja iz kuće, osim jednog sata provedenog na uređivanju frizure (sudi po svojoj kosi) imala vremena da posjeti najmanje tri od svojih pet ljubavnika.

Skoknuti do pekare teško je krivično djelo: čudovište optužuje pekara da je dočekuje gol ispružen na tezgi, neka se samo posluži!

Stoga se vrlo često dešava da ćudoredne žene naposljetku nađu ljubavnika s jedinom svrhom da odu k njemu kad kažu da idu krojačici, frizeru, pekaru, kako bi konačno opravdale suprugove optužbe. Riječju, to rade samo stoga da veliki inkvizitor prestane biti smiješan u njihovim očima.

No, ljubomorni suprug nikada uistinu ne vjeruje u nevjere koje spočitava svojoj ženi. Međutim, ne može a da je barem ne gleda sumnjičavo. Iz toga proizlazi da žena ljubomornog supruga ne hoda, nego »miješa«. Kad izlazi s njim ne oblači se, nego »svlači«. Muškarce ne gleda, nego »odmjerava«. Ne pleše, nego se »lijepi«. Čak i vodoinstalateru pruža ruku na poljubac samo zato da bi se prenemagala pred muškarcem. Po kući hoda u prozirnoj haljini u očekivanju dostavljača iz samoposluživanja. Uživa u tome da ga uzbuđuje vrckajući pred njim do kuhinje kamo ga vodi da odloži kutiju s namirnicama. Isto je s dostavljačem iz mesnice i povrćarne.

Domestic Otelio katalogizira i ovjerava svaki postupak, svaki kontakt. Sad već ima razrađen i svoj osobni rječnik koji konzultira u

svakoj prilici:

Krojaču - popodnevni preljub

Bolesna majka - mogućnost produžavanja popodnevnog preljuba na čitavu večer, čak i noć

Prijateljice - djevojčure

Nova frizura - nešto za glavu

Nova podsuknja - nešto još gore.

Izuzetno uzbudljivo seksualno podavanje - gdje si to naučila?

Bezvoljno seksualno podavanje - kokoš koja ne kljuca već se negdje drugdje nakljucala

Sprovod - izlika da poljubi udovca

Pošta - Sodoma

Banka - Gomora

Samoposluživanje - Sodoma i Gomora

Ormar - skrovište za ljubavnike

Ostava - skrovište većeg kapaciteta za grupni seks

I tako dalje.

Likvidacija ljubomornog supruga

Za njegove odsutnosti osumnjičeni ormar zamijenite mesarskim hladnjakom (bit ćete dosljedniji ako u njega sakrijete i mesarskog pomoćnika). Kad čujete da se suprug vratio uzviknite onu čuvenu: »Oh, moj suprug!« Ljubomorni goropadnik, gladan mesarskih pomoćnika u gaćama zaronit će pravo u ormar. Neće ni opaziti zamjenu. Odmah zatvorite vrata i mirno pođite na spavanje (po mogućnosti s mesarskim pomoćnikom). Ujutro ćete naći sjajnog Ledo supruga. Položite ga u lijes bez odmrzavanja.

SUPRUG ŽRTVA ŽENINE LJUBOMORE

(The raccapriccianth husband)[25]

To je nusproizvod za škart koji pripada skupini Idiots with illusions.

Ponaša se poput čovjeka koji je uvjeren da je neodoljiv, privlačan, da budi ludu želju, praktički osammilimetarski Rudolf Valentino za kućnu upotrebu.

»Velikoj iluziji« nikako ne odgovara isto toliko »velika zbilja« - slaboumnik uglavnom podsjeća na nedonesenog polukretena, i to ne samo fizički, nego i po ponašanju.

Zrcalo (s kojim najviše opći) uopće ga ne uspijeva uvjeriti u potpuno pomanjkanje privlačnosti. Satima se gleda i sam sebi divi. Uživa u crtama lica koje bi se još i mogle progutati u konkavnom ogledalu.

Uvjeren da je ideal koji svaka žena može samo željeti, uobraženko ne shvaća da je nakon godinu dana braka supruga više nego zasićena, te njezinu ravnodušnost tumači slabo prikrivenom bolesnom ljubomorom.

Na temelju genijalne pretpostavke da je neodoljiv vjeruje da je neprestano u centru pažnje: prema tome, drži se kao da je u najmanju ruku Steve MacQueen koji je oženio Ružnu Genovevu.

Kad izlazi priđe ženi koja se u kuhinji rastrgla od posla i tajanstavenim glasom koji evocira neznamkakve seksualne orgije u tkoznakojem ozloglašenom motelu kaže: »Ciao, ja izlazim.«

Žena izroni iz pećnice koju upravo čisti:

»Ciao« i vrati se svom spreju za čišćenje pećnice.

On krene, a onda se predomisli.

»Rekao sam da izlazim«, kaže.

A žena iz pećnice, nestrpljivo: »A ja sam rekla dobro.«

Nakon zdvojne pauze (za njega zdvojne, jer žena je uvjerena da je otišao) imbecil dodaje: »Ne pitaš me kamo idem?«

Žena proviri iz pećnice: »Što kažeš?«

»Ne pitaš me kamo idem«, ponavlja koketno smijuljeći se kroz brk (da ga barem ima, pokrio bi mu odvratna usta).

Svetica popustljivo: »Ah, da, kamo ideš?«

Na to suprug otpuhne i poput žrtve bolesne ljubomore duboko uzdahne: »Uh! Idem kamo me volja, jasno?« i iznervirano se uputi prema vratima.

Posve zadovoljna činjenicom da on ide kamo ga volja žena se vraća svojoj pećnici, dok joj suprug upućuje samozadovoljni pogled onog koji je svjestan da je slomio jedno srce.

»Jesi li sigurna da ne želiš znati zbog čega izlazim?« pita velikodušno, jer mora imati razumijevanja za nesretnicu koju izjeda ubitačna ljubomora.

»Ne«, odgovara žena. »Pa ipak, zbog čega izlaziš?« nadoveže da mu ugodi.

Suprug se uspravi u svoj svojoj blesavoj visini, nadme se i s dubokim uzdahom patnika odvrati prkosno: »Jer mi se hoće.«

»Odlično! Do viđenja«, promrmlja žena zaokupljena učinkom spreja.

»Misliš da si duhovita?«

»Duhovita?« ne shvaća žena.

»Kad se već nećeš praviti ravnodušnom neka ti bude. Bit ću uviđavan. Reći ću ti zbog čega izlazim...«, kaže velikodušno. »Izlazim jer imam sastanak.«

»Dobro. Do viđenja,« kaže žena i sa strašću se vraća svojoj pećnici. Ali slaboumnik ne popušta:

»Ne pitaš s kim.«

Žena ga gleda odsutno: »Što s kim?«

»S kim imam sastanak.«

»Dobro. S kim imaš sastanak?« dobroćudno popušta žena samo da ga se riješi.

»A, ne, to ti neću reći!« plane suprug. »Sve bi htjela znati, u sve se hoćeš petljati. Zar čovjek više ne može ni izaći a da ga ti ne saletiš s pitanjima?«

»Ali... možeš...« muca žena kojoj ništa nije jasno. »Do viđenja,

dragi... «

Suprug mučenički podiže oči prema nebu:

»Eto, znao sam. Sad si se uvrijedila.«

»Uvrijedila? Ja?« čudi se žena čitajući uputu za upotrebu spreja.

»Tako si odustno rekla to 'do viđenja' da je odmah jasno da si se uvrijedila.«

»Slušaj, ja...«, zausti žena, ali on joj ne da do riječi: »Kad toliko inzistiraš reći ću ti!«

»Ali, dragi, ako ne želiš...«

»S jednom ženom! Jesi li sad zadovoljna?« izjavljuje suprug ponosno.

»E, pa, do viđenja«, odgovara žena.

»Sad si i zajedljiva«, raspalio se suprug.

»Zajedljiva? Tko je zajedljiv?«

»Znam da u sebi kiptiš!«

»Kiptim? Ja kiptim?«

»Amalia, smiluj se, ne muči me!« sad već urla idiot. Umorno se naslanja na dovratak slomljen, potresen, dotučen tom besmislenom ljubomorom.

Žena ga pomirljivo upozorava:

»Ako imaš sastanak zakasnit ćeš...«

»Ne pitaš me tko je ta žena«, izaziva suprug podrugljivo.

»To su tvoje stvari, dragi... Do viđenja«, odgovara žena i ponovno se prihvaća pećnice. Ali nema nade da će u miru dovršiti posao. Sad je okrenuo drugu ploču:

»Jadna moja Amalia, koliko trpiš! Srce ti nagriza ljubomora koju, doduše, dobro kriješ... ali ne toliko dobro da ja to ne bih opazio. Amalia, zbog tvog mira zahtijevam da me pitaš tko je žena s kojom imam sastanak!«

Glas iz dubine pećnice: »Neka bude, tko je ta žena?«

»To ti nikad neću reći!« likuje suprug. »Sad je zaista dosta. Prekinimo tu mučnu raspravu!« nastavlja pretvarajući se da odlazi. Na žalost, samo pretvarajući se.

»Naravno. Prekinimo«, prihvaća mučenica, to jest, žena.

»I ne pitaš me kad ću se vratiti?« uporan je kreten.

Žena izvlači glavu iz pećnice. Očajno odlaže krpu na štednjak i

gotovo plačući još jednom mu udovoljava: »Kad se vraćaš?«

»Kad mi se svidi!«

»Odlično!«

Suprug skoči: »Eto, opet scene!«

»Scene? Rekla sam odlično!«

»Ali KAKO si rekla!«

Žena je iznervirana, ali da ne uzrujava luđaka ljubazno ga moli: »Dragi, smiluj se. Ako ne meni, a ono barem pećnici... Otiđi, dragi, nerviraš me... «

»Znao sam da ćeš planuti!«

»Nisam planula... Samo sam ti rekla...«

»Izgubila si glavu od ljubomore, Amalia! Zaista si zamorna s tim stalnim sumnjičenjem! Čovjek se pored tebe osjeća kao u kavezu! Prestani, Amalia, pusti me da dišem!«

»Oprosti...«

»Znaš što ću ti reći, Amalia: izlazim s kim me volja, jer me volja i vratit ću se kad me bude volja! Jasno?«

Ženi je sad zaista već svega dosta. Uz dvostruki salto mortale zaurla: »IZLAZI, NESRETNICE!«

»I hoću. Misliš da bi me ti mogla spriječiti?« pakosno odvraća kreten.

»Ako me bude volja spriječit ću te! Dosta! Više te ne mogu slušati! Već pola sata probijaš mi uši s tim svojim idiotarijama! Ostavi me u miru s mojom pećnicom! Dostaaa!«

Suprug je samo to i čekao. Trijumfira. Blista. Postigao je ono što je htio. Zadnji posljednji mučki udarac:

»Ali što je to u meni da si tako ludo ljubomorna?«

Likvidacija supruga koji je žrtva ljubomorne žene

Kad vam koketno kaže: »Izlazim«, odgovorite mu: »Znam.«

Kad nastavi: »Ne pitaš me kamo idem?« odgovorite: »Ne, jer i to znam... Ideš na groblje!«

Dobra strojnica učinit će ostalo.

SUPRUG LAŽLJIVAC

(The husband who says never the true)[26]

Užasno je širok spektar supruga lažljivaca. Obuhvaća lažove prvog, drugog, trećeg itd., sve do desetog stupnja.

Suprug desetog stupnja, na primjer, kad ga žena zatekne u krevetu s ljubavnicom gorljivo poriče da je to istina i pravi se da ne poznaje ženu koju je rastreseno zaboravio pustiti iz zagrljaja.

Lažljivac devetog stupnja kaže da ide na službeni put u

Torino, a zapravo odlazi s ljubavnicom u Taorminu odakle svakoga dana telefonira ženi i priča joj kakvo je vrijeme u Torinu (telefonist hotela u Taormini koji obično prisluškuje razgovore pita se zbog čega žena ne telefonira izravno u Torino kad je tako ludo zanima kakvo je tamo vrijeme).

Lažov osmog stupnja uvijek sastavlja kratak pregled laži, priručnik za brzo snalaženje u unakrsnom ispitivanju žene koja zna da on lažima prikriva seksualne izlete te stoga i ona ima pregled, koji je, naravno, jednak suprugovu.

Najzanimljiviji je lažov sedmog stupnja. To je sitni prevarant, virtuoz neistine, akrobat brbljanja, majstor izmišljotine.

On zapravo laže iz čistog sporta, jer nema što kriti. U krvi mu je da prikriva istinu.

»Lijepe cipele, gdje si ih kupio?« pita žena.

»Kod Maglia u Ulici Corso« (kupio ih je kod Raphaela u ulici Veneto).

»Koliko si platio?«

»Dvadeset dvije tisuće, ali spustio mi je na osamnaest.« (trideset dvije bez popusta).

Ili:

»Gdje si ručao, dragi?«

»Kod Bolognesija na trgu Popolo« (Toscano, ulica Marche).

»S kim?«

»Sam.« (s Rapisardijem).

»Što si jeo?«

»Naravni odrezak sa salatom.« (Rezanci, meso u umaku, pire, karamel krema).

Zbog čega to radi? Tajna. Kada? Uvijek. Kako? Savršeno. Poput vrhunskog egzibicionsta. Zbog čega ga gotovo uvijek prije ili kasnije otkriju? Zbog toga što nema kompjutorsko pamćenje koje bi jedino moglo bilježiti i programirati sve sitne laži što ih neprestano izvaljuje. Povremeno nešto zaboravi, promakne mu, a žena, međutim, registrira sve.

»Nisi li rekao da si ove cipele kupio kod Maglija u ulici Corso?«

»Ne. Uzeo sam ih kod San Silvestra u Vareseu.«

»Iste takve vidjela sam kod Rapheala za trideset i dvije tisuće.«

»Ja sam ih u Vereseu platio trideset.«

»Rekao si mi da su ti ih kod Maglija dali za osamnaest.«

»Ti nisi prisebna! Ovakve cipele za osamnaest tisuća!«

»Navodno su ti tražili dvadeset i dvije.«

»Dvadeset i dvije? Ti si sasvim pomahnitala!«

»Ja pomahnitala?«

»Nego tko?«

»Ti si lud.«

»Ja lud?«

Žestoka rasprava oko toga tko je lud neizbježno završava odlukom o rastavi i još se čitavu noć natežu kome će pripasti djeca.

»Ti ih nosi!«

»A, ne. Ja hoću započeti novi život. Djeca nose tvoje prezime, prema tome, drž' ih!«

»Djeca pripadaju majci!«

»A ova će pripasti ocu!«

I tako dalje, do zore koja ih zatiče u strasnom zagrljaju. On:

»Zaista sam lud, ljubavi, što se s tobom svađam.«

»Ne, ja sam luda...«

»Ja sam lud!«

»Ja sam luda...«

»Kad ti kažem da sam ja lud.«

Jednoga dana vraća se lažovčina kasnije kući. Njegova žena nije zabrinuta jer je u razgovoru s Manilovom ženom slučajno

doznala da su dva dotična muža otišla zajedno u kino.

»Dobar dan, ljubavi«, kaže muž vješajući kaput na vješalicu (već mu je izletjela prva laž, jer je u najbolju ruku trebao reći: »Ej ti!«).

»Dobar?« pita žena.

»Dobar? Što?« pita on zapanjeno i već pomalo podozrivo.

»Film.«

»Kakav film?«

Žena ga premjeri od glave do pete. Zatim baca udicu:

»Gdje si bio?«

Manijak odmah zagrize:

»Prošetao sam s Hugom.«

»Aha«, kaže žena neuvjerljivo.

»Ozbiljno. A gdje bih bio?« protestira muž.

»Ne znam. Valjda ti znaš gdje si bio«, odgovara žena nestrpljivo.

»Što je loše u šetnji s Hugom?« hrabro se diže u obranu svoje časti.

»Ništa loše, baš ništa«, povlađuje žena, a sumnja se proteže od homoseksualnih skretanja do trgovine heroinom.

»Isto tako nije ništa loše otići s Manilom u kino«, dodaje gledajući lašca u oči.

»S Manilom u kino? Nisam ga vidio već tri mjeseca!«

Zaljubljen je u Manila, odmah zaključuje žena, Pocrvenio je. Ne mogu vjerovati. Ali, zašto mi krije da je bio s Manilom u kinu?

»Dakle, prošetao si s tim Hugom...«, prihvaća žena i pretvara se da mu vjeruje.

»Već sam ti rekao.«

»Prošetao? Ta morali ste prijeći kilometre. Došao si šest sati kasnije.«

»Ali Huga sam sreo tek prije jednog sata«, izmišlja.

»Znači prije šetnje si bio s Manilom u kinu? Hajde, priznaj, priznaj da si prije toga bio s Manilom u kinu!« preklinje žena. »Manila nisam vidio već šest mjeseci!« viče folirant. »Tri! Malo prije si rekao tri!« pobjedonosno će žena.

»Toliko dugo ga nisam vidio da i ne znam otkad« bubne lažov ne trepnuvši.

»A ja tvrdim da si ga vidio prije pola sata. Govorila sam s njegovom ženom i ona mi je rekla da je Manilo otišao s tobom u kino!«

»Trebao je!« spremno izmišlja muž. »Trebali smo ići u kino, ali nismo se našli, pa sam ja otišao prošetati s Hugom... «

Žena lukavo već diže telefonsku slušalicu.

»Ako nazivaš Manila znači da mi ne vjeruješ«, izjavi besramnik.

»Uopće ti ne vjerujem. Halo, Manilo? Dobar dan, ovdje Tereza. Što kažeš? Ah, Da! Baš danas si ga vidio? Bili ste zajedno u kinu. Hvala.«

Dok se jadni Manilo sigurno pita čemu taj neobični telefonski poziv, žena stane pred muža koji čeka u stavu mirno. Dugo se gledaju u oči.

»U redu. Bio sam s Manilom u kinu. I što onda?« konačno prizna bitanga. Zatim nevino doda: »Što je u tome loše?«

Žena je na rubu histeričnog napada:

»Sigurno je loše kad si htio zatajiti.«

Muž šuti.

»Zašto si mi to htio sakriti?« navaljuje žena sa suzama u očima.

»Da mi ne praviš scene!«

Žena se sruši na divan.

»Slušaj, savršeno sam sabrana. Spremna sam čuti istinu pa bila i najokrutnija!«

»Istina je da sam bio s Manilom u kinu.«

»Da, ali hoću znati što se krije iza toga!«

»Ništa. Što bi se krilo?«

»Zašto mi onda nisi htio reći da si bio s Manilom u kinu?« »Nisam mogao...«

»Zašto nisi mogao reći da si bio s Manilom u kinu?«

»Što ti je? Ti si histerična.«

Žena je dobila napad grčeva.

»Dosta!« viče. »Ovoga nigdje nema! Poludjet ću!«

»Smiri se, Tereza...«

A onda mrcina zadaje posljednji udarac: »Prisiljavaš me da lažem! Takvu scenu napraviš kad odem s Manilom u kino!«

Likvidacija supruga lažljivca

Cijelu godinu šaljite ga svaki dan u kino s Manilom. Ili će crknuti on, ili Manilo. Ili obojica. To će dobro doći i Manilovoj ženi.

SUPRUG HIPOHONDAR

(The hospital husband)[27]

Svi su supruzi hipohondri, čak i kad su snažni atlete, otporni na bakterije. Ako vam se učini da ne izgledaju dobro, oni se najednom stanu loše osjećati i gnjave: »Majko, slabo mi je.«

Kad sretnu prijatelja liječnika ne pružaju mu ruku na pozdrav, nego puls da im odbroji otkucaje. Uvijek im »glava puca«. Kad su u gostima rijetko se uzdrže da ne upitaju: »Nemate možda dva Optalidona?«

Stalno tragaju za najneznatnijom boli. Dobro im dođe i žiganje u malom prstu: na njegovo: »Ah!« žena brižno, premda prilično ravnodušno pita: »Što ti je?« a on stoički: »Ništa. Obična artroza u malom prstu.«

Suprug hipohondar ima običnu artrozu, obični napad žuči, obični trigeminus, obična križa. Velika je sreća što se ne tuži na neobične bolesti, ali ako otkrije neku novu u rubrikama popularne medicine po različitim tjednicima, sigurno neće dopustiti da mu promakne i odmah će je uvrstiti u svoj repertoar.

Jednom tjedno ima infarkt (»grč u želucu, bol u desnoj ruci, ovaj put nema sumnje!«). Svaka tri mjeseca tumor mu zahvaća različite dijelove tijela. Spomenimo usput - na želucu ga je imao već četiri puta. Svaka njegova priča započinje ovako:

»Sjećaš li se kad sam ono skoro umro?« (gripa) ili »Onda kad sam navukao koleru...« (proljev).

Kad suprug u vrućici legne u krevet termometar gotovo nikada nije s njim solidaran - pokazuje najviše 37,2. Ženi koja mu obzirno stavlja termometar pod nos mekušac plačljivo govori:

»Kao da to nije povišena temperatura. Ja gorim već sa 36,7!«

Očajno zaroni glavu u jastuk i pun najmračnijih slutnja jadikuje: »Što li mi je ovaj puti...«

»Vjerojatno recidiva bolesti od prije osam dana kad si legao u

krevet jer ti nije bilo ništa i dva dana kasnije ustao jer ti ništa nije...« kaže žena s puno razumijevanja.

Suprug u polukomi i ne čuje.

»Ovdje mi žari kao da mi je netko stavio žeravicu...« hropće promuklim glasom pokazujući na grlo.

»Ozbiljno?« mrmlja žena čitajući novine.

»Da nije galopirajuća difterija?«

Pazite dobro: hipohondar nikad ne sumnja u upalu ždrijela ili dušnika ili grla, što je najvjerojatnije kad se tuži da ga peče grlo. To ga ne može zadovoljiti. Najradije bi se odmah odlučio za najgoru pretpostavku (rak), da ga ne zadržava strah da možda ipak pretjeruje. Stoga se uhvati za galopirajuću difteriju koja, budimo iskreni, nije za odbaciti!

»Zašto baš galopirajuća?« pita žena. »Još nisam čula da neka bolest galopira s jedva 37,2 temperature.«

»Možda je to neka difterija tez temperature«, izjavljuje muž ponosan na svoju domišljatost.

»Takva bi mogla biti upala pluća.«

»Onda je upala pluća. Imam upalu pluća. Eleonora, osjećam da je upala pluća...«, zapomaže bacajući se po krevetu. Zatim se ražali nad samim sobom: »Učini nešto za mene...«

»Mogu ti skuhati čaj...«, kaže žena i dalje čitajući.

»Oh, oh...«, cvili umirući i već govori kroz nos savršeno simulirajući prehladu.

Ako se sve ovo događa kad naš antijunak ima 37,2, zamislite kako sve to može izgledati kad mu se temperatura popne na 39!

Evo'vam izravnog prijenosa:

Suprug prinosi ruku čelu i tuži se da se ne osjeća dobro, na što žena već iz običaja slegne ramenima. Suprug moli ženu da mu opipa čelo jer sigurno gori. Žena ga posluša. Povuče ruku i V

namršti se. Suprug zabrinuto: »Imam?« Žena odlazi u kupaonicu po toplomjer i nepogrešivo ga nacilja pod suprugovo pazuho. Ovaj već unaprijed zavija: »Oh, tko zna koliku imam temperaturu!« Žena gleda toplomjer. Gleda i suprug, suprug viče:

»Onda?« Žena kaže: »39«. Očajnički krik: »To je kraj.« Četveronoške prelazi iz dnevnog boravka u spavaću sobu. Sinovi ga svlače dok on mutnim pogledom umirućeg tugaljivo cvili: »Hoću

Valdonija, zovite Valdonija...« Eto. Sad je suprug u krevetu. Po njegovoj izričitoj želji sjenila su prekrivena tamnim maramama, a soba je više nalik na mrtvačnicu i negoli spavaonicu. Ovo je trideseti minut početka bolesti. Rezultat još uvijek 39 °. Suprug i dalje jadikuje. Žena oziva liječnika: »Ovaj put zaista ima 39°.« Liječnik ispiše recept, žena otrči u ljekarnu, vraća se i pruža suprugu aspirin. Suprug je već u bunilu: »Djecu, zovite djecu... da ih posljednji put poljubim...« Pedeseti minut. Djeca se ne miču iz svoje sobe jer drugi program prenosi blok kalifornijske pop glazbe. Sedamdeseti minut. Suprug se baca po krevetu. Žena mu stavlja na glavu vrećice s ledom. Najednom, majstorskim potezom muž sjedne i zaurla: »Oporuka! Hoću da me spalite!«

Kraj prvog poluvremena.

U pauzi aspirin počinje djelovati.

Drugo poluvrijeme.

Čovjek više nema temperature. Vraćen u život zavalio se na brdo jastuka, oznojen je, duboko diše kao da se zaista pješice vratio s onoga svijeta. Govori plačnim, umornim glasom: »Ovaj put sam zaista za dlaku izmakao.«

Ali to nije sve. Nesretnu ženu čekaju još mnoga gorka iskustva.

Kadšto se hipohondar uistinu prehladi ili navuče gripu, upalu krajnika, sve poznate i vrlo priljepčive bolesti.

Nećemo opisivati srceparajuće prizore kad je podlac siguran da je uistinu dobio gripu, ali moramo vas upozoriti da je gripa najpouzdaniji test za razlikovanje supruga hipohondra od supruga hipohondra podlaca.

Premda se obični hipohondar ne zatvara u bolnu šutnju, premda se njegove jadikovke čuju do trećeg kata, premda zanovijeta i vapi kao da mu je preostalo još samo nekoliko sati života, valja priznati da on barem svoje viruse zadržava samo za sebe.

Suprug hipohondar podlac, međutim, čim čuje da ima gripu zakači ženu i ne pušta je od sebe. Nesretnica mora biti pored njega i »milovati ga«. Svako malo prošapće: »Pusicu... pusicu bolesnom mužiću«, a kad jadna žena pokuša barem poljubac skrenuti na čelo, perverznjak je prikliješti i cmok, poljubi je u usta uz kihanje, ako mu uspije.

Možda valja spomenuti da je, kad je konačno uspio zaraziti

ženu i on ozdravio, toliko podao da više uopće ne ulazi u spavaću sobu, nego spava na divanu u dnevnom boravku. Dakako, iz čistog obzira: ne želi joj smetati.

Likvidacija supruga hipohondra

Temelji se na elementarnom osjećaju: sadizmu.

Kad se kopilan potuži na svoju uobičajenu tjednu bolest izađite mu ususret.

»Lice ti je zaista izobličeno, oči crvene...«, kažite mu pošto ste ga pažljivo pregledali zabrinutim pogledom. Naviknut na potqenjivanje svih njegovih bolesti kukavac će odmah zapasti u najmračniji očaj, uvući se u krevet i čekati da mu izmjerite temperaturu. Toplomjer mora pokazivati 40 ° (svaki srednjoškolac može vas poučiti kako se to postiže).

»Imaš nešto temperature, dragi...«, kažite mu drhtavim glasom.

»Koliko?« zajecat će.

»ČETRDESET«, dobacite mu nemilosrdno.

Bjesomučni urlik, i ništarija već izdiše s glavom zaronjenom u jastuke. Međutim, kako čak i on ima nagon za samoodržanjem, primijetit će između jecaja: »Ali, čelo mi je hladno...«

A vi, umiljato: »To gore. Zar ne shvaćaš?«

»Brzo pozovi liječnika!«

Pretvarajte se kao da telefonirate.

»Može doći tek 5. slijedećeg mjeseca u jedanaest sati uvečer.«

»Ali reci mu da je hitno! Reci mu simptome!«

Govorite u slušalicu najužasnije moguće simptome.

»Užasno je blijed, doktore, ima 40° temperature, a čelo mu je samrtnički ledeno, oči podlivene krvlju, drhti...«

»Ali... ne drhtim...«

»Doktore, drhti a da čak toga nije ni svjestan!«

»Oh, Bože! Nisam svjestan da drhtim!« zaplakat će naš jadika.

»Što kažete, doktore?«, nastavite, »Oh, ne, ne! Ne može biti, doktore! Recite da nije to, doktore!«

»Kaže da nije?«

»Kaže da jest!«

»ALI ŠTO MI JE?!...« zaurlat će zdvojno.

»Dobro, doktore. Ali zar je baš uvijek smrtonosno?« zapitajte

na kraju slomljenim glasom.

Nakon ovoga nema supruga hipohondra koji bi ostao pri svijesti. Kad se osvijesti, dakle, deset sekundi kasnije, kažite mu da je bio u nesvijesti punih šest sati (ne zaboravite pomaknuti satove!) da je liječnik dojurio, pregledao ga, da ste mislili da je već u komi, već ste i svećenika zvali, posljednja pomast je izvršena i, ako hoće, može mirno umrijeti. Ako su vam pri ruci dvije voštanice bilo bi dobro da ih upalite s obje strane kreveta. To uvijek lijepo djeluje.

Kad dotle dođe ili će umrijeti od infarkta, što bi uradio svaki dosljedni hipohondar ili mu vi pomozite s nekim od divnih sredstava što nam ih je moderna kemija stavila na raspolaganje. Na primjer, kurare{28}. To je desna ruka anesteziologije, a dragocjena je i u kriminologiji. Samo malo pojačajte dozu. Neka vam je sa srećom!

SUPRUG ZANOVIJETALO

(The Broken-ball husband)[29]

To je praotac, ekskluzivni primjerak široko rasprostranjenog typical husbanda.

Rijetke su žene koje se mogu pohvaliti da se nisu udale za jednog od takvih, jer suprug zanovijetalo zanovijeta na svim razinama, uvijek i svugdje. To stvorenje bilo bi kadro vlastitu ženu natjerati na samoubojstvo da nju ne održava snaga volje i čvrsta odluka da ipak ona njega likvidira.

Zanovijetalo je ono čeljade koje pored dvadeset i sedam savršeno opranih, izglačanih i složenih košulja ujutro pita ženu: »Gdje mi je bijela košulja s crvenim prugama?«, jedina koja je ostala neoprana jer se zametnula u hrpi prljavog rublja te je, prema tome, oprana sa znatnim zakašnjenjem.

»Nije oprana...« tumači žena.

»Koliko je potrebno vremena da se opere jedna košulja? Tri tjedna?« nabusito će on. Reklo bi se da mu ruke otpadaju od pranja.

»Ako dobro pogledaš, vidjet ćeš da su u ormaru složene košulje koje si nosio prošlog tjedna. Ova s crvenim prugama slučajno je zaostala...«, pravda se žena. Ali suprug je i ne sluša. Već je u kupaonici, odakle stiže novi prigovor: »Gdje je sapun od lavande?«

Žena dotrči. Posvuda traži sapun dok je suprug promatra hladno i s visine.

»Ne znam kud je nestao...«, govori žena i pruža suprugu drugih šest vrsta sapuna.

»Dobro znaš da se ne mogu prati bez svog sapuna od lavande! Jučer sam ga kupio...«, nastavlja suprug poluzabrinut-poluuvrijeđen.

Mobilizirana je i kućna pomoćnica. Sapun od lavande nađen je među deterdžentima.

»Nećeš reći da sam ga ja tamo stavio iz čistog užitka da te

gnjavim?« podrugljivo će bitanga.

»Da«, najradije bi rekla žena, ali suzdrži se. Čak kršćanski pruži drugi obraz kad on pred ormarićem za cipele zapita: »A one od smeđeg antilopa?«

»Imaš osamnaest pari cipela, nesretniče! Sve su ti tu, očišćene, ulaštene, poredane! Prljavi gade, zašto hoćeš baš smeđe od antilopa, jedine koje nisu očišćene? Zašto, sotono?« htjela bi odgovoriti žena, ali umjesto toga pozove kućnu pomoćnicu: »Domitilla, molim te odmah očisti gospodinove antilop cipele.«

Pet minuta kasnije: »A crvena kravata?«

»Odnijela sam je u čistionicu jer mi se činilo da ima bijelu mrlju... «

»Samo ti se činilo... To nije moguće, osim ako je nije nosio sin!«

»Možda jest«, dopušta žena.

»U tom slučaju više to nije kravata s mrljom, nego mrlja s kravatom...«, podruguje se zanovijetalo uzimajući drugu kravatu. Pažljivo je pregleda i pruži ženi: »Evo ti, tu je jedna lijepa mrlja... Pobrini se!«

Kasnije, za doručkom: »A marmelada od smokava?«

»Potrošena.«

»Nije. Bilo je još malo na dnu staklenke.«

»Činilo mi se da je prazna pa sam je bacila...«

»Ako nastaviš bacati pune staklenke marmelade daleko ćemo stići«, prigovara.

Konačno izlazi. Ali, zastaje na vratima.

»Na ovom kaputu nedostaje puce...«, upozorava.

»Već tri godine ga nisi obukao! Kako sam mogla znati da je otpalo?«

»Nije važno«, odmahuje kukavica, »uzet ću onaj od kamelhara... «

»Podlače! Baš si se toga sjetio! Posudila sam ga bratu!« htjela bi prasnuti žena, ali ispusti podlaca, kivni ton, zajedljivost i viku i mirno ga nastoji urazumiti.

»Dobro, znači da danas moram izaći bez kaputa«, zaključuje suprug netrpeljivo.

»Imaš još tri druga...«, pripomene žena, ali despot je već na stepenicama s aureolom mučenika što se pali i gasi da privuče

pažnju na njegovo jadno beskaputno stanje.

Kad žena točno zapiše sve telefonske pozive za njega, nesretnik nikad ne pita je li ga tko zvao. Ali ako je ona slučajno čitavo jutro provela izvan kuće, kad se vrati iz ureda prvo će zapitati:

»Tko me zvao?«

»Nitko«, odgovori žena.

»Nitko?« ne vjeruje Veliki Inkvizitor.

»Mislim... dok sam bila kod kuće...«, ograđuje se žena.

»Očekivao sam vrlo važan telefonski poziv iz Londona radi jednog velikog posla! Sad je sve propalo!« govori kao da je žena namjerno izašla.

»Da sam zaključio taj posao išla bi sa mnom u London. Propustila si lijepu priliku...«, zaključuje pakosno.

Ženi je savršeno jasno da je nikada ne bi vodio u London, ali ipak joj ne uspijeva osloboditi se osjećaja da je najobičnija ništarija koja samo skiće okolo i upropaštava suprugove poslove. Da se razumijemo, nije očekivao nikakav poziv iz Londona. Za stolom.

»Ima li sira?«

»Nikad ga ne stavljaš na paštašutu...«

»Danas ga želim staviti...«

»Nema«, presiječe žena.

»A limuna?«

»Ima«, reče žena i odjuri u kuhinju, ali on je zaustavlja ubojitim pogledom.

»Ima ga danas kad mi ne treba!«

Kod voća opet isto.

»Mogu li dobiti sok od naranče?«

Žena donosi na stol zdjelu punu voća.

»Ima jabuka, krušaka, banana, ananasa, datula, smokava, oraha«, nabraja ponizno.

»Naranče?« sijeva tiranin očima.

»Nema«, priznaje žena pognuvši glavu.

Drugog dana ima naranča, ali pokvarilo se električno cjedilo. Nije važno, jer lupež hoće kruške kojih više nema.

I tako dalje. Uvijek. Do smrti.

Srećom, njegove.

Likvidacija supruga zanovijetala

Navucite ga da nabavi revolver. Neka ga napunjenog drži u ladici svog noćnog ormarića. S izlikom da se bojite lopova i otmičara prisilite ga da svaki dan provjerava jesu li svi meci na broju. Neka mu to postane svakodnevnom navikom.

Jedne večeri izvadite metke iz njegova revolvera i stavite ih u svoj.

Kad vam ujutro suprug pokaže svoj revolver uvjeren da će vas kao uvijek staviti u nepriliku i sarkastično dobaci: »A meci, draga?«, saspite mu njegovih šest metaka u srce i samo kažite: »Evo ih!«

RAZMAŽENI SUPRUG

(The deresponsabilizated and paraventh husband)[30]

Suprug bez osjećaja za odgovornost uglavnom se ženi ženom starijom od sebe, često ne baš naročitom, i prepušta joj se poput najkrhkijeg novorođenčeta, ili bolje, poput skupocjena predmeta koji treba očuvati i zaštititi od ovog okrutnog svijeta. Međutim, tu je samo jedna mala nezgoda (za ženu), a ta je da taj skupocjeni predmet, ili krhko novorođenče, kako hoćete, ima neslućenu otrovnu sposobnost rasuđivanja svojstvenu neodgovornim supruzima, izuzetnu sklonost za lov na pogreške i iscrpljujući dar da drugome (to jest ženi) buši mozak.

Glavna osobina neodgovornog tipa jest njegovo potpuno nesudjelovanje u svakidašnjem životu. To ne znači da se on povlači u neki »svoj« imaginarni svijet, nego naprotiv, petlja se i sudi o životu drugih (a taj drugi je uvijek žena, naravno).

Ne zna praktički ništa raditi. Kupuje hlače uz uvjet da ih nosi žena koja jedina radi, pa prema tome jedina i griješi. Uglavnom, po mišljenju neodgovornog ali velikog suca ona je kriva za sve najgore ljudske prijestupe - od špageta bez parmezana do Kennedyjeva ubojstva.

Paraventh husband jedva zna sam navući gaće. Košulju mu mora zakopčati žena (»Zašto si je tako loše izglačala?«). Kosu mu pere i suši žena (»Stalno mi je sve više mastiš!«). Kupa ga žena (»Kad ćeš naučiti da mi nasapunaš leđa kako ja hoću?«). Jelo mu stavlja na tanjur žena (»Misliš da sam svinja?«), drugi program na TV mora mu naći žena (»To je Austrija, glupačo!«). Predigru u krevetu mora voditi žena. (»Još?«).

Naravno, nikad nije položio vozački ispit. Žena ga mora voziti kamo god išao. Međutim, ne sjedi pitomo na svom sjedištu poput djeteta koje se pouzdaje u svoju mamu.

Naprotiv, uz nekontrolirane krikove vreba na svaki najmanji

prekršaj vozačice (»Pazi, crveno!«, »Zabranjeno je skretanje desno, a ti si skrenula!«, »Skoro si pregazila onog psa!« »Koči! Koči!«, »U pomoć!« »Tamo imaš slobodno mjesto!« »Sad moram cijeli ovaj potez prijeći pješice!«).

Djetešce se ne razumije u bankarske poslove, sve potpisuje bianco, a poslije optužuje ženu što ga nije upozorila da se to tako ne radi. Promjene kursa ništa mu ne govore, ali zna kad je u dobitku.

Suvišno je spominjati da ga je majka od malena mazila, da je u školi bio najveća neznalica, da nije htio učiti strane jezike, da nikad u svom životu nije radio gimnastiku, da je na putovanju potpuno izgubljen.

Čudi ga i zbunjuje riječ »rezervacija«. Ne umije stati u red pred blagajnom (ako i stane odmah se posvadi s onim ispred ili iza sebe), teško mu je pozvati nosača, apsurdno je i pomisliti da bi osim sebe uspio unijeti u vlak i kovčeg; uvijek pogriješi razred, pada kad pokušava doći do vagon-restorana, ako vlak uspori dok on jede, njegov tanjur svršit će u krilu gospodina na drugom kraju vagona, rijetko mu se dogodi da siđe na glavnom kolodvoru, odsjeda u sumnjivim kolodvorskim svratištima jer uopće ne vidi razliku između »Grand Hotela« i »Hotela Grandi«.

U svakom slučaju, kad god putuje sam, u pravilu završava na policijskoj stanici. Stoga ga žena posvuda prati kako bi izbjegla uobičajeni telefonski poziv: »Ovdje policija, gospođo. Vaš suprug je živ i zdrav tu kod nas...«

Premda ga uvijek prati, na svakom putovanju doživi toliko neugodnosti (neurotično mijenjanje kušeta da otkrije u kojem se bolje spava s rezultatom da se nikad ne spava, spočitavanja što putovanje tako dugo traje, predbacivanja ako vlak kasni, svađe sa suputnicima zbog otvorenog ili zatvorenog prozora, s kondukterom zbog dodatka na ekspresni vlak, s poslužiteljem jer nema Chivas 12 years old, i tako dalje) da žena uvijek odlučuje da ga više nikad neće pratiti. Ali priča se uvijek iznova ponavlja i sve se nastavlja svojim uobičajenim tokom.

Osjećajući se uvijek nedužnim, budući da nije odgovoran, paraventh husband još je i čuveni smutljivac kojemu je potrebna stalna pomoć za public relations s taksistima, portirima, vodoinstalaterima od kojih očekuje nemoguće i s kojima bi se uvijek

potukao da žena nije stalni prevodilac.

Kad mora ići liječniku na pitanja odgovara žena. On ne zna duboko disati, kašljati, ne podnosi žlicu u grlu, kad vidi špricu od injekcije pada u nesvijest, ne umije progutati pilulu. Srećom zdrav je kao dren, abnormalno fizički i psihički otporan, zbog čega i mora lomiti otpornost žene koja na kraju više ne može izdržati i traži zakonsku rastavu braka. Svojom krivicom. Mislim, krivicom žene. jer, ona je uvijek kriva.

Rastava bi trebala biti trajno opuštanje mučenice, ali nije. Tek sad njezin križni put skreće na put posut trnjem. Ona mu mora naći stan, ona mora voditi brigu o njegovom novom stanu, ona mu mora naći prijateljicu, ona ga mora tješiti kad ga se prijateljica zasiti, ona mora gutati njegove ispade napuštenog ljubavnika, ona mu mora naći drugu... Riječju, još veći pakao jer je to sad kao da ima dva razmažena supruga umjesto jednog slabića.

Preostaje samo jedno uistinu razborito rješenje - ubiti ga što prije, to jest, rastavu učiniti konačnijom, premda manje zakonskom.

Likvidacija razmaženog supruga

Zatvorite sve prozore. (On ih ne zna otvoriti).

Na brzinu izađite uz nekakvu ispriku i zamolite ga da ugasi plin kad juha bude gotova.

Za to on apsolutno nije sposoban, jer tako nešto nije nikad uradio. Mislit će da ga je ugasio.

Vratite se vrlo kasno, ako je moguće drugi dan tako da leš možete ukloniti prema odredbama zakona.

SUPRUG SEKSUALNI MANIJAK

(The positively depravated husband)[31]

Postoje dva tipa supruga seksualaca, dakako, oba jednako nepodnošljiva: oni koji svoj erotični dinamizam iživljavaju izvan kuće i stalno varaju svoju ženu i oni koji ga, naprotiv, iživljavaju kod kuće, pa jadna žena doživljava stresove od prekomjernog rada.

Prvi tip toliko je općepoznat i otrcan da ne zaslužuje da s njim gubimo vrijeme. Drugi, međutim, jedan je od najzanimljivijih slučajeva supružne patologije, te je prema tome važno razotkriti njegove neobične osobine.

Prigovorit će mi: te blažene žene nikad nisu zadovoljne. Uvijek se žale da suprug ne funkcionira, a onda se usuđuju buniti i kad funkcionira.

To je, doduše, istina, ali valja priznati da jedno znači funkcionirati, a drugo izazvati kratki spoj u čitavom uređaju.

Prije vjenčanja neopisivi gospodin ne ponaša se kao seksualno nezasitni zaručnik, što bi logično trebalo očekivati. Njegovi erotski instinkti suzbijeni su nekom vrstom lažne bojažljivosti i namještene pristojnosti, te se ponaša poput sjemeništaraca. On čeka. »Zna« da će doći njegovih pet minuta.

Za vrijeme zaruka on je odmjeren, hladan i distanciran do te mjere da zbunjuje buduću ženu. Međutim, pruža joj priliku da se oslobodi zbunjenosti odmah nakon ceremonije vjenčanja. Već u autu što ih vozi na zakusku iznenada joj stavi ruku na Venerin brijeg i odmah je jasno da bi radije umjesto prve bračne noći konzumirao prvo bračno popodne...

»Ah, mili, što si vatren...« šapće nevjesta popravljajući bijelu haljinu, a u srcu cvate od sreće.

Kad stignu u salu gdje se održava banket muškarac je uz nekakvu ispriku odvuče u garderobu i pomalo prostački stade mrcvariti.

Žena ga još jednom uspije vješto zadržati. Ali, premda se s izuzetnom pažnjom nastojalo urediti nakon boja, veo joj sigurno visi na pola stijega.

Konačno je zakuska gotova i mladenci mogu krenuti na bračno putovanje. To se samo tako kaže, jer čim zakrenu iza ugla, seksualac zaustavlja kola i kreće u treći juriš. Mlada žena uspijeva iznuditi kratko primirje. Sklapaju pakt: zaustavit će se u prvom usputnom motelu.

Pet minuta kasnije nalaze se u turobnoj sobi pansiona.

Muškarac je u hipu u krevetu. Žena je zaprepaštena. Nije sigurna treba li biti sretna zbog tolikog nestrpljenja ili razočarana zbog nedostatka romantike. Ali nema vremena za razmišljanje jer je suprug već svlači oblizujući se i pucketajući jezikom kao zločesti vuk koji se sprema pojesti jednog od praščića.

Da spasi situaciju žena bi htjela reći: »Nasilniče moj!«, ali ne uspijeva. Karate zahvatom suprug ju je već izvrnuo na krevet i gleda je, a sline mu cure kao vuku kad u mislima jede drugog praščića. Nastaje kratka pauza u kojoj sladostrasnik uživa u ženinoj golotinji prije nego što će započeti operaciju prve bračne noći. Premda kratak, to je ipak predah u kojem nevješta, ma koliko uzbuđena, uspijeva pogledati svog golog muškarca. Štoviše, jasno joj je da razbludnik upravo i želi da se divi njegovoj besramnoj potenciji, jer je očito da vjeruje da je pravi sexy-simbol. Možda i s pravom, misli nevjesta, budući da je simbol njezina muškarca zaista simboličan, prilično ispod prosjeka službenih mjera koje je UNESCO usvojio za desetljeće 1970 - 1980.

Ali predah je predah. Nakon predaha završava. S prikladnim oduševljenjem nasrtljivac započinje službene manevre.

Od tog trenutka za ženu započinje najmučnija kalvarija što ju je žena ikada morala proći. Osim toga, čak se ne može ni prijateljicama požaliti, jer su one uglavnom zaljubljene u dijametralno oprečne supruge. Kako može reći: »Jučer je Filippo htio šest puta, a danas smo već četiri puta...«, kad joj je ova tek povjerila: »Eriberto mi već osam tjedana ne prilazi...«

Usamljena nesretnica sanja o tome da je ljubavnica nekog Eriberta koji bi je svakih sedam tjedana pozivao u svoju garsonijeru na JEDNU kratku sjedeljku.

Ali zbilja je posve drugačija. Toliko drugačija da, primjerice, već žali za prvim godinama braka kad se čudovište ograničavalo (to se samo tako kaže) da nasrće u sate i na mjestima koja su uobičajena za uživanje u seksualnim radostima, a koja su objavljena u tablicama Svjetske organizacije zdravlja: ujutro čim otvori oči, poslije tuša, prije nego što se obuče, poslije doručka na divanu, uvečer čim legnu, pola sata kasnije i prije nego što zaspi (s tom razlikom što je to za manijaka dnevni prosjek, dok je Svjetska organizacija zdravlja kao prosjek dala navike raspoređene u dva mjeseca).

Nakon sedam godina braka razvratnik traži druga uzbuđenja, ogleda se za novim eksperimentima.

Ako se ona kupa, za čas je i on u kadi i započinje egzibicija koja najčešće svršava iščašenjem lakta. Isto je i pod tušem.

Ako lašti parkete: »Stani! Ne miči se!«

Jedne nedjelje perverznjak je čak htio i u kuhinji dok je ona pržila lignje. Za ručkom, dok ih jede, drži joj ruku na bedru.

»Ostani tako! Ne miči se!« viče kad ugleda žrtvu na vrhu ljestava gdje čisti luster. Pokušava se popeti, ali srećom ljestve ne izdrže.

Jednog lijepog dana, dotučena ne toliko samim kulukom koliko činjenicom da ga ne može nikome ispričati, žena ode ispovjedniku i sve mu otvoreno kaže.

Kad je ovaj na početku ispovijedi rastreseno zapita: »A seks? Ništa?« žena se više ne može obuzdati. Svećeniku se čini da je čuo »Rugate mi se!« procijeđeno kroza zube, ali to nikada neće moći provjeriti. U svakom slučaju nije to ono što će ga pogoditi. Velečasni ostaje skamenjen od sočnih pojedinosti što mu ih žena priča.

»Oče...«, zamuckuje nesretnica »Je li grijeh raditi one stvari u vrtu?«

»Javnom?« odmah se prestraši svećenik.

»Još ne. Zasad samo u našem...«

»Kćeri moja, sigurno nije uobičajeno... A u kojem dijelu vrta?«

»Pod oleandrom.«

»Uvečer, kad padne mrak?«

»U podne, oče. Skupljala sam otpalo lišće... i... znate kako je!«

»Znam... to jest, ne znam... Pa ipak, on je tvoj muž, kćeri, a muž koji izvršava svoje bračne dužnosti, makar i pod oleandrom,

dobar je muž!«

»I u liftu je dobar muž, oče?«

»U liftu?«

»Da, u liftu. U liftu nebodera. Išli smo čak do Eura na onaj najviši. Dvadeset osam katova. Nasrnuo je već u prizemlju, a na dvadeset osmom katu je svršio... «

»Milost, kćeri! Dosta!«

»Dosta? Išli smo tri puta gore-dolje, oče, jer je rekao da mu bolje ide kad se spušta... «

»Ali, on nije normalan!«

»Ne suviše. Jučer je htio u tramvaju.«

»U tramvaju? Kakav skandal!«

»U tramvaju koji je stajao na remizi.«

»Hajde, to i nije tako strašno!«

»Na kondukterskom sjedištu . ..«

»Na sjedištu . .. Ali kako to zamišlja?«

»Oče, ne bi se moglo reći da išta zamišlja, čak ni noću, jer stalno radi te stvari.«

»Kćeri, što da ti kažem... Moraš biti jaka...«

»Da nisam jaka kako bih izdržala ovih deset godina? Ali sad kad su navalili svi ti golicavi filmovi, svaki put kad idemo u kino... «

»Nemoj mi reći da čak i u kinu...«

»U automobilu dok se vraćamo kući...«

»Ali u automobilu je normalno! U automobilu to radimo... hm... rade svi, kćeri!«

»Ali mi imamo kabriolet, a on voli to raditi s podignutim krovom... «

»Dosta. Ne mogu više slušati. Ego te absolvo...«

»Ali oče, što da ja imam s tim? Ne trebate odriješiti mene. On mora biti kažnjen.«

Ali svećenik je, preneražen, već zatvorio prozorčić i laka srca se okrenuo na drugu stranu gdje mu se čini da nazire pobožnu staricu čiji su grijesi sigurno čišći od njezine kose.

Naša jadnica, međutim, ustaje prilično zadovoljna što je iskalila dušu. Izlazi iz crkve, kad ugleda supruga kako stoji na ulazu i gleda je izgladnjelim pogledom.

»Rekli su mi da si se pošla ispovjediti...«, kaže joj zamućenim

pogledom.

»Samo obično duhovno očišćenje...«, pokušava se našaliti žena.

»Sad bih baš...«, promrsi on kroza zube.

Žena se mora pridržati za škropionicu.

»Tu u crkvi?« zasikće razjareno.

»Ali što ti misliš o meni?« brani se nevinašce zaprepašteno.

»U crkvi? Zar misliš da sam poludio? Vani na stepenicama! Što kažeš?... «

Likvidacija supruga seksualca

Naručite mu plastičnu lutku prirodne veličine. Crvenokosu, mladu, lijepu.

Neka je nađe ispod novogodišnje jelke. Kažite mu: »Dragi, ja više ne mogu. Ginekolog mi je rekao da mi se sve potrošilo. Ova lutka je nova i praktično neuništiva. Evo ti upute za upotrebu i ilustrirani priručnik za sklapanje i rasklapanje. S njom možeš te stvari raditi kad, kako i gdje ti se svidi, na ljuljački, biciklu, Eiffelovom tornju, gdje god hoćeš! Tvoja je!«

Prešutite mu, ipak, nevažnu sitnicu da lutka ima električnu vaginu od 370 volti.

Nitko nikada neće moći reći da nije crkao zadovoljan.

Bolje nego električna stolica. Ne mislite?

SUPRUG »SUPRUG«

(The husband-husband)[32]

Taj je najopasniji stoga što posjeduje, manje-više ravnomjerno raspoređene, mane svih ostalih, a uz to i još neke bitne nedostatke koje ćemo pokušati ukratko opisati.

Na primjer, bukoličan je: što znači da je prikoličar, šatoraš, ljubitelj kampiranja, ekolog, ljubitelj prirode, života na svježem zraku, od kojeg, međutim, očekuje sve udobnosti koje uživa u kući. Radi toga svaki ljetni odmor pretvori u moru, a običan vikend u skupu nesreću. Čak je u stanju organizirati boravak u prikolici u predgrađu: kad se sve izračuna, to košta mnogo više od normalnog boravka u lijepo uređenom hotelu B kategorije, uključujući i hranu, ali naravno: »Naša neovisnost nema cijene!« Neovisnost znači neudobnost, naporno pješačenje (vjerojatno je parkirao prikolicu na dvadeset kilometara od grada), kišu kao iz kabla, i ženu prepuštenu na milost i nemilost vrlo neudobnoj kuhinji, neprestanom pospremanju i neprestanom nadzoru nad djecom koja su pobjesnila u uskom prostoru prikolice. Ako je, nesrećom, radi kiše prikoličar morao odustati od primamljive zamisli da pođe u lov na srndaće u prigradski gaj, svejedno se neće zadovoljiti konzervom ili smrznutim obrokom, već će zahtijevati komplicirana kulinarska remek-djela i iznaći odvažno rješenje »prostora za blagovanje«, kako bi mogao reći za majušnu prikolicu: »Možda i jest mala, ali ništa nam ne fali! Kakav hotel! A osim toga, nije li lijepo biti sam na svome?« Tu rečenicu izgovara s drugog kata mini-postelje na dva kata, gdje leži zajedno s manjim djetetom, dok žena i kćerka spavaju na donjem krevetu koji još zaudara na pašticadu (po danu služi kao stol) i na noćnu posudu (noću služi i kao klozet).

Naravno, suprug-suprug je i gastronom, pa ako se u kampingu i zadovoljava jednostavnim sitnicama kao što su lazanje s gljivama, usoljenim lososom i kavijarom, sufleom od sira, kad je kod kuće

hoće jesti »bolje«, premda najčešće nema vremena da sam osobno skuha jelo koje je naručio od svoje zaplašene supruge. Stalno govori o estragonu i o kozalcu i u stanju je upropastiti si čitav dan utvrdi li da u kući više nema krasuljice. Kad kuha on, naravno, nema vremena da sam pođe u kupovinu; ta je zadaća povjerena ženi, s kompletnim zamornim itinererom obvezatnih obilazaka: od šjor Giacoma u Via della Croce »jer samo on zna odrezati kaštradinu kao u stara dobra vremena«, do voćarne u Via dei Serpenti jer »stavlja na stranu najbolje breskve posebno za mene«; od drogerista u kojeg ima sušenog komorača, i to onog pravog, od nekad (u Tiburtino Terzo), do starice koja kod kuće za druge pravi povrće u octu (u Acqua Bullicante). Kad se vrati iz takve kulinarske ekspedicije (sanjajući o smrznutom jelu i o pireu Knorr), ženu će svejedno dočekati optužba da se nije sjetila muštarde od Diogena, bez koje je nemoguće poslužiti kuhano miješano meso.

U kući cooking-mana nikad ne manjka gostiju na večeri (nota bene: gastro-paranoik neće da kupi stroj za pranje suđa jer je fanatik svega što se »radi na ruke«), i dok oni hvale kuhara i njegovu umjetnost, taj star kuhinje optužuje ženu da mu je upropastila sva jela jer nije nabavila najvažnije sastojke i začine kao što su majčina dušica, i timijan iz Forlimpopolija.

I kao da sve to nije dosta, čovjek-tava otkriva da čak ni vino nije kako treba. Ako Pinot nije od '71, obeznanit će se. Ako Barolo nije od '64, ustrijelit će se. Ako Chianti nije u boci od galona, dobit će epileptički napad. Prema tome, jasno je da će ga valjati ubiti cijanidom iz '69, jer je to bila sjajna godina za cijanid.

Suprug-suprug ne može a da ne bude telemanijak. Ulazi u kuću i prije no što i pozdravi ženu već je u dnevnom boravku i uključuje televizor, tako da njegov dolazak najčešće obznanjuje glazbena špica TV-dnevnika poput svečanih fanfara. Čekajući da večera bude gotova, izležava se skapavajući od gladi, komentirajući naglas najkatastrofalnije vijesti i dovikujući ih ženi koja u kuhinji ne zna kamo će se prije okrenuti izvršavajući svoju svetu dužnost, ponosan što je zasipa velikim događajima osjećajući se kao da je on onaj koji upravlja njima i prenosi ih: »Tri stotine i dvanaest mrtvih u potresu u Turskoj!«, »Mnoštvo mrtvih u nesreći u rudniku u Indiji!«, »Dvadeset i devet pljački i šesnaest razbojstava na ulici jučer samo u Rimu!«,

uzbuđujući kuharicu do te mjere da, radi toga što se užasnula; često umjesto jaja na oko napravi kajganu.

Naravno ručak telemanijaka odvija se u svetoj tišini, a usudi li se netko progovoriti, odmah bude ušutkan nervoznim pokretom ruke.

»Bojim se da je naša dvanaestogodišnja kćerka trudna već šest mjeseci...« započne žena.

»Šuti!« uzvikuje on. »Pričekaj bar da završi TV u školi!«

Jao si ga svetogrdniku koji predloži da se televizor isključi prije najave sutrašnjeg programa: obred mora biti izveden do kraja. Kad ustane da isključi televizor na kojem više nema slike, redovito kaže zijevajući: »Odvratan li je ovaj program!« (otkad na svom televizoru može primati francuski, švicarski i koparski program, ta rečenica glasi: »Odvratni li su ovi programi!«).

Suprug koji želi biti »suprug« u pravom smislu riječi čak je i »ugodan u društvu«, to jest strastven pripovjedač viceva, neumoran organizator sitnih pakosti koje zabavljaju društvo, klasični prijatelj sviju, koji te tapše po ramenu tek što si ga upoznao, a sat kasnije uvjerava te u svoje vječno prijatelj stvo. Dovodi u kuću svakog novog prijatelja, poziva ga na večeru: »Ne znam što ima, ali već će se nešto naći!«, i prisiljava ženu da se odrekne svog odreska (uvijek ih ima koliko i članova obitelji). Vrsni je stručnjak za teoriju »Kad ima za dvoje bit će i za troje«, pobornik ponoćne večere od tanjura špageta, strastveni ljubitelj neorganiziranog lumperaja, a sve to začini dosjetkama o šefu ili o gospođici Garbini iz likvidature, koje nisu za pristojnu knjigu. Ponesen nagonom za slatkim životom, oko tri po ponoći predlaže da se ide na kavu u lokal udaljen trideset kilometara, a ako je žena mrtva pospana: »Ajde, mlitavice, baš nemaš smisla za pravi život! Ta ne zabavljamo se svaki dan s prijateljima!« U međuvremenu po čitavoj kući progoni s čašicom Amara dež urnog prijatelja koji se uzalud pokušava izmigoljiti jer su mu snage na izmaku pošto ga je dotukla žestoka karbonara i prijateljska šala sa stolicom koja škripi na poseban način.

Suprug-suprug je, na svoj način, čak i feminist. Kaže da se zaista divi ženama, tvrdi da im priznaje jednakost u svemu, dokazuje da nema nikakvih predrasuda, rado raspravlja o rušenju starih tabua (»Djevičansto? Glupost! Da se razumijemo, u slučaju moje žene ja sam bio prvi, no kako je drugačije i moglo biti s obzirom na njezin

malograđanski odgoj?«), sa smiješkom u očima dopušta homoseksualnost kod žena (»Kod muškaraca ne, jer mi se gadi...«), prelistava feminističke časopise pune članaka o maternici i vagini.

Slobodna žena emancipirala se baš za njega. Šveđanka je tu da mu dade. Ako ga neka odbije: »Kakva si ti emancipirana žena?«. No kasnije, kad razgovara sa ženom: »Kontraceptivna sredstva? To je neporecivo pravo, ali za one žene koje, bogu hvala, mijenjaju muškarca svake noći. Ti, jadnice, koja imaš samo mene, zašto bi se ti brinula ? Ja ću misliti o tome, a ako mi se omakne... a što ćemo, ti ionako rađaš tako lijepu djecu!« Ili opet: »Abortus? Sveto pravo, ali kakve to veze ima s tobom ? Rekao sam ti da ću ja misliti o tome! Nećeš valjda izlagati život opasnosti!« I sasvim uvjereno i sa sigurnošću da govori neprikosnovenu istinu: »Zaposlena žena ? Bez sumnje, danas je to stvarnost, ali ti, kako bi se ti zaposlila pored tolike dječurlije ?« I napokon: »Seks ? Više nego u redu. Danas žena ima pravo da bude gospodar vlasti tog tijela. No čega bi ti bila gospodar, tako nevjesta i neiskusna ? Na tebe mislim ja, ne brini!«

Pođimo dalje, bez straha: suprug-suprug ne propušta priliku da se pokaže čvrst prema ženi, premda je u stvari klasični beskičmenjak, uvijek spreman na kompromis, na to da bude uslužan, da podmetne leđa. No dosta je da bude prisutan kakav kolega iz ureda ili prijatelj iz djetinjstva, ili, što je još gore, kakav rođak, pa da budu svjedoci preobrazbi tipa Mister Hyde. Odmah će postati grub i, ponosan na sliku koju pruža o sebi, pripovijedat će kako on zna kako valja postupati sa ženama, i kako bi bilo dobro držati se kineske metode (»Samo pretući svoju ženu, ona zna zašto to činiš!«). Ne ustaje od stola ni kad je vidi da se muči noseći teški kabao; ako dijete plače a ona posprema kuću, obraća joj se strogo: »Carla, mali plače.« Ni na um mu ne padne da navečer izađe koji put bez nje, ali je sigurno da će na odmoru u rodnom mjestu smatrati krajnje nečasnim da pred svim ostalim supruzima ne kaže: »Sad ćemo otpraviti squaw kući, a onda ćemo se poći muški zabaviti!« Na kraju, naravno, svrši u kinu, gdje će stalno misliti na nju i na to kako bi se njoj svidio film, premda, kad se pojavi Raquel Welch, neće propustiti da kaže prijateljima: »Pogledaj kakva mačka! A ja sam se baš morao namjeriti na onog akrapa!«

Suprug-suprug je u velikoj mjeri prava jegulja, to jest

neuhvatljiv, od onih koji ispare kao magla; od onih koji izađu u podne kupiti novine a vrate se kući navečer jer su slučajno sreli prijatelja iz djetinjstva s kojim su pošli na ručak. Ne može ga se kontrolirati za radnog vremena u uredu, jer je znao odabrati zvanje (predstavnik kakve tvrtke, agent osiguravajućeg zavoda, vodoinstalater, akviziter) te žena nikad ne zna u koji će sat doći na ručak ili na večeru. Kad ga traže telefonom, jadnica se zbuni i nikad ne zna reći gdje je. Jegulja ima nebrojeno mnogo prijatelja koji se pojavljuju iznenada kao duh a koje susreće samo u rijetkim prilikama kad je kazao gdje će i kada biti ili kad je dopustio da žena u njegovo ime dogovori neki sastanak. To je tip čija karijera supružnika uvijek kulminira spektakularnim izlaskom po cigarete koji onda potraje dvadesetak godina (sretno proživljenih u Argentini) a okončava ganutljivim povratkom (pijan, bez jedne noge i bez igdje ičega), i to baš kada je žena, pošto je napokon izborila da joj se prizna »vjerojatna smrt nestala supruga«, kanila »početi život iznova.«

U svom praćenju supruga-supruga naša se kamera usmjeruje na »zaštitnika«, to jest gospodara žene-objekta. Takav obično odabire lijepu ženu koja nije baš feministkinja i koju uvjeri u to da se ne može baš podičiti prošlošću (grijesi frizerske pomoćnice, neugledna majka, griješna ljubav, prijateljice slobodna ponašanja, nezavršena srednja škola), što može nadoknaditi samo njegovom pomoći, uz uvjet da se prepusti njegovu vodstvu.

Štićenicu u svom popravilištu takav suprug-suprug prati posvuda, čak i u butik, gdje haljine odabire on sporazumijevajući se s prodavačicom; a pokaže li nesretnica izrazom lica da joj se više sviđa neka druga haljina, što prodavačica spremno dočekuje, odmah će intervenirati: »Ne, gospođice, zaboga, to je odveć upadljivo za moju suprugu, a osim toga to ona i onako nema kad nositi, kad nikamo ne izlazi!« I zaista, izlazak je nagrada kojom gospodar velikodušno ali rijetko usrećuje svoju ženu: kino (naravno, intelektualni western, premda je ona htjela gledati Prodavačicu ljubičica), ili večeru kod prijatelja, gdje će se on truditi da održava konverzaciju odgovarajući i na pitanja koja su upućena izravno njoj.

Naravno, ne može izlaziti sama, a da se o putovanju i ne govori. Prijateljice? Sve same ženturače, koje joj uz to i zavide na njezinoj ljepoti i na sretnom braku, najbolje je da ih se okani. Bilo

kakva inicijativa? »Što se ti brineš? Ta ja mislim o svemu!« Kad se sastanu s prijateljima on priča kako su Noćni portir i Prirodna veličina genijalni filmovi, dok ona sa smiješkom potvrđuje. »Ne, moja supruga nije gledala ni jedan ni drugi, nisam je vodio jer je odveć senzibilna, ali ja sam joj ispričao.«

Samo je zaboravio još reći: »U krevetu!«

Suprug-suprug zna ponekad biti superworking, to jest onaj koji živi samo za svoj posao, kako bi u kuću donosio pristojnu zaradu zajedno sa svojom podrtinom od tijela koju svaku večer treba ostaviti da se odmara u naslonjaču a svakog jutra podizati iz postelje. Superradnik nikad ne dolazi kući na ručak, večera na brzinu pred televizorom i zaspi prije deset, negdje između stola i ekrana. Nedjelju ravnomjerno podijeli na »okrepljujući san« i Sportsko popodne (»Radim ko crnac, zar si ne mogu priuštiti ni ovo jedino zadovoljstvo!«). Dvoje djece je začeto još odavno, kad se načas bio zaboravio, a danas im se jedva može sjetiti imena i dobi, jer su već odavno u krevetu kad on dolazi kući. Svake godine za Božić, što je dan koji je njima posvećen, iznenadi se koliko su porasli.

Suprug superradnik zarađuje mnogo, tako da si žena može kupovati krznene kapute s kojima ne zna što će, jer ih nema za koju priliku obući, vikendice za nepostojeći ljetni odmor, namještaj i sagove kojima će se diviti imaginarni gosti. Na sreću superradnika uvijek obori superinfarkt, poslije čega žena može u miru uživati supermirovinu u superneradu.

A ne, to nije sve: suprug-suprug nam pruža priliku da se divimo agresivnom suprugu, onome koji napada kad osjeća da je u krivu. Što je krivnja manja, to je bješnji: u najtežim slučajevima može čak degenerirati u podtip supruga spremna da udari. Opravdavajući se, agresivni suprug-suprug toliko je uvjerljiv u svojoj drskosti da začas sam sebe uvjeri kako je u pravu, tako da bračna scena poprima intenzitet najkvalitetnijeg hi-fija i najautentičnijeg stila Actor's studija. U završnici je već toliko uvjeren da je u pravu da mu uspijeva izvesti rijetko izražajnu scenu uvrijeđenog supruga.

Evo primjera: žena ga je zamolila da na povratku kući kupi mlijeko. On je to, naravno, zaboravio ; ali, čim je prekoračio prag, odmah zamjećuje ženin pogled uperen u njegove prazne ruke, i njezine oči koje govore: »Zaboravio si kupiti mlijeko, znala sam!«

Tada tobože naivno i nevješto počinje glumiti kao u komediji: »Večeras sam baš prehlađen, prije no što legnem priredit ću si šalicu vrućeg mlijeka s konjakom... «

»Jesi li kupio mlijeko?« pita žena.

»Kupio?« on će. »Hoćeš reći da nema mlijeka?« dodaje, hineći iznenađenje. »Usuđuješ mi se reći da nema mlijeka baš večeras kad sam htio mlijeka ?« počne vikati.

»Ta zar ga nisi ti trebao kupiti?« uporno će žena.

»Morao, morao...«, glumi on bojažljivo, primjereno mašući rukama (Academie Francaise). »Zar ja moram misliti na sve u ovoj kući? Čak i na mlijeko? Što radiš po čitav dan kad si zaboravila čak i na mlijeko ? Što ću sad bez mlijeka ? Čovjek ne traži ništa do šalicu mlijeka a onda ne može dobiti ni to...«

»Mario, molila sam te da ga ti kupiš!« ponavlja žena, hladno ali i već pomalo uzrujano.

»A ja sam zaboravio, pa što?« priznaje glumac lupivši šakom o stol. »Uza sav posao koji imam morao bih se sjetiti i tvoga mlijeka ?« nastavlja izbečivši oči (škola njemačkog ekspresionizma). »Kako ti uopće može pasti na pamet tražiti od mene da kupujem mlijeko, kad znaš da moram misliti na milijun stvari?« dere se šireći ruke, kao da čitav svijet poziva da bude svjedok njegovu mliječnom mučeništvu (Dramska škola Baljšog teatra). »Još da mislim i na mlijeko uza sve probleme što sam ih danas imao u uredu...«, zaključuje urličući.

»I onda se izdireš na mene?«, uzvrati mu žena kojoj je već svega dosta.

Kad dođe do toga, suprug je, najiskrenije uzbuđen, suočava sa nepobitnom činjenicom: »A na koga da se izdirem ? U kući nema nikoga drugoga!«

Suprug neoprezni mutikaša-šeprtlja gori je od žene koja pripada toj istoj kategoriji, jer je od onih koji hoće sve znati, ali ne posjeduje zdrav razum, odlično pamćenje i osobitu umješnost žene. Kad nasluti i najmanju mogućnost za ogovaranje odmah uzvikuje: »Tko, što, kako, tko to kaže?« a ako neobazriva žena popusti iskušenju i kaže mu, naći će se u nebranu grožđu: jednog će je dana, dok mu bude govorila: »Predstavljam ti gospođu i gospodina Falletti...«, zasigurno prekinuti govoreći: »Jesu li to oni čija se nevjesta želi razvesti jer im je sin impotentan?« Naravno, to su baš

oni.

Suprug mutikaša, za razliku od žene mutikaše, nije zdravi mutikaša koji iz slučajeva drugih ljudi izvlači dragocj enu pouku, korisne podatke, rafiniranu zabavu, zgodne teme za konverzaciju. On, nasuprot tome, razbacuje novosti tek tako, bez veze i bez prava cilja, ne procjenjujući im težinu, posljedice, moguće varijacije. »Rossija je ostavila žena!«, uzvikuje, propuštajući navesti glavnu stvar, to jest da se to dogodilo zato što se Rossi spanđao s djevojkom koja je čuvala dijete Bianchinijevima čiji je stariji sin pobjegao od kuće kad i gospođa Rossi zato što je njezin ljubavnik.

U svakom slučaju njegovo nezaboravno (i zapamćeno) remek-djelo je ovo: za vrijeme razgovora u dnevnom boravku reče ženi: »Draga, pomozi mi: kome se dogodila ona tako smiješna stvar... Vratio se s puta i zarazio ženu spolnom bolešću, a onda se otkrije da ju je dobio i njegov najbolji prijat elj...?« Naravno, to se dogodilo trima problijedjelim i ukočenim kipovima u tom istom dnevnom boravku koji su ostali tako ukočeni na divanu da ih je odatle valjalo otklesati.

Ne bojte se, pri kraju smo: ostao je još suprug intelektualac koji čita, razumije se u slikarstvo, film, semiotiku i, koji je, naravno, oženio jednu jadnu glupaču kojoj valja uvijek sve objašnjavati. Užitak mu je savjetovati koje knjige valja pročitati (»Ovo je osrednja stvar, sigurno ćeš je pročitati u jednom dahu...«), koje predstave gledati (Užasna predstava, ali tebe će vjerojatno zabaviti...«), divi se njezinoj prostodušnosti (»Mi se mučimo s egzistencijalnim problemima koje ste vi jednostavniji ljudi vjerojatno razriješili na biološkoj razini«), 'strogo razdvaja svoje od njezina društva (»Moji prijatelji su zanimljivi, no ti ipak pođi na trač tvojoj frizerki, bar ćeš razumjeti o čemu govori...«). I, naravno, manijački često navodi primjer bračnog para Miller-Monroe kao obrazac bračne ravnoteže, ili točnije kao »psihofuziju logike i estetike«.

I napokon tu je i poligamni suprug, istini za volju to je tip koji je sve rjeđi poradi ekonomske krize zbog koje je već prilično naporno izdržavati i samo jednu obitelj, no kojeg se još uvijek može susresti u nekim imućnim krugovima u provinciji. Poligamist, ovisno o vlastitim ekonomskim mogućnostima ili pak ovisno o ekonomskim mogućnostima svojih partnerica, zna sebi priuštiti luksuz od dvije ili

više obitelji opremljenih dječicom, domaćicom, psom i televizorom. Obično konkubine znaju za ženu (»Ne shvaća me, više ne održavamo odnose, ne rastajemo se samo zbog djece...«), ali ne znaju za eventualne druge priležnice. »Službenoj« ženi, s kojom postupa brižno i s velikom ljubavlju, rekao je da je tajni agent CIA, kako bi opravdao stalna putovanja i odsutnost čak i preko noći i preko vikenda. U stvari pogibelj kojoj se on svakodnevno izlaže mnogo je veća od pogibelji kojoj se izlaže pravi agent CIA. Njegov život neprestano je na rubu ludila, odvija se u neprekidnom vrtlogu izmišljotina, rođendanskih poklona pogrešnoj djevojci, zamijenjenih imena. »Obitelji« često žive u različitim gradovima, što još više otežava održavanje stalnih veza, čemu ima zahvaliti savršeno poznavanje voznog reda vlakova i aviona, što zahtijeva na sekundu izračunato vrijeme: iskustvo na kojemu bi mu zavidio direktor i najveće turističke agencije.

Prava trauma za poligamista su božični blagdani, ne toliko zbog poklona (za žene je naručio čitavu hrpu medaljona s natpisom »Više no jučer, manje no sutra«) koliko stoga što je, budući da nije obdaren moći da se nalazi svuda u isto vrijeme, prisiljen Božić provesti s jednom, Novu godinu s drugom, sveta Tri Kralja s eventualnom trećom, slušajući od svake predbacivanja što s njom nije proveo i druge blagdane. Nije ni potrebno reći da se aktivnost CIA osobito pojačava u doba ljetnih odmora, te će žena broj jedan, ona zakonita, kad ga bude htjela likvidirati, trebati samo upozoriti CIA da je agent Chiarelli Ulderico, sa stanom... i tako dalje i tako dalje, prešao Rusima: toliko ih je mnogo da će ga zasigurno likvidirati prije no što se moglo provjeriti točnost prijave.

No svi ti supruzi, pa i svi drugi, samo su mali dio onih za koje bi se moralo naći mjesta u knjizi kakva je ova naša knjiga, koja se, budući da nije mogla postati enciklopedija, morala nužno zadržati na ograničenom broju primjera.

U svakom slučaju imajte uvijek na umu da su svi supruzi jednako opasni, perverzni, neuljuđeni.

Ne bi ni zasluživali pažnju čitave jedne knjige kad ta knjiga ne bi trebala poslužiti presvetoj svrsi, to jest njihovoj likvidaciji.

To je sve.

FRAZARIJ

Zbirka najčešćih fraza običnog supruga u standardnim situacijama

Na proslavi vjenčanja
»U gabuli sam!«
»Ovo mi nije trebalo...!«
»Sve mi je nešto govorilo da kažem ne!«
»Šta je tu je!«
»Što ćemo večeras, draga? Da odemo u kino?«

Tek što je ustao
»Gdje je plava košulja?«
»Gdje su gaće?«
»Gdje je smeđe odijelo?«
»Gdje je bijeli pulover?«
»Gdje su crne cipele?«
»Gdje je ormar?«

Doručak
»Kad ja dođem kava je uvijek hladna.«
»Kava je prevruća, opekao sam usta!«
»Prepečenac se ohladio.«
»Prepečenac ste pekli u visokoj peći?«
»Mlijeko je hladno.«
»Zar mlijeko baš uvijek mora biti vrelo?«
»Maslac je smrznut, ne mogu ga razmazati«

Prije nego što izađe (ujutro)
»Ključevi od auta?«
»Jučer si ih ti imala!«

»Stavio sam ih ovdje!«
»Ali jučer si ti uzela auto!«
»Tko zna gdje si ih sakrila...«
»Kako mogu opaziti da ih držim u ruci kad se svako jutro moram razljutiti dok ih nađem?«

U uredu
»Halo? Što je? Što hoćeš?«
»I zbog toga me zoveš u ured?«
»A što ja radim? Zabavljam se? Razgovarat ćemo kad dođem kući.«
»Nastavimo, Paoletti, mene je red: A-7! Potopio sam ti krstaricu!«

Za ručkom kod kuće
»Predjelo daje na bakelit!«
»Paštafažol daje na benzin...«
»Gulaš daje na kolonjsku vodu!«
»Špinat daje na tintu...«
»Voćna salata daje na bakalar!«
»Kava daje na spirine...«
»Čačkalice daju na drvo!«

Na večeri kod prijatelja
»Predjelo je božanstveno!«
»Paštafažol je izvrstan...«
»Gulaš je sjajan!«
»Špinat je izvanredan...«
»Voćna salata je super!«
»Kava je odlična...«
»Pripremili ste fantastična jela koja mi moja žena nikad ne skuha!«

U kupaonici
»Zauzeto!«
»Još sam unutra!«
»Da, dugo ću, pa što onda?«

»Neću jesti, ostavite me na miru!«
»Recite mu da ću ga ja kasnije nazvati...«
»U ovoj kući čovjek ne može biti miran ni nekoliko sati u zahodu!«

Poslije nezgode u kući
»Nije ništa!«
»Ne pravi tragediju od obične ogrebotine...«
»Čini mi se da nije potrebno uznemiravati liječnika!«

Kasnije, u ambulanti
»Iskliznuo joj je nož dok je rezala luk, doktore...«
»Nisam opazio da prst visi...«
»Hoće li se moći spasiti, doktore?«

S plavušom
»Srce mi je slobodno ali imam vezane ruke.«
»Da sam te upoznao prije deset godina...«
»Ti si luksuz koji bi si rado priuštio!«
»Moja žena me ne razumije...«
»Među nama nema dijaloga...«
»Među nama nema nikakve duhovne srodnosti!«
»Među nama više nema seksualnih odnosa...«
»S drugima? Moja žena? Ni govora, luda je za mnom...«

U restoranu
»Draga, volim li ja goveđi rep?«
»Zaboravila si reći da u moje špagete ne stavi papar... «
»Zašto mu nisi rekla da želim slabije pečeni odrezak?«
»Zašto uzimaš kobasice? Znaš da meni škode!«
»Jesi li ponijela sodu bikarbonu?«
»S tobom više nikada u restoran!«

U kinu
»Zbog tvoje vječite žurbe zaboravio sam naočale!«
»Nemoj mi reći da si zaboravila cigarete!«
»Ja neću stajati u redu!«

»Zašto mi nisi rekla da Sedmi pečat nije western?«

»Tebi je dovoljno da čuješ da je režirao Bunuel i odmah si zadovoljna.«

»Da znaš koliko je bolji onaj film što razrađuje teološki problem... kako se ono zvao... Stavi svog đavola u moj pakao...«

»S tobom više nikad u kino!«

O kućnoj pomoćnici

»Ti ne znaš zapovijedati!«

»Ti nemaš načina s kućnim pomoćnicama.«

»Tebe kućne pomoćnice ne poštuju jer nisi prava dama!«

»Sa služinčadi treba strogo i ljubazno!«

»A iznad svega pristojno!«

Kućnoj pomoćnici

»Caterina, podli skote, kako si izglačala ovu košulju, nesretnice!«

U boutiqueu

»Po mom mišljenju ova haljina ti ne stoji.«

»Lijepo, ali suviše dekoltirano...«

»Suviše ti je pripijeno!«

»Ova boja te ubija...«

»Suviše je prostački!«

»Dvadeset tisuća? Prekrasna je! Uzmi tu!«

Kad on kuha

»Dok zavežem pregaču očisti mi ovu kilu luka...«

»Dok razmotam maslac ti stuci jaja i paniraj odreske...«

»Dok pogledam ima li limuna očisti ove dvije kile krumpira... «

»Dok ugasim plin prostri stol za dvanaest osoba...«

»Dok pogledam je li uzavrela voda pripremi mi bešamel!«

»Dok kušam je li tjestenina gotova napravi majonezu i isprži odreske...«

»Dok se malo odmorim otčepi vino i napravi voćnu salatu... «

»Čitavo popodne sam radio, sad je na tebi red: poslužuj za stolom kao prava ženica!«

»Ja izvrsno kuham!«

Prije izlaska (večernjeg)
»Jesi li gotova ili ne?«
»Dva sata se trackaš, a onda si još ružnija nego prije!«
»Obuci što god hoćeš, samo požuri!«
»Zar baš uvijek moramo biti posljednji?«
»Još si u kombineu?«
»Konačno! Dok obučeš kaput ja ću se istuširati, obrijati, navući smoking i začas sam gotov!«

S intelektualcima
»Krstarica Potemkin? Ma naravno, kako se ne bih sjećao, draga, bili smo na krstarenju ovoga ljeta!«
»Kerouaca moja žena odlično priprema!«
»Mi obožavamo klasičnu muziku. Kad smo bili zaručeni naša pjesma je bio jedan valcer od Levy-Straussa...«
»Ne prestaneš li se već jednom producirati pred tim underground režiserom, dobit ćeš nogom underguz.«

U krevetu
»Večeras ne jer me boli glava...«
»Večeras ne jer mi se spava...«
»Večeras ne jer sam umoran...«
»Večeras ne jer sutra moram rano ustati...«
»Večeras ne jer ne!«
»Večeras, zašto ne? Poslije se nemoj žaliti kad...«

Na sahrani žene
»Tko će mi dati ženu kao što je bila ona?«
»Pogledajte je, kao da spava!«
»Ne, ne u kovčeg!«
»Zašto mi je odnose?«
»Kuća je prazna bez nje... «
»Tko je ona plavuša što je stajala pored strica Gaspara?«

INDEKS EPITETA

Za opisivanje različitih tipova supruga upotrebljavali smo ove epitete što slijede. Dobro znamo da to nisu svi. Stoga ostavljamo dvije prazne stranice kako bi svaka žena, ako želi, mogla popuniti popis epitetima koji su nama promakli, a koji joj se čine prikladnijima za klasificiranje supruga za kojeg je udata.

Osim toga, predlažemo vam zgodnu društvenu igru. Svaka žena označi križićem epitete koji najviše pristaju njezinom suprugu. Suprug koji dobije najviše križića proglašava se Son of mygnoth večeri.

Abnormalan
Agresivan
Amoralan
Animalan
Antipatičan
Aždaja
Bahat
Bedast
Beskarakteran
Beskičmen
Bezdušan
Bezličan
Beznačajan
Bezobličan
Bezobrazan
Bezobziran
Bezočan
Bezosjećajan

Bezuman
Beživotan
Bijedan
Bizaran
Bjesomučan
Blesav
Brutalan
Bučan
Budalast
Cjepidlaka
Cmoljav
Crkotina
Čangrizavac
Ćaknut
Ćudljiv
Danguba
Defektan
Degeneriran
Despot
Divljak
Drzak
Dvoličan
Egocentričan
Egoističan
Egzaltiran
Ekscentričan
Eksplozivan
Ekstravagantn
Formalist
Frazer
Frivolan
Gadan
Gadljiv
Glup
Gnjavator
Goropadan
Grozan

Grub
Himben
Hipohondar
Hirovit
Histeričan
Hvalisav
Idiot
Indolentan
Ironičan
Ishitren
Iskvaren
Islužen
Isprazan
Jadan
Jalov
Jeziv
Kapriciozan
Kilavac
Klipan
Kreten
Krut
Krvoločan
Kržljav
Kukavan
Kukavica
Kurvar
Lajav
Lakom
Lakouman
Laskavac
Lažov
Licemjer
Lijen
Luđak
Ljubomoran
Mahnit
Malouman

Manijak
Megaloman
Mekušac
Mizeran
Mlakonja
Mlitavac
Mrcina
Nabusit
Nadut
Nakazan
Naprasit
Nasilan
Nasrtljiv
Nečovječan
Neljubazan
Nemoralan
Neotesan
Nepodnošljiv
Nepristojan
Neprobavljiv
Nerazuman
Nesnosan
Nesposoban
Neuračunljiv
Ništarija
Odvratan
Ogavan
Ograničen
Opak
Perverzan
Podao
Podmukao
Pohotan
Poročan
Prevarant
Prostak
Rabijatan

Razmažen
Razvratan
Rogonja
Slabouman
Sladostrasan
Tiranin
Trut
Tupoglav
Tvrdoglav
Ubitačan
Vjetrogonja
Vulgaran
Zabušant
Zajedljiv
Zanovijetalo
Zlobnik

BILJEŠKE

{1} Veoma manjkav suprug.

{2} Apsolutno besramni suprug.

{3} Genijalni i udareni suprug.

{4} Kućevni i užasni suprug.

{5} Najuzbudljiviji bedak suprug na svijetu.

{6} Suprug bušač.

{7} Nepodnošljivi suprug.

{8} Suprug-orkan.

{9} Suprug pedesetogodišnjak.

{10} Las Vegas suprug.

{11} U talijanskom fiori znači cvijeće i tref boju u kartama (op. prev.)

{12} Frigidni suprug.

{13} Ferrari suprug.

{14} Zatrudnjeli suprug.

{15} Suprug doktor Spock.

{16} Obični suprug.

{17} Neobični suprug.

{18} Suprug koji ne puši i koji je razdražljiv.

{19} Igra riječima: fummo je prošlo vrijeme od glagola essere = biti, a fumo = dim (op. prev.)

{20} Mušičavi suprug.

{21} Suprug koji stvara slapove Nijagare.

{22} Suprug suknjorovac.

{23} Suprug troglodit.

{24} Suprug progonitelj.

{25} Ljubomorni suprug.

{26} Suprug koji nikad ne govori istinu.

{27} Suprug koji obilazi bolnice.

{28} Južnoamerički otrov za strijele koji koči sve motorne živce U manjim dozama prikladan za narkozu, (op. prev)

{29} Suprug gnjavator.

{30} Neodgovoran i razmažen suprug..

{31} Posve izopačen suprug.

[32] Suprug nad supruzima.